

КАТРИН КАУЛТЪР

В ПРОПАСТА

Всепоглътящо четиво!
Ню Йорк Таймс

КАТРИН КАУЛТЪР В ПРОПАСТТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Джали се разбива с поршето си в скалите край брега на Орегон. Нейният брат „Мак“ Макдугъл е агент на ФБР. Той отива на посещение при сестра си в болницата, където Джали току-що е излязла от четиридневна кома. Ала само след няколко часа, прекарани с брат си, тя изчезва безследно. Мак вика на помощ свои колеги. Но всички те не знаят на кого да се доверят и кого да подозират...

ПРОЛОГ

Едгертън, Орегон

Черната нощ беше спокойна и тиха. Разнасяше се само мекото жужене на новия двигател на поршето. Тя обаче чуваше кроткия, хленчещ глас — пак я умоляваше с тих, дълбок шепот. Напоследък въобще не я оставяше на мира.

Наоколо нямаше никого — Джили шофираше сама по крайбрежната магистрала. До нея се плискаше океанът, но тъй като нямаше луна, приличаше на огромна черна пустош. Поршето, чувствително и към най-незначителното помръдване на пръстите ѝ, леко зави наляво — към скалата, към безкрайната шир от черна вода долу.

Гласът на Лора започна да хленчи в съзнанието ѝ, ставаше по-висок, изпълваше я. На Джили ѝ се прииска да се пръсне.

— Млъкни!

В миг писъкът на Джили изпълни колата. Гласът ѝ прозвуча остро и грозно. Въобще не приличаше на Лориния — на загубило се, хлипащо безутешно дете. Само смъртта щеше да донесе спокойствие. Гласът на Лора отново закънтя в главата ѝ. Джили сграбчи волана и се загледа право напред; молеше се за себе си, настояваше този звук да млъкне, Лора да се махне.

— Моля те — прошепна тя. — Моля те, престани. Остави ме на мира. *Моля те.*

Ала Лора не спираше. Вече не беше дете, което говори със сладък, но изпълнен с ужас глас. Сега бе самата тя — този път ядосана; устата ѝ изричаше мръсни думи; заливаше я с гняв и слюнки, които Джили усещаше в гърлото си. Заудря с юмруци по волана: силно, по-силно, ритмично, за да принуди злобния глас да изчезне. Отвори прозореца и се наведе навън, та вятърът да развее косите ѝ, очите да я засмъдят и да се насълзят. Изкреця в нощта:

— Накарай го да спре!

Той спря. Внезапно.

Джили си пое дълбоко въздух и прибра глава в купето. Вятърът кръжеше из колата и тя поглъщаше глътка след глътка студения въздух. Имаше великолепен вкус. Всичко приключи. Слава Богу, най-последно замлъкна. Вдигна глава, огледа се и се запита къде ли е. Струваше й се, че шофира от часове, но часовникът на таблото показваше едва полунощ. Отсъстваше от къщи половин час.

Непрекъснато чуваше непоносими нашепвания и писъци. Но сега настъпи тишина — дълбока и пълна тишина.

Джили започна да брои: „Едно, две, три...“. Никакви ругатни, никакъв шепот, никакви молби на малко дете, нищо. Само нейното дишане и тихото жужене на колата. Отметна глава и затвори очи, наслаждавайки се на тишината. Поднови броенето: „Четири, пет, шест...“. Блажена тишина.

„Седем, осем...“. Нежно, изключително нежно, като далечно шумолене на листа, което постепенно се приближава, приближава... Не, не шумолене, а нашепване. Лора отново се обаждаше, молеше да не умре; молеше, умоляваше и се кълнеше, че не е искала да спи с него, но така се случило; той бил причината да се случи. Джили обаче не й вярваше.

— Моля те, спри, спри, спри!

Джили се опитваше да заглуши другия глас.

Лора започна да крещи, че Джили била истерична кучка, глупачка и нямала представа какво е. Джили натисна педала на газта. Поршето се стрелна напред. Вдигна сто, сто и десет, сто и двадесет. Пътят правеше завой. Държеше колата точно по средата на платното. Започна да пее. Лора се разкреця по-високо и тя запя по-силно. Сто двадесет и пет, сто и тридесет.

— Разкарай се. *По дяволите, разкарай се!*

Кокалчетата на пръстите й побеляха, главата й бе сведена във волана, главата й бе сведена — почти докосваше ръба. От вибрациите на двигателя крецящият глас на Лора се изпълваше с мощ.

Сто и четиридесет.

Джили видя острия завой. Лора извика, че скоро, съвсем скоро, отново ще бъдат заедно; нямала търпение да хване Джили и тогава щели да видят кой ще победи.

Джили изпищя — дали от Лора, или от вида на скалата, спускаща се петнадесет метра: там, долу във водата бяха натрупани

черни каменни отломъци? Поршето прелетя през парапета от солидно дърво и жезеза, набра скорост и се устреми към огромната празна черна пустош.

Още един писък раздра тишината, преди поршето да потъне в спокойната черна вода. Не се чу почти никакъв шум — само бързо спускане. Колата потъна, а водите отново се затвориха и придобиха вида си отпреди секунди.

И остана само черната нощ заедно със спокойствието и тишината.

1.

Военноморска болница в Бетезда, Мериленд

Рязко се надигнах в леглото, хванах се за гърлото и се превих на две — ужасна болка премина през тялото ми. Съвсем близо до мен, почти в ухото ми, чух да вика мъж. Не успях да си поема дъх, задушаваше се. И някакъв тип, който дори не беше тук, ми крещеше, а аз умирах. Най-после успях да си поема глътка въздух.

Бях усетил планина от студена вода да се стоварва отгоре ми. Но не се удавих. Знаех какво е да се давиш; помнех го ясно, все едно се бе случило вчера. Бях на седем и плувах с Кевин — по-големия ми брат, — който флиртуваше с няколко момичета. Попаднах във водовъртеж и се оплетох в клони. Джили ме измъкна и здраво ме халоса по гърба, а аз кашлях и се давех, докато от устата ми течеше вода.

В съня не се случи подобно нещо — водата внезапно се стовари върху мен. Преди това нямаше абсолютно нищо. Само спокойствие; никаква болка, никакви въпроси, някакъв страх, а само пълна пустош.

Спуснах крака от леглото и стъпих на износения линолеум; насладих се на болката: тя премина през рамото, ребрата, ключицата, дясното бедро и други части, които заздравяваха достатъчно добре, така че постепенно ги изключих от инвентарния списък. Сладката остра болка ме върна в любимата болнична стая, постави ме със сигурност тук и сега ме измъкна от водата в кошмара, създаде ми чувство за нереалност.

Обаче, когато стъпих на линолеума, шокът от допира ме отметна и едва не паднах. Вкопчих се в таблата на леглото, поех дълбоко въздух и се огледах. Краката ми все още се намираха върху мръснобелия линолеум. През последните две седмици го намразих. Всъщност не беше сигурно кое мразя повече — мръснобелия линолеум или пастелнозелените стени. Военните винаги ще подберат такива цветове. Ала човек изгубва способността да мрази, когато е мъртъв. Затова останах доволен — ето, има нещо, което ми доказва, че съм жив.

Имал съм късмет — така ме увериха. Експлозията не бе засегнала сърцето, главата или друг жизненоважен орган. Е, бях понатъртен тук-там, имах някоя и друга счупена кост. Краката и гърбът ми бяха невредими; само от време на време слаба болка пробягваше по гръбнака.

Експлозията пощади и слабините ми, за което бях дълбоко благодарен.

Стоях прав, дишах и се наслаждавах на въздуха.

Погледнах разхвърляното легло. Нямах намерение пак да лягам — знаех, че сънят продължава да витае наоколо, отвъд етера; все още е прекалено близо и само чака отново да затвора очи. О, няма да го направя! Протегнах се бавно и предпазливо. При всяко помръдване в някоя част от тялото си изпитвах болка. Поех си дълбоко дъх и бавно отидох до прозореца на болничната стая. Бях в по-новото крило на болницата, строено през 1980: масивна постройка, свързана с първоначално изградената някъде през 30-те години. Всички се оплакваха, че за да стигнат до някъде, трябва да извървят километри. Мечтаех да съм в състояние да извървя поне част от километър и да се оплаквам заедно с тях.

Видях няколко светлини като звезди. Паркингът и половин дузина административни сгради се свързваха с болницата посредством дълги коридори. От мястото тук не виждах повече от десетина паркирани коли. От стълбовете, побити на малки разстояния из терена около болницата, струеше светлина. Лампи имаше дори сред клоните на дърветата. Инстинктите ми на пазител на реда ми подсказваха, че няма места, където евентуален нападател да се скрие — районът беше добре осветен.

В съня ми въобще нямаше светлина — цареше тъмнина; мокра тъмнина. Бавно отидох до банята, наведох се съвсем предпазливо, пъгнах шепа под чучура на чешмата и се напих до насита. Изправих се, а по брадичката ми се стече вода и капна върху гърдите ми. Сънувах, че се давя в Тунис. Нямаше никаква логика.

Освен ако не аз се бях давил. Изведнъж дълбоко в себе си разбрах. Не аз се бях давил, но бях там; присъствах.

Огледах се с очакването да видя някого наблизко, точно зад мен, готов да ме докосне по рамото. От две седмици — откакто бомбената експлозия ме заби в пустинния пясък — до мен все имаше някой:

говореше ми тихо, дупчеше ме с игли; безкрайно много игли. Ръцете ме боляха от инжекциите, а задникът ми бе изтръпнал от тях.

Пих още вода; бавно вдигнах глава — внимателно, както винаги — без да правя резки движения. Загледах мъжа в огледалото над мивката. Приличаше на овесена каша: с посивяла отпусната кожа, все едно че е мъртвец. Имах навика да виждам едър тип, а сега на погледа ми отвърщаше съвсем друг човек — изглеждаше сглобен от няколко едри кокала. Ухилих му се. Е, поне още разполагах със зъбите си. Чувствах се щастлив, че при експлозията на онази бомба, дето ме метна като празен чувал поне на пет метра през пустинния пясък, зъбите ми не са избити.

Когато моят приятел Дилън Савидж — друг агент от ФБР — ме види отново в гимнастическия салон, най-вероятно ще поклати глава и ще попита къде съм оставил ковчега. Съзнавах, че не по-рано от шест месеца ще мога да се изправя пак пред Савидж в гимнастическия салон, а и едва ли ще мога да го надвия в някое упражнение по източни бойни изкуства.

Поех си дълбоко въздух, пих още вода и изключих осветлението в банята. Отражението ми в огледалото избледня до сянка. Така изглеждаше доста по-добре. Върнах се в спалнята: единичното легло се открояваше на фона на голите стени; погледнах часовника — хубав часовник, подарък от приятели: беше красиво опакован, с ярка червена панделка. Огромните червени дигитални числа показваха, че е едва три и седем през нощта. Сетих се за съпругата на Савидж — Шерлок — също агент от ФБР: докато плувах между болката и забравата, плод на морфина, ми каза, че всяка минута, отмерена от часовника, означава приближаване към момента, когато ще ме изпишат и ще се върна на работа, където ми е мястото.

Бавно се излегнах по гръб. Придърпах чаршафа и тънкото одеяло. Опитах се да се успокоя, да се наместя и да се отпусна. Не се готвех да заспивам. Затворих очи и се постарях да разсъждавам логично и ясно — какво наистина сънувах? Да, усетих вода, но всъщност не се бях давил; само изпитвах шок от водата, която нагълтах. Само вкус на вода. А после абсолютно нищо.

Вдигнах лявата ръка и разтърках гърдите си с юмрук. Е, поне сърцето ми вече не бие учестено. Поех дълбоко още няколко пъти въздух и си заповядах да престана с тези глупави мелодрами. Трябва

да помисля. Мисли хладнокръвно — правило от Академията. Трябва да забравя за паниката и да разсъждавам хладнокръвно.

Минаха още няколко минути и тогава започнах да се чудя дали е било сън или нещо друго? Спомних си, че със същата яснота висях циферблата на дигиталния часовник върху шкафчето до леглото, и лицето на Джили.

Никак не ми хареса. Това бе лудост, чиста лудост. Странен сън: давя се, но не истински и поради някаква причина мисля за Джили. За последен път я видях към края на февруари у Кевин в Чеве Чейс, Мериленд. Държа се малко странно — не зная как другояче да го опиша, — но не обърнах особено внимание; просто го регистрирах някъде в съзнанието си. Прекалено други неща ставаха в живота ми — например заминавах за Тунис.

Помня, че говорих с Кевин за Джили точно един ден след като тя долетя от Орегон. Кевин, по-големият ми брат, само поклати глава. Джили била малко ексцентрична, но се дължало на факта, че живее на Западния бряг; нямало за какво да се притеснявам. Това било всичко. Кевин правеше кариера в армията, имаше четири момчета и не разполагаше с достатъчно свободно време да мисли за чудатостите на братята и сестрите си. Откакто преди осем години пиян шофьор връхлетя върху родителите ни и те загинаха при катастрофата, бяхме само четиримата.

Помня, че Джили не спираше да бърби за всевъзможни неща: новото й порше, рокля, купена в Портланд, някаква с Кал Тарчър, която май не харесвала особено, брата на момичето — Котър, когото Джили смяташе за злобен побойник. Не престана да повтаря колко страхотен е сексът с Пол — бяха женени от осем години. Празни приказки, както ми се стори тогава. Сега обаче казаното ми изглеждаше повече от евтина ексцентричност.

Да не би в съня ми да се давеше Джили?

Не желяех мисълта да ме обсебва, но тя се бе прокраднала ведно със съня и не ми даваше мира. Чувствах се уморен, но не така, както вчера и още по-малко от онзи ден. Лека-полека се оправях. Лекарите кимаха, усмихваха се един на друг, после на мен и ме потупваха по натъртеното рамо. Споменаха, че е възможно следващата седмица да ме изпишат. Реших това да стане по-рано.

Едва ли щях да заспя отново, особено след като сънят ме дебнеше, а бях абсолютно сигурен, че ме дебне. Знаех, че е така, защото всъщност не беше сън, а нещо друго. Изпитвах потребност да разнищя тази история.

Точно тогава реших, че съм готов да дам единия си тестис за кутия бира. Без да се замислям, натиснах бутона за повикване. След четири минути — според големите червени цифри на дигиталния часовник — през вратата надникна нощната медицинска сестра Мидж Хардауей.

— Мак? Добре ли си? Доста е късно. По това време трябва да спиш. Какво има?

Мидж — около тридесет и пет годишна, висока, с къси меднозлатисти коси и остра брадичка — беше интелигентна. На нея можеше да се разчита в кризисен момент. В началото на престоя си тук всеки път, когато идвах в съзнание, тя стоеше неотлъчно до мен — говореше ми нежно, а пръстите ѝ леко галеха ръката ми.

Усмихнах ѝ се: надявах се, че това е най-прелестната ми момчешка усмивка, пълна с неотразим чар. Дори не бях сигурен дали я забеляза, защото единствената светлина в доста тъмната стая идваше от коридора зад гърба ѝ. Но се надявах да долови усилието, което вложих в тона.

— Мидж, спаси ме. Тук се чувствам зле. Не издържам повече. Моля те, помогни ми. Ти си единствената ми надежда.

Благодарение на светлината в коридора видях как съчувствен се усмихна, но дори не си даде труда да прикрие насмешката си. Прочисти гърло.

— Мак, чуй ме. От две седмици си извън строя, знам. Понеже вече се чувстваш по-добре, това, предполагам, започва да се превръща в проблем. Но, скъпи, омъжена съм. Какво ще си помисли Дъг? Доста е избухлив.

Отказах се от момчешкия чар и реших да заложа на състраданието.

— Защо ще му пука на Дъг? Не е тук. Пък и няма нужда да узнава, щом смяташ, че ще го разстрои, макар да не си представям защо.

— Слушай, Мак, ако не бях омъжена, наистина бих се изкушила, нищо, че не си се възстановил напълно. Все пак съм поласкана.

Привлекателен си, или поне така изглеждаш на снимката във вестника, а и вече използваш и двете си ръце. Но както стоят нещата, Мак, просто не мога да го направя.

— Наистина умирам тук, Мидж. Не те лъжа. Само този единствен път и няма да те моля повече... Е, поне не до утре вечер. Само една, Мидж. Ще я карам бавно. В устата ми вече се събра слюнка. — Тя стоеше насреща ми и само клатеше глава, отпуснала ръце на бедрата — много красиви бедра, както забелязах още преди девет дни, когато вече не бях така зашеметен от обезболяващите. Въздъгнах. — Е, добре, щом е против етикета ти или против етикета на Дъг. Но ще ти кажа, Мидж — не виждам защо му придаваш чак толкова голямо значение. Нито защо трябва да му пука на мъжа ти. Ако беше в леглото ми, сигурно щеше да умолява точно като мен. Ей, защо не повикаш госпожа Лутър? Изглежда свирепа, но нищо чудно да я склоня. Мисля си, че ме харесва и може би...

— Мак, откачи ли? Госпожица Лутър е на шестдесет и пет години. За Бога, изключено е да си чак толкова отчаян. Илейн Лутър... Ха, та тя положително ще те ухапе.

— Защо? За какво говориш?

— Мак — подхвана тя адски търпеливо, — след две седмици въздържание си възбуден. Разбирам го. Но чак госпожа Лутър?

— Според мен си останала с погрешно впечатление, Мидж. Не искам госпожа Лутър в този смисъл. Теб те искам по този начин, но ти си омъжена, затова само си представям разни неща, както сигурно прави и всеки друг тип през пет минути, ако не и по-често. Не. За друго умирам — повече от всичко на света искам една бира.

— Бира? — изгледа ме и прихна. Смееше се високо и неудържимо. Влезе в стаята и затвори вратата, за да не безпокои другите пациенти. Превиваше се от смях. — Искаш бира? За това ли всичко? Някаква си проклета бира? И ще я караш съвсем бавно?

Дарих я с най-невинното си изражение.

Спря за миг на прага и поклати за пореден път глава, без да престава да се смее. После попита:

— Искаш ли „Бъд Лайт“?

— Готов съм да убия за една „Бъд Лайт“.

„Бъд Лайт“ се оказа ледена — дали пък пръстите ми няма да залепнат за кутийката? Не е възможно да има нещо по-прелестно,

мислех си аз, докато бирата се стичаше в гърлото ми. Запитах се на коя ли от медицинските сестри е била бирата в хладилника. Изпих половината кутийка на един дъх. Мидж стоеше до леглото и ме наблюдаваше.

— Надявам се комбинацията от бира и лекарства да не те накара да повърнеш. Ей, по-бавно. Обеща да не бързаш. Господи, какви сте мъжете. Човек просто не може да ви има вяра, стане ли въпрос за бира.

— Много време мина — отвърнах аз, бършейки пяната от устата си. — Не успях да се въздържа. Но напрежението попремина.

Въздъгнах от благодарност и отново отпих — давах си сметка, че едва ли ще ми донесе втора бира. Е, поне ужасът от кошмара потъна някъде дълбоко, а не седеше на рамото ми, готов да нашепва в ухото ми. Оставаше ми почти четвърт кутийка. Подпрях я на корема си. Мидж се бе приближила и мереше пулса ми.

— Съседът ми, господин Ковалски, полива цветята, когато съм извън града, и сега — докато съм в болницата — започнах да бърбря аз. — И бърше праха. Пенсиониран водопроводчик е. По-стар е от боята върху къщата на пралея ми Силвия, но е изключително точен. Джеймс Куинлан — също агент от ФБР — пее на африканските си теменужки. Никога не си виждала нещо да цъфти повече. Съпругата му се чуди кога ще се събуди и ще завари някои от растенията, сгущени до него в леглото. О, по дяволите, Мидж, искам да си отида вкъщи.

Леко докосна лицето ми.

— Знаем, Мак. Скоро и това ще стане. Пулсът ти е добър. Дай да ти премеря кръвното. — Не ми каза колко е, но си тананикаше нещо под носа — нещо от Верди, мисля. Значи налягането ми е нормално. — Трябва отново да заспиш, Мак. Стомахът доволен ли е от бирата? Не ти се гади, нали?

Отпих и последната глътка, задържах я в гърлото си и й се усмихнах широко.

— Добре съм. Длъжник съм ти, Мидж, и то голям.

— Някога ще си поискам отплатата, не се безпокой. Е, какво — да ти извикам ли госпожа Лутър?

Простенах и тя ме остави сам, но преди това ми се ухили и ми махна от прага. В следващия миг в съзнанието ми изплува лицето на Джили.

— Трябва да се справиш, Мак — промърморих в тихата нощ, поглеждайки към прозореца с изглед към почти празния паркинг. — Хайде. Нека го кажем на глас. Това сън ли беше или поличба? Дали Джили не се е замесила в някаква каша?

Не, това бяха глупости. Знаех, когато съм изправен пред глупости.

Не заспах. Всъщност бях твърде изплашен. Искаше ми се да имах още една бира. Мидж намина към четири часа, погледна ме навъсено и натика сънотворно в устата ми.

През трите часа сън, които ми осигури, поне не сънувах. После се яви типът за кръвните проби, разтърси ме по болното рамо, за да ме събуди, и забодде игла във вената ми. През цялото време ми обясняваше как точно преди да настъпи новото хилядолетие, когато всички компютри излязат от строя, той ще се премести в Монтана, ще си купи генератор и пушка. Въобще не спря да говори, лепна лейкопласт върху дупката на ръката ми и докато избутваше количката си за инквизиции от стаята, си свирукаше. Казваше се Тед и по мое мнение беше онова, което психиатрите наричат садист.

В десет часа същата сутрин просто не можех да чакам повече. Трябваше да разбера. Набрах номера на Джили в Едгертън, Орегон. Съпругът ѝ Пол вдигна след второто позвъняване.

— Джили — промълвих аз; гласът ми никак не беше стабилен. — Пол, как е Джили?

Тишина.

— Пол?

Чух затрудненото му дишане, а после:

— В кома е, Мак.

Усетих нещо странно да се надига у мен. Все едно бавно отварях пакет с познато съдържание. Не исках нещата да са такива, но не бях изненадан. Молах се с цялата си душа, докато питах:

— Ще оживее ли?

Чувах как Пол си играе с кабела на телефона; вероятно го омотаваше около пръста си. Накрая заяви с безизразен тон:

— Никой не се наема да прогнозира, Мак. Лекарите я гледаха на скенер. Мозъкът ѝ не бил увреден, имало само малко кръвоизливи и отоци, но нищо не обяснява състоянието ѝ на кома. Просто не знаят. Надяват се да дойде в съзнание съвсем скоро. С две думи, трябва да

стоим и да чакаме. Първо ти пострада в някакво забравено от Бога място, а сега и Джили претърпя тази нелепа катастрофа.

— Какво точно стана? — попитах, въпреки че знаех.

— Колата ѝ изхвърчала през скалите на крайбрежния път снощи, точно след полунощ. Караше новото порше, което ѝ подарих за Коледа. Щеше да е мъртва, ако патрул от транспортната полиция не е минавал в същия момент. Видял всичко — сякаш била оставила колата сама да се насочи и да премине през перилата. Поршето направило дъга, преди да се потопи във водата. Където паднала, не било по-дълбоко от пет-шест метра. Фаровете на поршето още светели, слава Богу, и стъклото на прозореца до шофьора било смъкнато. Успял да я извади от раз — истинско чудо според него. Никой не вярвал, че е още жива. Ще ти се обадя веднага щом настъпи някаква промяна — независимо каква. Съжалявам, Мак, наистина съжалявам. Ти по-добре ли се чувстваш?

— Да, доста по-добре — отвърнах аз. — Благодаря ти, Пол. Ще се чуем.

Внимателно оставих слушалката върху апарата. Пол очевидно беше прекалено разстроен — дори не се учуди защо се обажда в седем часа (толкова беше по Западното крайбрежие) сутринта след инцидента да разбере как точно е Джили. Питам се кога ли ще се сети и кога ще ми се обади да иска обяснения.

В този момент нямах ни най-малка представа какво ще му кажа.

2.

— Мак, за Бога, защо не си в леглото? Няма начин лекарите да са ти позволили да си тръгнеш. Погледни се само. Не изглеждаш кой знае колко добре. Лицето ти е сиво като мръсни стари завеси.

Лейси Савидж, известна на всички в Бюрото като Шерлок, започна леко да ме бутта по гърдите, за да ме върне в постелята. Едва бях нахлузил дънките и се борех с ръкавите на ризата, когато тя влезе.

— Обратно в леглото, Мак. Никъде няма да ходиш. Как успя да се справиш с дънките?

Шерлок ме хвана под мишницата, опита се да ме извърне и насила да ме върне в проклетото легло.

Заковах се на място и тя не можа да ме помръдне.

— Слушай, добре сър Шерлок. Пусни ме. Не искам да стоиш завряна под мишницата ми. Още не съм си взел душ.

— Рано ти е още за душ. Няма да мръдна от тук. Поне седни и ми обясни какво става.

— Добре, ще седна, щом настояваш, Шерлок — съгласих се аз.

Погледнах я и ѝ се усмигнах. Беше дребна жена с руси, къдриви червени коси, тази сутрин хванати на тила със златиста шнола. Имаше най-бялата кожа и най-хубавата усмивка — мила и топла, стига да не е ядосана. Тогава би прегризала и метал. Преди две години постъпихме в Бюрото по едно и също време.

Пое изненадваща част от тежестта ми, макар леко да залиташе, но накрая ме стовари на стола. Вдигнах глава и отново ѝ се усмигнах. Сетих се как двамата се катерехме по въжета на последния изпит по физическа подготовка в Академията. Не бях сигурен, дали ще успее или не, а не можех да я изоставя. Висях до нея и я насърчавах, ругаех я, при последните метри нагоре я обиждах и най-сетне тя се издърпа с тънките си ръце до върха. Шерлок не беше физически много силна, но притежаваше несравнимо по-ценни качества: кураж и сърце. Изпитваше към мен по-голяма привързаност, отколкото вероятно заслужавах.

— Ще говориш с мен. Лекарите само клатят глави. Вече звъняха на шефа ти. Обзалагам се, че ей сега ще връхлетят, готови да те повалят на пода, само да направиш и крачка към вратата. А, ето и подкрепления. Дилън, ела и ми помогни да разбера какво тормози Мак. Виж, дори си е обул панталоните.

При тези думи тъмните вежди на Дилън Савидж се стрелнаха нагоре, а изражението му ясно говореше: „Добре ще е този негодник да е с панталони!“

Настаних се по-удобно на стола. Какво значение имаха още пет минути? И без това съвсем скоро щях да съм навън. А е добре някои приятели да знаят какво точно става.

— Вижте, трябва да си отида вкъщи и да си приготвя багажа. Ще летя до Орегон. Снощи сестра ми е катастрофирала. В кома е. Не мога да остана тук.

Шерлок приклепна до стола и взе дланта ми между своите.

— Джили? В кома? Как е станало?

Затворих очи — дано не ме обземат спомени от кошмарния сън, или каквото там беше.

— Позвъних в Орегон рано сутринта. Съпругът й Пол ми каза.

Шерлок наклони глава и за момент ме изгледа изпитателно.

— Защо й се обади?

Шерлок притежаваше не само кураж и сърце, но и ум, способен да ускори движението на електрони.

Савидж продължаваше да стои на прага — изглеждаше в отлична форма: едър и як. Не откъсваше очи от съпругата си, която продължаваше да се взира в мен. Чакаше да си излея душата и бях на път да го направя. Не можех да й устоя.

— Точно така — облегни се назад и затвори очи, Мак. Няма да допусна някой да те тормози. Ще ми се да разполагах с малко от специалното уиски на Дилън от Кентъки. Щеше да те разтопи по-бързо, отколкото Шон с най-хубавия си крясък кара Дилън да скочи.

— Не разбирам какво точно искаш да ми кажеш, Шерлок, но ще ти съобщя, че снощи Мидж ми донесе бира — заявих й аз. — Не повърнах. Имаше страхотен вкус.

Направо омаловажавах нещата. Не исках да си представям, че сексът доставя по-голямо удоволствие от онази „Бъд Лайт“.

— Толкова се радвам за теб — осведоми ме Шерлок и ме потупа по бузата.

И продължи да чака. Видях я как погледна съпруга си, застанал на прага на болничната стая с ръце, скръстени на гърдите — самото олицетворение на овладяност. Жалко, че в бюрото нямаше повече такива като него, вместо бюрократите, които се страхуваха да предприемат каквото и да било, ако не е постановено с декрет отпреди поне десет години. Ненавиждах да се блъскам с такова отношение; молах се в бъдеще да не стана такъв. Може би пък имах шанс в Отдела за борба с тероризма. Бюрократите се придържат към такова поведение във Вашингтон, но в акция правилата отпадат. Там действаш сам, особено ако си по следите на терористична група в Тунис.

— Сън — обях аз най-последно. — Всичко започна с един сън снощи. Сънувах как се давя. Не, друг се давеше. Беше Джили, струва ми се. — Разказах им всичко, което си спомнях. Свих рамене и завърших: — Именно затова позвъних толкова рано тази сутрин. Установих, че сънят, или каквото там е било, се е сбъднал. Тя е в кома.

Какво ли щеше да означава това, питах се за пореден път. Дали ще остане жива, но ще бъде безпомощна? Ще се наложи ли да вземаме решение дали да изключат животоподдържащите й системи, или не?

— Изплашен съм. — Погледнах Шерлок. — Никога през живота си не съм бил толкова изплашен. Нито когато с „Магнум експрес — 450“ се изправих пред онези терористи, а той изобщо не можеше да се мери с тяхното въоръжение; нито когато полетях във въздуха при експлозията. Повярвай ми.

— Видя сметката на двама, Мак — обади се Савидж. — Единият беше ръководителят им. А при по-малко късмет щеше да си раздробен на хиляди парчета: взривът е бил по-мощен от предвиденото, но се оказа, че наблизо има подходяща дюна.

Направих пауза, после кимнах:

— Това го разбирам, но не разбирам този сън. Направо си е плашещо. Усетих я как падна във водата. Усетих болка, а после — нищо. Все едно умрях. Бях с нея или бях нея, или нещо друго. Налудничаво е, но как да се преструвам, че не се е случило. Трябва да замина за Орегон. Не следващата седмица, дори не след два дни, а още днес.

Понеже Шерлок стоеше до мен, понеже бях толкова изплашен, че иска да крещя и да плача едновременно, аз се наведох и я придърпах към здравето си рамо. Ръката ѝ обгърна врата ми. Гърлото ми се стегна от напирещите сълзи, но не възнамерявах да ги пролея. Не бих го преживял дори те да не го споменат пред никого. Не. Само я притиснах и усещах как меката ѝ коса ме гъделичка по носа. Погледнах Савидж. Бяха женени от година и половина. Бях кум на Шерлок. Савидж бе известен, в Бюрото го харесвах. И Савидж, и Шерлок работеха в ОПУСП — Отдел за предопределяне на умствените способности на престъпниците. Отдела ръководеше Савидж — той го бе създал преди три години. Успях да се посъвзема.

— Добра жена си намерил, Савидж.

— Да. И на всичкото отгоре ме дари с най-прекрасното дете в цял Вашингтон. Отдавна не си виждал Шон, Мак. Време е да го направиш. Вече е почти на половин година.

— Ще намина при първа възможност.

— Непременно! Ей, Шерлок, добре ли си? Не се притеснявай за Мак. Ще отиде да провери какво, по дяволите, става в Орегон. Ние ще бъдем тук, ако му потрябва помощ. Само пет часа път със самолет е.

— Мак, сигурен ли си, че си готов отново да яхнеш коня? Не ми изглеждаш достатъчно здрав. Защо не дойдеш при нас за два-три дни, преди да заминеш? Ще те сложим в стаята до бебето. Жалко, че не можеш да го кърмиш. Така щеше да ни се отблагодариш за грижите по теб.

В края на краищата се наложи да остана в болницата още ден и половина. Повече не можах да издържа. Разговарях с Пол по два пъти на ден. В състоянието на Джили не настъпваше промяна. Лекарите продължаваха да твърдят, че трябва да се изчака, та да видят какво ще стане. Кевин и момчетата му бяха в Германия, а сестра ми Гуен — моден закупчик за „Мейсис“ — във Флорида. Уведомих ги, че при първа възможност ще ги държа в течение.

В петък излетях от Вашингтон. На международното летище в Портланд бързо успях да наема светлосин форд таунус — беше приятна изненада.

Беше хубав ден, духаше лек ветрец при умерена температура. Винаги съм харесвал Западния бряг, особено Орегон: строги планини и

дълбоки клисури с бързотечащи потоци; океана с цялата му суровост и великолепиe, който мие бреговете по протежение от петстотин километра.

Съзнавайки физическите си възможности, не бързах, защото не желяех да се самоубивам. Спрях да хапна в Тъфтън — малко градче близо до брега. Час и половина по-късно на магистрала 101 видях знак за Едгертън. Представляваше тесен павиран път, който след пет километра стига до океана. За разлика от десетките градчета покрай магистралата, прекарана по-навътре в сушата, Едгертън за щастие е разположен по на запад. Няколко надписа рекламираха три пансиона със закуска. Най-големият — на „Бътъркъп“ — изрисуван в лилаво и жълто под формата на цвете, гласеше, че пансионът се намира на ръба на скала; върху табелата се виждаше постройка в готически стил, която беше малко зловеща. Доколкото си спомням, веднъж Пол ми каза, че тук, в Едгертън, хората го наричали „психарския пансион“. Друга, помалка табела хвалеше ресторантчето „Едуардиан“ — предлагало най-добрата английска кухня. Звучеше ми твърде пресилено, защото от едногодишния ми престой в Лондонското икономическо училище имах представа от нея.

Спомних си, че някога на тясната пясъчна ивица на Едгертън имаше малък хотел, но зимната буря през 1974 го помете. Опитах се да си представя гледката, но не успях. В съзнанието ми се мярнаха кадри от филм: цунами, поне милион метра високо, връхлита Манхатън. Ухилих се. Сетих се, че тогава се чудех дали индианците биха искали да си откупят острова след това. Подадох глава през прозореца и помирисах океана: тръпчив, чист и солен. Обожавах този аромат; усещах как нещо в мен се разширява всеки път, когато съм близо до море. Вдишах дълбоко чудесния солен въздух. Изпитах лека болка, но нямаше нищо общо с онова, което бих почувствал при подобен опит преди седмица.

Намалих скоростта на форда, за да премина през дълбока дупка. Не познавах твърде добре зет си Пол Бартлет — съпруга на Джили, макар да се ожениха преди осем години. Венчаха се веднага след като тя взе научна степен по фармация. Предишната година той бе завършил аспирантура. Беше израснал в Едгертън, но образованието си бе получил на Изток, в Харвард. Винаги ми се е струвал малко дръпнат и студен, но знае ли човек какъв е всъщност? Помня, че

Джали ми казваше колко страхотен е сексът с него. Никой от познатите ми не съчетаваше двете неща.

Преди шест месеца тя ми се обади да ми съобщи за решението им двамата с Пол да се върнат в Едгертън — изоставяха Филадельфия и фармацевтичната фирма „БиоТек“, където бяха прекарвали последните шест години от професионалния си живот. Останах изненадан.

— Пол не е щастлив тук — каза ми тя тогава. — Не му позволяват да се занимава с изследователската си работа. А той наистина ѝ е отдаден, Мак.

— А ти? — попитах аз.

След кратка пауза подхвърли:

— Биологичният часовник цъка, Мак. Искаме дете. Известно време ще кротувам и ще се опитаме да забременея. Обсъдихме го подробно. Съвсем сигурни сме. Връщаме се на Ръба.

Названието ме накара да се усмихна. Преди много време, преди да се оженят с Пол, ми беше казала, че в края на осемнадесети век английският морски лейтенант Дейвис Едгертън открил мястото. През годините местните жители така изопачили името, че сега повечето го наричаха просто Ръба.

Почти бях пристигнал. Инженерите бяха изместили магистралата на изток, защото петте километра до океана минаваха през насечена местност: дълбоки урви, хълмове, широка пропаст с мост, единични борови и дъбови дървета и многобройни дупки и ями, за които никой не се бе погрижил поне от Втората световна война насам. Наоколо все още не се беше раззеленило, защото беше ранна пролет. Надпис гласеше: ЕДГЕРТЪН, ДВАДЕСЕТ МЕТРА НАД МОРСКОТО РАВНИЩЕ, 602 ЖИТЕЛИ. Любимият ми жител лежеше в кома в Областната болница на Талшон — петнадесет километра северно от Едгертън.

„Джали — помислих си аз, сграбчил волана, — нарочно ли излетя от онзи проклет път? И ако е така, защо?“

3.

Потънала дълбоко в себе си се чувствах уютно. Осъзнавайки за пръв път, че не съм мъртва, останах шокирана. Как е възможно да оцелея? Насочих поршето към ръба на пропастта и то увисна във въздуха, преди да се вреже като нож в черните спокойни води.

След това не помня нищо.

Не усещах тялото си и сигурно беше по-добре. Знаех, че около мен има хора — шепнеха, както се прави до леглото на сериозно пострадал, но не различавах думите. Странно — не присъстваха истински, а се движеха като сенки. Подобно на сенките и аз бях тук, но не истински. Ех, само да можех да чуя и да разбера какво точно казват. Би било великолепно.

Най-сетне останах сама. Съвсем сама. Лора не беше с мен. Лора, повтарях си аз, получи възмездие, когато крещейки като маниачка, насочих колата към ръба на скалата. Ако се е върнала с мен, направо ще си наложа да спра да дишам.

Хората идваха и си отиваха. Не ме интересуваха особено. Предполагам, че ме преглеждаха и ми правеха разни неща, но всъщност нищо нямаше значение.

После изведнъж всичко се промени. През вратата влезе брат ми Форд; видях го съвсем ясно — истински, от плът и кръв, а заради страха, изписан на лицето му, бях готова да дам какво ли не, за да го уверя, че всичко е наред, но, естествено, не ми беше възможно. Едър и привлекателен, това беше моят по-малък брат. По-привлекателен дори от баща ни, а той беше направо трепач за жените, както обичаше ласкаво да казва мама. Мама и татко са мъртви, нали?

Форд не приличаше на себе си. Изглежда, не се владееше както обикновено. Не беше ли пострадал, или нещо подобно? Не знаех. По-скоро не помнех. Но Форд беше тук — бях сигурна. И знаех също така, че само аз го наричам Форд, а не Мак. За мен никога не е бил Мак.

Как е възможно? Беше тук и го виждах, но не различавах останалите.

Ако можех, щях да му проговоря. Но не бях в състояние да помръдна, не изпитвах нищо, освен тиха радост, че брат ми беше дошъл, когато имам нужда от него.

Отново се шокирах, когато го чух да ми казва: „Джили. Не мога да търпя това. Какво стана?“

Ясно чух думите му. Разбрах ги. Останах още по-шокирана, когато усетих — да, усетих — как големите му длани взимат ръката ми. Не бях сигурна коя точно. Изпитах прилив на топлина към него и тази топлина остана в мен. Беше невероятно. Не знаех какво да мисля. Как така ясно виждах Форд, а другите — не?

„Знам, че не можеш да ми отговориш, Джили, но сигурно ме чуваш.“

„О, да — исках да го уверя аз, — чувам те.“ Обожавах гласа му: дълбок, звучен и омайващ. Веднъж, мисля, му казах, че когато го слушам, по цялото ми тяло се разлива топлина. С този глас провеждал разпитите във ФБР — отвърна ми той, но не беше вярно. Винаги е имал предразполагащ, успокояващ глас.

„Бях с теб, Джили“ — шепнеше той и аз едва не спрях да дишам.

Какво означава това?

Къде с мен?

„През онази нощ бях с теб. Изплаши ме до смърт. Събудих се в болницата, облян в пот. Толкова се изплаших, че си помислих: «Ето, умирам.» Полетях в пропастта заедно с теб, Джили. Отначало ми се стори, че умирам заедно с теб, но никой от двамата ни не умря. Онзи полицаи от транспортния контрол те спаси. Сега трябва да разбере

как се случи всичко. По дяволите, така ми се иска да знам дали ме чуваш.“

Форд замълча, но продължаваше да гледа към мен, а аз исках да му дам някакъв знак, но не можех. Представявах безжизнена кукла върху болничното легло — вероятно не много удобно, ако бях в състояние да го усетя. Всъщност не представлявах друго, освен мозък и ръката, която той държеше. Какво искаше да каже, че бил с мен, когато полетяхме от скалата? Няма никаква логика, но нищо от случващото се в момента нямаше логика.

В полезрението ми застана бяла, неясна като сянка фигура. Форд ме потупа по ръката и я остави върху чаршафа. Отиде до фигурата и каза: „Пол, току-що пристигнах. Говорех с Джили.“

Пол. Беше тук, в стаята. Не разбирах какво казва на Форд, но съдейки по дългото мълчание на брат ми, явно много неща. Двамата се отдалечиха и вече не чувах думите на Форд. Най-много от всичко на света ми се искаше Пол да си отиде, но той не го направи. Какво говореше на Форд? Исках брат ми да стои до мен. Той беше единствената ми връзка с реалността, с всичко извън мен.

След известно време се предадох и заспах. Преди да заспя обаче, се помолих Форд да не ме оставя тук сама, да се върне. Много съжалявах за поршето си — сега то лежеше на дъното на океана, превърнало се в храна за рибите.

Спрях форда на едно от шестте празни места за паркиране пред пансиона „Бътъркъп“ — грозна готическа викторианска къща, надвиснала на скалистия ръб. Най-много шест метра деляха постройката и дебелият каменна стена, от която може да скочиш направо долу на тесния чакълест плаж.

Главната улица на Едгертън носеше причудливото име Пето Авеню. При единственото си предишно посещение тук много се

забавлявах на това. Пето Авеню с по четири успоредни илици от двете страни свършваше при скалите; пресичаха го няколко улици в посока север — юг.

Доколкото забелязах, нищо не се бе променило.

От двете страни на Пето Авеню се издигаха малки къщурки от 20-те години. По-големи — вече от 60-те със земя около тях, се виждаха из задните улици. Съвременни домове от дърво и стъкло — стил, внесен от Калифорния — пъплека по-високо сред скалите, а други бяха построени в околните долини.

Влязох в пансиона „Бътъркъл“. Слаба жена с черни косми над горната устна ме уведоми, че нямат свободни места. На паркинга отпред всички места бяха празни; в пансиона не видях абсолютно никого. С упорито изражение казах на жената, седнала зад лъскавия махагон:

— Натоварен период от годината, а?

— В града има симпозиум — отвърна тя. Изчерви се и започна внимателно да изучава огромните като зелки рози по тапетите зад лявото ми рамо.

— Симпозиум в Едгертън?

— Да, стоматологичен. От цялата страна са пристигнали специалисти. Съжалявам, сър.

Върнах се при колата. Питах се защо тази жена не искаше да отседна в пансиона. Дали вече се беше разчуло, че тип от ФБР е в града? Или никой не желае ченге да се навърта наоколо? Според мен бях най-безопасният наемател, когото човек може да пусне в къщата си.

Завих наляво от Пето Авеню и подкарах на север по Ливърпул Стрийт — стръмен, лъкатушещ път, поне петнадесет километра успореден на магистрала 101, преди да завие на изток, където се слива с централното шосе. По тази отсечка имаше нови къщи: разположени далеч една от друга, повечето бяха дискретно построени навътре, далеч от очите на случайни минавачи. На едно изключително красиво място видях малък хълм — издигаше се на петдесетина метра от скалите. Гъсти смърчове и кедри покриваха възвишението, а в основата му се издигаше голяма къща от тъмночервени тухли. С изключение на тясната алея къщата бе заобиколена от десетки дървета — морските бури направо бяха осакатили и наклонили най-външните.

Това бе Ливърпул Стрийт, номер 12 — къщата на Пол и Джили. Едва ли бе построена преди повече от три-четири години. Ако не се оглеждах за нея, нямаше да я видя.

Изненадах се колко прилича на дома им във Филадельфия. Именно тогава забелязах полицейската кола.

Спрях на празната алея, питайки се колко ли ще се забави Пол в болницата. Тръгнах към полицейската кола — бял крайслер с четири врати, а отстрани със зелени букви пишеше: ШЕРИФ.

Надникнах през отворения прозорец.

— Какво има? Пол ли сте дошли да видите?

Около тридесетгодишна жена, облечена в безупречно изгладена жълтеникавокафява униформа и препасана с широк черен кожен колан, на който висеше 9-мм ЗИГ, модел 220 — сладък автоматичен пистолет — отвърна:

— Да. Вие кой сте?

— Форд Макдугъл, братът на Джили, от Вашингтон. Дойдох да я видя и да разбера какво ѝ се е случило.

— Вие ли сте агентът от ФБР? — подозрително ме изгледа тя.

— Новините бързо се разнасят. — Протегнах ръка през отворения прозорец. — Наричайте ме Мак.

Тя носеше черни шофьорски кожени ръкавици, които бяха хладни и меки.

— Маги Шефилд, шериф на Едгертън. И аз искам да разбера какво е станало с Джили. От болницата ли идвате? — Когато кимнах, попита: — Някакви промени?

— Не. Оставих Пол при нея. Доста е разстроен.

— Нищо чудно. За него сигурно е истински кошмар. Не всеки ден нечия съпруга се хвърля от скала с кола, осъмва в болницата вместо в моргата и оставя поршето на шест метра под водата.

Говореше така, сякаш ще заплаче. Не знаех обаче дали за Джили, или за поршето.

— Шофирали ли сте колата на Джили?

— Да, веднъж. Смешното е, че никога не карам с повишена скорост, освен ако не се налага, но не се случва често. А тогава седнах зад волана, погледнах през стъклото и кракът ми натисна до дупка педала на газта. Вдигнах сто и двадесет, преди да се усетя. Слава Богу, че наоколо нямаше ченгета. — Усмихна се и за миг отмести поглед от

мен. — Джили така се вълнуваше около колата. Шофираше до Пето Авеню — викаше, крещеше и не преставаше да натиска клаксона. Караше на зигзаг от единия до другия край на платното. Хората излизаха от бакалницата и от домовете си, смееха се и се обзалагаха, че ще потроши колата.

— Така и направи.

— Да, но не защото искаше да се забавлява като обезумяла. Ставаше въпрос за съвършено друго. За моя изненада тя изведнъж удари по волана с ръце. — Всичко е направо налудничаво. Роб Морисън, полицаят, който я е измъкнал, твърди, че засилила колата, преди да се хвърли от скалата. Наклонът на онова място е доста голям — значи е натиснала педала на газта, все едно е възнамерявала да се хвърли. Няма никаква логика. Невъзможно е Джили да е искала да се убие. — Спря и погледна със свъсени вежди гората от другата страна на улицата. — Нямайте никакви идеи за случилото се, предполагам.

Трябваше просто да потвърдя — не желяех шерифката да ме вземе за луд, но вместо това отвърнах:

— Имам. Проблемът е, че аз самият не си разбирам идеите.

Засмя се. Откровен смях, който изпълни колата.

— Май ще се наложи да обясните какво имате предвид. Слушайте, вие сте федерален агент. Да, брат сте на Джили, но преди всичко сте федерален агент. Какво точно става тук?

— Вярно, но в момента съм в отпуск. Тук съм като брат на Джили, нищо друго. Няма да си придавам тежест, шерифе. — Стомахът ми изкъркори. — Да ви предложи нещо. Пол е още в болницата. Всъщност ще отседна при него, защото пансионът „Бътъркърп“ е зает от участниците в симпозиума на стоматолозите. Време е за обяд и умирам от глад.

— Симпозиум, значи? Така ли се отърва от вас Арлин? На тази жена ѝ липсва всякакво въображение.

— Е, поне се постара. Изглежда, я изплаших, защото съм външен човек, или защото съм федерален агент?

— Точно така. Арлин Хикс не желяе да се навъртате около пансиона ѝ. Има особено отношение към ченгетата.

— Мълвата се е разпространила доста бързо.

— Да. Пол каза на Бени Пикъл от оръжейния магазин, че ще идвате. Бени има най-голямата уста на запад от Каскадските планини.

— Но какво лошо има да си федерален агент? Чист съм, държа се възпитано, не плюя, няма да избягам, без да платя.

— Арлин не желае да вижда дори и мен, а ме познава. А вас не. Вероятно смята, че сте като онези от данъчната служба. От Вашингтон сте, нали? А то е порочно и корумпирано място.

— Май е така и ще се окаже, че Арлин има право.

Махна пренебрежително.

— Добре. Тук сте, Мак, и искате да разберете какво е станало с Джили. Аз искам същото. По-разумно е да обединим усилия поне за известно време. Въпросът е дали сте честен с мен?

— Не съм мислил да се съюзявам с никого. Но когато го правя, обикновено постъпвам честно с партньора. Има ли причина да не се държа така?

— Вие сте от федералните. Голяма клечка. Свикнали сте да държите нещата в свои ръце и да превръщате местните ченгета в чираци. Аз не съм чирак.

— Казах ви — тук не съм като федерален агент, а само като брат на Джили. Аз също искам да разбера какво е станало. Всъщност дори съм доволен, че като местно ченге не сте си измили ръцете и обявявайки случилото се като опит за самоубийство, не сте извикали психотерапевтите. Да, ще бъда честен. А вие знаете ли нещо, което е редно да ми кажете? Има ли причина Джили да се е хвърлила нарочно от скалата? Искате ли да започнем да си споделяме информация още от сега? Но най-напред нека да минем на „ти“.

Тя се поуспокои малко.

— Кога и как пострада?

— Откъде знаеш, че съм пострадал? Тенът ми още ли е на престоляла от седмица овесена каша?

Наклони глава и се взря право в лицето ми. Дадох си сметка, че е по-млада, отколкото ми се бе сторило. Но не бях съвсем сигурен, защото носеше предпочитание от полицаите тъмни очила — така те стряскаха хората, които спираха. Виждах отражението си в стъклата. Гъстата ѝ червеникавокафява, къдрава коса бе сплетена на дебела плетка, навита и прихваната с шнола във формата на тотемен стълб. Бледокораловото червило на устните ѝ имаше нюанса, който предпочиташе английското ми гадже Каролин. Но Каролин, моден

дизайнер, никога не бе изглеждала така жилава, нито бе разчитала единствено на себе си като тази жена.

Тя, разбира се, съзнаваше, че я изучавам. Изчака ме и отбеляза:

— Винаги съм ненавиждала овесената каша. За щастие не приличаш на каша, но и не се движиш с лекота. Ходиш сякаш си двадесет години по-стар. От лявата страна на лицето ти се забелязват леки натъртвания, предпочиташ да разчиташ на дясната си ръка и си малко приведен, все едно се тревожиш за ребрата си. Но никаква овесена каша. Какво ти се случи?

— Изпречих се на пътя на бомба за кола.

— Не съм чула федерални агенти да са попадали в експлозия.

— Бях в Тунис. Гадно място. Устата ти се пълни с горещ пясък, когато говориш. Имах работа с хора, които не ги наричат добродушни.

Току-що надрънках на тази съвършено непозната жена подробности, важни единствено за мен. Е, постъпвах често, споделях, както биха се изразили коректните политически фигури. Само при мисълта за тази смешна дума трепнах. Надявах се избликът ми на откровеност да не се повтори.

— Ще те заведе на обяд в „Едуардиан“. Звучи като клуб на английски джентълмени, но не е. Храната не е нищо особено, но е обилна, а ти имаш вид на човек, на когото калориите ще се отразят добре. Сигурно си отслабнал поне седем-осем килограма.

— Горе-долу.

Беше едва два часа следобед, а аз копнеех за меко легло, тъмна стая и никакви прекъсвания поне в продължение на три часа.

— Следвай ме. След петнадесет минути сме там.

— Благодаря — отвърнах аз.

Загледах се как завъртя ключа в стартера и плавно направи обратен завой по Ливърпул Стрийт.

Двадесетина минути след като господин Пийт — мъж с прошарени коси и дяволито изражение, — който сам обслужваше десетината посетители на „Едуардиан“, прие поръчката ми за пай с месо, картофено пюре и зелен фасул, и нейната за голяма салата, се облегнах на твърдата дървена облегалка на сепарето и казах:

— Бях тук преди пет години, както вече ти споменах. Току-що се бях върнал от Лондон. Пол и Джели ме поканиха да се запозная с

родителите му. Добре си спомням това място. Май нищо не се е променило. Откога си шериф?

— Ще стане година и половина. Кмет на Едгертън е госпожица Жералдин Тъкър. Очевидно преживява феминистки период, който е пропуснала при настъпването му, и реши, че градът се нуждае от жена — шериф. Бях ченге в Южин и се бях забъркала в голяма каша. Искях да се махна оттам. И ми се откри идеална възможност. — Сви рамене. — Разполагам със заместник, секретарка и дузина доброволци, готови да откликнат на всяко мое повикване. Откакто съм на тази служба, не ми се е налагало да ги използвам. Престъпността е малка: няколко обира на месец, най-често от случайно преминаващи; деца, които вдигат врява от време на време, и глоби за неправилно паркиране или превишена скорост. Ей такива нормални неща. Напоследък битовата престъпност нараства, но не така, както беше в Южин.

Погледна ме сякаш питаше: „Колко по-честна да бъда?“

Усмихнах ѝ се:

— Какво се случи в Южин?

Сви устни:

— Това ще запазя за себе си, ако не възразяваш.

— Добре. Надявам се паят с месо да се лепне за ребрата ми. Имат нужда от цялата подплата, която могат да получат в момента. За какво искаше да разговаряш с Пол?

Преди да отговори, стар мъж с бейзболна шапка в ръце се надигна; големи ръце, както забелязах, възлести, с изпъкнали вени и силни. Имаше гъсти, бели, къдравии коси, пожълтели от тютюна зъби и ми се усмихваше. Прецених, че е към седемдесетгодишен и цял живот е работил усилено.

— Чарли — Маги се наведе напред да поеме ръката му. — Как вървят нещата? Имаш ли да ми съобщиш нещо интересно?

— Да — отвърна той с хрипящ слаб глас. — Но ще почака. Това ли е младият мъж от Вашингтон?

Маги ни запозна. Чарли Дък, който от петнадесет години живееше в града. Кимна ми, но не пое ръката ми, а продължи да върти бейзболната шапка.

— Сега си доста зает, Мак, но по-късно, когато имаш малко време, нямам нищо против да си поприказваме.

— Разбира се — съгласих се аз и се запитах какви ли врели-некипели ще чуя.

Кимна повторно — олицетворение на самата сериозност — и се върна в сепарето, където седеше сам.

— Виждаш ли, не е като всички да не ме харесват.

— Чарли е много свестен старец. Ще ти допадне.

Попитах отново:

— За какво искаше да говориш с Пол?

Маги взе вилицата и започна да си играе с нея, точно както постъпи старият мъж с бейзболната шапка. Беше свалила шофьорските ръкавици. Имаше елегантни бели ръце, късо изрязани нокти и мазоли по възглавничките на палците.

— Просто да си поговорим — отвърна тя. — Все още не мога да повярвам какъв късмет извади Джили. Миналата година в Кона Роб Морисън — полицаят, дето я спаси — стана трети в триатлона „Железен мъж“. Състезанието включва три километра плуване, петдесет километра пробег с велосипед и завършва с маратон. В страхотна форма е. Всеки друг още щеше да се мъчи да я извади от поршето. Смаяна съм от късмета ѝ.

Изпитвах едновременно благодарност и завист.

— „Железен мъж“. Мой приятел си опита силите. Стигна до Кона, но кракът му се схвана при бягането. Искам да се срещна с този тип. Ще ми се да имах какво друго да му поднеса, освен сърдечната си благодарност.

— След като се нахраним. — Вдигна чашата с чай с лед, току-що донесена от господин Пийт; сега беше препасал ярка червена престилка и дъвчеше клечка за зъби. Наричаше я „мадам шерифка“. — В момента Роб работи нощем и спи през деня. Скоро трябва да се събуди. Искам пак да ми разкаже какво се е случило, затова ще те взема с мен. Много настойчиво ме пита защо искам да говоря с Пол. — Леко сви рамене. — Интересува ме кой или какво е тласкало Джили да се хвърли от скалата. Само Пол би могъл да знае.

Не бях в състояние да приема този факт. Поне не засега.

— Нали знаеш, че са в Едгертън едва от пет месеца и половина. Пол е израснал по тези места.

— Да, но тук вече няма роднини. Родителите му загинаха преди три години при катастрофа с частен самолет близо до Тахо. Бяха

запалени скиори. Така и не намериха телата им. Всъщност е странно, защото щом снегът се стопи, обикновено откриват повечето паднали самолети. Чичото на Пол почина преди две години от рак, а братовчедите му са пръснати из цялата страна.

— Защо се е върнал? Не се обиждай, но е загубено място, на края на света. С какво би заинтригувало двама известни изследователи? От Джили знам, че те са такива.

Салатата ми пристигна; огромна купа с маруля, червени чушки, варени картофи и зелен фасул — всичкото обилно полето със салатен сос. Изглеждаше великолепно.

— Хайде, започвай — подкани тя и аз опитах салатата.

— Не е лошо. — Затворих очи. Направо е страхотно. Преди около шест месеца Джили ми се обади да ми каже, че „БиоТек“ — фармацевтичната компания, за която и двамата работеха, не позволила на Пол да продължи изследванията си, свързани с проект, в който бил ангажиран. Пол се ядосал, решил да се върне и тук да продължи работата си.

— А Джили? Какви са били нейните планове?

— Времето ѝ изтичало. Искаше да има дете.

— Джили ти го е казала? — Маги Шефилд мажеше масло на филийка хляб. Спря и ме изгледа вторачено, после поклати глава: — О, не, не е възможно.

— Защо?

— Сто пъти ми е казвала, че двамата с Пол не искат да се занимават с пелени. Били егоисти и не желали да мислят за промяна на живота си, да не говорим да отгледат дете.

Е, очевидно беше променила мнението си.

— Паят с месо е свършил — обяви господин Пийт радостно. — Пиер не е направил достатъчно. Сутрешната тълпа го изяла. Какво ще кажеш за едно хубаво парче риба с пържени картофи и паниран лук?

В момента не намерих за толкова ужасна идеята всичката тази мазнина да плувне из артериите ми.

4.

Роб Морисън живееше в малка дървена къщурка, закътана сред десетина смърчови дървета на около три километра южно от града. Пензанс Стрийт — за да съм точен, тесен черен път — се виеше като змия сред долината и хълмовете. Къщата му се намиреше на края. Отзад имаше широка клисура. Слязох от колата и се извърнах да огледам хоризонта на запад. За миг изпитах дълбока завист. Сутрин Роб Морисън се будеше пред невероятна гледка към Тихия океан, премрежена от тънките смърчове. Все едно човек се намира на ръба на света.

Маги потропа по небоядисаната дъбова врата.

— Роб? Хайде, събуди се. След четири часа си дежурен. Ставай.

Чух движение в къщата. Дълбок мъжки глас извика:

— Маги, ти ли си? Какво правиш тук? Какво става? Как е Джили?

— Роб, отвори и ще ти разкажа всичко.

Вратата се отвори. На прага застана мъж на моите години. Беше с набола сутрешна брада и в тесни джинси, с разкопчано горно копче. Шерифката имаше право: този тип беше в страхотна форма. Слава Богу, че се бе оказал на подходящото място в подходящия момент.

— Вие кой сте?

Протегнах ръка.

— Форд Макдугъл. Брат на Джили. Искам да ви благодаря, че спасихте живота й.

— Роб Морисън — представи се мъжът и силно стисна десницата ми. — Съжалявам, че въобще се случи. Как е тя?

— Още е в кома — обади се Маги.

— Може ли да поговорим? — предложих аз.

Роб отстъпи и направи знак да влезем.

— Господин Торн беше тук само преди два дни, така че мястото все още е чисто като помисли на девственица. Ще направя кафе. Някой да иска?

Кимнах и той продължи:

— Черно и силно като катран, става ли?

— Точно така.

— Маги, за теб чай „Ърл Грей“?

И тя кимна. Двамата го последвахме през безукорно спретнатата всекидневна до малката кухня отзад.

— Хубаво местенце — отбелязах аз. — Кой е господин Торн?

Роб се извърна и се усмихна.

— Моят иконом. Идва два пъти седмично и се грижи да не живея като прасе. Пенсиониран ловец на съомга от Аляска.

Седнахме на високи столчета до плота между кухнята и малкото правоъгълно пространство пред двата големи прозореца с изглед към океана, което служеше за трапезария.

Скоро се разнесе ароматът на кафе. Вдишах дълбоко.

— Кафето в „Едуардиан“ имаше вкус на евтино нес кафе.

— Точно такава е било — отвърна Боб. — Пийт обожава нес кафе, прави го с хладка вода, но само когато Пиер Монтроз — собственикът — не е там. Не бих се изненадал, ако го разбърква с пръст.

Наля напитката и внимателно побутна чашата към мен.

Наля вряла вода върху пакетче чай. Прибави сметана на прах, разбърка го и го поднесе на Маги.

Отпихме. Въздъгнах дълбоко.

— Най-хубавият ритуал на света.

— Защо не отидеш да си сложиш риза, Роб? — предложи Маги.

Роб сви идеално оформените си рамене.

— Не. Трябва да взема душ. Хайде да поговорим. Ще се облека, като си тръгнете.

Чувствах се по-зле и от размекната овесена каша; чувствах се направо жалък. Този тип вероятно би ме помел с една ръка и после щеше да се отдалечи, подсвирквайки си. Беше страшно потискащо. Поне кафето ме разбуждаше, независимо от всички болки и травми. Все още си мечтаех за онази дрямка, но нито щях да клюмна, нито да се прозина пред Роб Морисън, седнал насреща ми с кръстосани в глезените крака и опрял чашата с кафе върху голия си корем.

— Роб — подхвана Маги, като се наведе напред, стиснала чашата си с две ръце, — разкажи ми всичко, което си спомняш. Всяка

подробност. Ще запиша показанията ти, става ли?

— Да, разбира се. Но ти вече знаеш всичко.

— Хайде да го повторим. Този път искам да запиша показанията ти. А и Мак иска да ги чуе.

Маги записа няколко предварителни бележки на магнетофона. След два несполучливи опита Роб се окопоти и заговори бавно и ясно:

— Беше полунощ в четвъртък, двадесет и втори април. Карах на север по крайбрежния път. Не срещнах никого или нищо, докато не стигнах до остър завой, където забелязах бялото порше на Джили пред себе си. Видях колата ѝ да се насочва към перилата. Не намали ход, а продължи напред и премина през тях. После поршето увеличи скорост. Бях по петите му. Когато изхвърча от скалата, бях на две секунди след него. Видях как запалените фарове се гмурнаха във водата. Колата потъна на пет-шест метра, бих казал, преди да заседне на дъното. Стъклото на прозореца до шофьорското място беше смъкнато. Успях да изтегля Джили през прозореца, защото не беше закопчала предпазния колан. Оттласнах се от дъното и се понесох право нагоре. По моя преценка не е била под водата повече от две минути. Издърпах я на брега и се уверих, че диша. Качих се на скалата и от патрулната кола се обадих за линейка. Пристигнаха след дванадесетина минути и я откараха в Областната болница в Талшон. Тя е най-близката. Това е всичко, Маги. Не си спомням друго.

— Разпозна ли, че е Джили, когато видя бялото порше?

Роб кимна.

— О, да, бих разпознал поршето на Джили навсякъде, като всички останали в този град.

— Какво си помисли, че прави? — попитах аз.

— Нямах никаква представа. Разкрещях се, но без резултат. Останах с впечатлението, че нито ме видя, нито ме чу. Може и така да е.

— Забеляза ли нещо друго или някого?

— Не, никого.

Маги се обади:

— По твое мнение Джили Бартлет съзнателно ли се е хвърлила с поршето от скалата?

— На мен така ми изглеждаше — отвърна Роб.

— Имаш ли някакво съмнение — намесих се аз, — че Джили се е опитвала да се самоубие?

Роб Морисън насочи уморени очи към лицето ми. Прокара длан върху тъмната четина по брадичката си.

— Не — заяви той накрая. — Много съжалявам, но според мен тя искаше да се самоубие.

— А ако е загубила контрол поради технически проблем?

— Колата ѝ е все още на шест метра под водата, но аз не видях никакви признаци за технически проблем: никакви спукани гуми, изпод капака не излизаше никакъв дим, никакви следи от спирачен път, нищо. Съжалявам, Мак.

След половин час двамата с Маги седяхме в колата ѝ пред къщата на Пол и Джили.

— Изглеждаш капнал от умора — отбеляза тя. — Защо не си починеш, преди Пол да се прибере?

— Нямам ключ за къщата. Ако не беше големият симпозиум на зъболекарите в града, щях да съм в пансиона „Бътъркърп“. Нямах намерение да отсядам при Пол.

— И затова нямаш ключ?

— И затова нямам ключ. Но ще се свия на някой стол на предната веранда.

— Прекалено си едър да се свиеш на стол — отбеляза тя и забарабани с пръсти по волана. — Щом така и така си споделяме информация, защо не ми кажеш твоите идеи относно случилото се с Джили? Нали се сещаш — онези идеи, дето каза, че сам не ги разбираш? А после иди да седнеш на верандата.

— Добра памет имаш.

— Така е. Та какви са идеите, Мак?

— Ако ти кажа, ще ме вземеш за луд за връзване или просто няма да им обърнеш внимание, защото когато се случи, лежах в болница. Ще ги възприемеш като психическа реакция към лекарства.

— Опитай.

Извърнах очи и си припомних онази нощ.

— Бях в болницата. Сънувах, че Джили е в беда. По някакъв начин бях заедно с нея, когато излетя над скалата. — Идеше ми да се изсмея на себе си, но само поклатих глава. — Мислиш ме за луд, нали?

Загледана в мен, тя бавно промълви:

— Не знам какво да мисля. Какво направи?

— На сутринта веднага позвъних на Пол. Сънят ми се оказа действителност. Нямам абсолютно никаква представа как се озовах така обвързан с Джили. Никаква.

— Господи! — промълви тя.

— Налагаше се да дойда тук.

— Не е трябвало да напускаш болницата.

— Нямах избор. Но се наложи да изчакам два дни. Те бяха най-дългите в живота ми.

Тя мълча дълго. Отри длан в бедрото си. Ръбът на панталоните ѝ все още беше безупречен, все едно ги е обула преди миг.

— А ти и Джили никога досега не сте имали подобна връзка, така ли?

Поклатих глава.

— Останахме само четирите деца. Родителите ни умряха преди време. Джили е три години по-голяма от мен. Аз съм най-малкият. Всъщност не бяхме близки, особено през последните няколко години. Всеки си имаше свои грижи, но предполагам, че е нормално. И изведнъж дойде този проклет сън. Не мога да се отърся от чувството, че нещо е накарало Джили да изхвърчи от скалата... Или някой. Беше сама в колата, но не и в действителност.

— Звучи безсмислено.

— Знам — съгласих се аз. — Поне засега звучи така, знам. И искаш ли още нещо смайващо? В края на съня чух някакъв мъж да крещи. — Поех си дълбоко въздух. — Приличаше на Роб Морисън. Току-що разпознах гласа му.

— Господи!

— Отказвам да приема, че това е опит за самоубийство, освен ако Джили не го потвърди.

Отпих от тежкото „Пино ноар“ от лозята в Сивия каньон в долината Напа.

— Харесва ли ти виното? — попита Пол.

— По-тъмно е и от най-смъртния грях — отвърнах аз и леко завъртях питието в кристалната чаша, наблюдавайки как гладко се

плъзга по стените. — Днес срещнах Роб Морисън, човека, който е спасил Джили.

— Да? — кимна той. — Запознах се с Роб още при преместването ни тук. Веднага ме глоби за превишена скорост. Чух, че си прекарал известно време и с Маги Шефилд.

— Да. Още не съм наясно какво точно да мисля за нея, но ми се стори сваятна, след като преодоля дълбоко вкорененото си подозрение към мен като агент на ФБР.

Пол седна напред и стисна ръце.

— Внимавай с нея, Мак.

— Какво имаш предвид?

Той сви рамене.

— Не ме вземай нито за рязък, нито за женомразец. Но ще ти кажа направо: тя е кучка. Готова е да откъсне топките на всеки мъж.

— Въобще не останах с подобно впечатление. — Отризах още едно парче от дебелата телешка пържола. Беше по-хубава дори от салатата е „Едуардиан“. — Искан да разбере защо Джили се е хвърлила от скалата. Благодарен съм ѝ за това. И ти би трябвало да си ѝ благодарен. Какво ти е направила? И тя ли те е глобила за превишена скорост като Морисън?

— Не, нищо подобно. Искан да ме обвини за злополуката с Джили. А това никак не ми се нрави.

На свой ред свих рамене.

— Не каза и думичка за теб, Пол. Чакаше в колата си, когато пристигнах тук. Исканше да поговори с теб.

— Бих я уволнил, ако успея да уговоря Жералдин. Тази жена е истинска напаст. По принцип не харесва мъжете, постоянно им създава проблеми. Видя ли проклетия пистолет на колана ѝ? Голяма глупост. Едгертън е спокойно малко градче. — Никой не бива да носи пистолет, но тя носи. Разбира се, разговарях с нея в болницата, след като приеха Джили.

— Не е необичайно за ченге — няма значение дали е мъж или жена — да иска да разпита някого повече от веднъж — отбелязах аз неспринадено, изненадан от сексуалните намеци на Пол. Не бях останал с впечатлението, че Маги не харесва мъжете. — От вълнението и стреса в момента хората са склонни да забравят някои неща.

Обзалагам се, че дори ти ще ѝ кажеш нещо повече сега, отколкото тогава.

— За какво, по дяволите? Джили се е хвърлила от онази проклета скала, а аз не знам защо. Беше леко депресирана, но с всеки се случва от време на време. Това е всичко, Мак. Нищо повече.

Доядох пържолата, облегнах се назад, погладих корема си и отпих от „Пино ноар“. Пол беше блед, а кожата върху скулите му — опъната. Изглеждаше и болен, и изплашен. Дали пък не виждах себе си в Пол? Господ е свидетел, че имах твърде болнав вид.

— Сигурен ли си, че няма друго, Пол? Защо е била депресирана Джили? Взимаше ли лекарства? Консултираше ли се с лекар?

Пол се засмя: напрегнат, пресилен смях.

— Като те слушам, задаваш въпроси като суперченгето. Не, нито взимаше лекарства, нито се консултираше с лекар. Изтощен съм, Мак. Не ми се говори повече. Нямам какво друго да кажа. Отивам да си легна. — Бутна стола назад и стана. — Лека нощ. Надявам се двойното легло в стаята за гости да ти е удобно. Сигурно ще ти е късичко.

— Няма проблеми, Пол. Днес следобед поспах малко на големия стол на предната веранда. Май ще отида до болницата да видя Джили. Лека нощ.

Форд отново дойде. Държеше ръката ми както преди. Топлината на ръката му бе неопишуема, точно както първия път.

Слава Богу, че тогава не си го бях въобразила. Не желая да изгубя ума си, както изгубих тялото си.

Но кога беше това „преди“?

Възможно е да е било тази сутрин или миналата година. Странно, но нямах никакво усещане за времето. Съзнавах какво представлява, но нямах усещането за него.

Зад Форд се мяркаха и други фигури, но те излязоха и най-накрая останахме сами.

— Джили — подхвана той.

Идеше ми да заплача от облекчение, че чувам гласа му, но не заех дали това тяло, което дори не усещах, е способно да пролее сълзи.

Исках да го попитам дали са извадили поршето ми от дъното на океана.

Форд продължи:

— Скъпа, не знам дали ме чуваш, или не. Надявам се да ме чуваш. Говорих с Кевин и Гуен. Разказах им всичко. Изпращат ти обичта си и се молят за теб. Хайде, Джили, кажи ми защо си била депресирана.

— Депресирана ли? Какви са тези приказки за депресия? Никога през живота си не съм била депресирана. Кой твърди, че съм била в такова състояние? — Кресях всичко това на Форд, но той естествено не го чу.

— Трябва да разбере защо си излетяла с поршето над скалата, Джили. Трудно ми е да повярвам, че е била депресирана. Не те помня да си унивала, дори като тийнейджърка, когато Лестър Харви те заряза заради Сюзън — приятелката ти с големите гърди. Помня, че само тръсна глава, заяви, че е безмозъчно лайно, и продължи напред. Но нещата се променят. Не сме се виждали често през последните пет години. През това време ти беше с Пол. По дяволите, Джили, какво стана с теб?

Форд бе опрял чело на ръката ми. Усещах дъха му върху кожата си. Не съм депресирана, исках да го уверя аз. Интересуваше се какво се е случило с мен, затова му казах:

— Чуй ме, Форд. Обичаш ли секса? Лично аз не го харесвах особено, но после се случи нещо. Нещо великолепно.

Запитах се дали устните ми се извиват в усмивка. Едва ли. Долових тихото равномерно дишане на Форд. Той спеше. Защо заспа? После се сетих, че май нещо е пострадал. Дали е бил сериозно ранен? Май имаше нещо такова.

Ще ми се да можех да прокарам пръсти през косата му. Форд има чудесна коса: тъмна и доста по-дълга, отколкото харесват във ФБР. Но най-много харесвам очите му. Тъмносини, точно като мамините. Поне ми се струваше, че са като нейните. Беше мъртва от толкова отдавна. Да, очите му са дълбоки, меки и от време на време

прекалено напрегнати. Сетих се, че чух за връзката му с някоя си Долорес от Вашингтон. Всеки път, когато си мислех за нея, си представях испанка, танцуваща фламенко. Питам се дали ѝ е допадал сексът с Форд.

Но когато се стигне до това, на кого му пука? Аз съм тук, затворничка, а Пол е жив и свободен да прави каквото си иска. Но не от Пол се страхувам; за Бога, никога не съм се страхувала от Пол, а от Лора. Тя е опасната, нали? Знам, че ме беше предала. Беше се вмъкнала в съзнанието ми и едва не ме уби. О, Форд, ако се върне, няма да го понеса! Направо ще умра.

Лежа тук, сякаш се рея из въздуха, и мисля за Лора, която ме предаде. Винаги Лора.

След няколко часа се събудих сепнато: медицинската сестра ме бе докоснала по рамото. Вдигнах глава, погледнах я и промълвих:

— Винаги Лора. Лора ме предаде.

Дясната ѝ вежда — тънка и черна — се стрелна нагоре.

— Лора ли? Коя е Лора? Добре ли сте?

Погледнах към Джили: мълчалива, бледа, с почти прозрачна кожа.

— Добре съм — отвърнах аз.

Отново вдигнах поглед към сестрата. Беше изключително ниска и дребна, а гласът ѝ — мек и нежен като на дете. Кимнах ѝ и пак погледнах Джили — на оскъдното осветление, което идваше от коридора, чертите ѝ едва се различаваха. Очевидно някой бе влязъл в стаята, видял ме е да спя, опрял главата си върху ръката на Джили, и е изгасил лампите.

— Време е да я обърна — прошепна сестрата — и да ѝ направя масаж.

— Кажете — заговорих аз, гледайки я как развързва болничната нощница на Джили, — какво знаете за комата? Докторите споменаха това-онова, но ми е трудно да разбера какво точно да очаквам.

Тя започна да втрива гъст бял крем в раменете и гърба на Джили.

— Помните ли филма със Стивън Сегал — беше в кома цели седем години, преди да се събуди?

Кимнах и се сетих колко много се възхищавах от Стивън Сегал като момче.

Сестрата продължи:

— Имаше дълга брада и бе съвсем немощен. Трябваше да положи доста усилия да си възвърне силите и, разбира се, го постигна. Само след седмица беше в превъзходна форма. Е, така е в Холивуд. В действителност обаче рискът от сериозни увреждания се увеличава драматично, ако човек е в кома повече от няколко дни. Съжалявам, че ви го казвам, но е редно да знаете: възможни са мозъчни увреждания — затруднения или загуба на говора, неспособност да се движи и какви ли не още ужасни неща. В повечето случаи хората излизат от кома доста бързо и обикновено са добре. Ако госпожа Бартлет дойде на себе си след, да кажем, ден-два, има добри шансове да не я сполетят сериозни увреждания. Но не е изключена и възможността да получи такива. Просто не знаем. Правим предположения и прогнози на базата на статистиката, но всеки случай е индивидуален. Остава ни единствено да се надяваме и да се молим. В случая с госпожа Бартлет резултатите от изследванията не показват сериозни поражения. Всъщност тя дори не трябва да е в кома. Това само показва колко малко са ни познати тези процеси. Съжалявам, господин Макдугъл, но не мога да ви кажа друго.

Сестрата ми даде сериозен материал за размисъл. Напуснах болницата едва на следващото утро и бавно се върнах с колата до Ливърпул Стрийт 12. Когато заспах, отново сънувах Маги Шефилд. Крещеше, че Пол е негодник и ще го прогони от Едгертън.

5.

В десет часа на следващото утро влязох отново в алеята и видях колата на Маги Шефилд паркирана от другата страна на улицата.

Докато вървах тихо към всекидневната, я чух да казва:

— Пол, позвъних в болницата, преди да дойда тук. Госпожа Химел ми съобщи, че няма промяна. Мак още бил с Джили. Там е от снощи. — Пол изсумтя. — Мак прекарва там доста повече от теб, Пол. Защо?

— Върви по дяволите.

Гласът на Пол не звучеше особено ядосан от въпроса, а невероятно уморен. Ако на мен ми беше казала подобно нещо, щях да я ударя. Влязох във всекидневната — дълга, тясна, но просторна стая с изглед към океана; заемаше цялата предна част на приземния етаж. Едната стена се състоеше само от прозорци. Стените бяха яркобели. Големи бели плочки теракота покриваха пода, а всички мебели бяха черни. Това беше осъществената мечта на дизайнер, който не търпи нищо излишно. Не бе допуснал никакви компромиси. Никъде нямаше кошчета за вестници или списания или снимки. Само тези изчистени линии, от които настръхвах. Не си представях как бих се разположил тук удобно с хубава книга или да поставя приличен голям телевизор в ъгъла и да гледам футбол. Всъщност въобще не стъпвах в това помещение, ако имаше начин да го избегна. То бе като завет, но не към живота, а към нечия идея за съвършенство. Дори картините — дузина абстракции — представляваха линии в бяло и черно. Не разбирах как някой би могъл да живее в подобна стерилна обстановка; особено Джили. Помня моминската ѝ стая: ярки сини, оранжеви и зелени тонове. По стените естествено висяха плакати на пънк състави и рокери. Хората се променят, но чак пък толкова? Всичко това влияние на Пол ли беше?

Обърнах се към Маги: седеше на дълъг кожен черен диван с отворен малък бележник в скута.

— Шерифе, надявам се да си добре.

Носеше жълтеникавата си униформа и маратонки. Само за миг си я представих без униформата, точно като в съня ми снощи. Косите ѝ, безмилостно опънати назад, бяха укротени от едно от онези неща, които приятелката ми от ФБР Шерлок нарича шноли. Тя има шноли във всички цветове на дъгата.

— Мак — надигна се шерифката. — Добре съм. Как е Джили?

— Все същото. Никаква промяна.

— Съжалявам. Как се чувстваш?

— Добре. Няма проблеми.

— Изглеждаш доста по-добре. Не така готов да легнеш в гроба, както вчера. Ела да седнеш, Мак. Остава ми да доуточня още няколко неща с Пол.

Пол не бе помръднал. Седеше на края на тапициран с черна кожа фотьойл и притискаше длани между коленете. Задълбочено изучаваше бяла теракотена плочка в краката си.

— Има малка драскотина — заяви той.

— Драскотина? Каква драскотина? — попита Маги.

— Тук — посочи Пол. — Точно тук, в горния десен ъгъл. Чудя се как ли е станала.

— Знаеш ли, Пол? — обадох се, готов с предложение, което въобще не беше шега. — Ще донеса няколко вестника и ще ги оставим върху драскотината.

— Как ли пък не, Мак. Склонната ти към безпорядък душа не разбира нищо от изтънчен стил. Ела да се присъединиш към веселбата. Хайде да приключваме, че искам да продължа с работата си.

— Джили ми каза, че именно затова си напуснал Филадельфия и „БиоТек“ — искал си да продължиш изследванията си по някакъв проект, а там те ограничавали.

— Точно така.

— Какъв е проектът? — попитах аз.

Прекоших килима с геометрични черно-бели фигури и застанах до големите прозорци, гледащи към океана.

— Свързан е с извора на младостта. Разработвам хапче, което ще спре процеса на стареене.

— Господи, Пол! — възкликна Маги и едва не падна от дивана. — Звучи невероятно. Защо са ти попречили да работиш върху това? Би

донесло не просто огромно състояние; то ще струва направо колкото целия свят.

Пол се засмя.

— Всички са запалени по идеята. Всеки иска да си върне младостта. — Докосна оредяващата си коса. — Аз лично бих искал да изобретя хапче, което да стимулира косата ми отново да поникне.

— Ако Жан-Люк Пикар от „Междузвездни войни“ е някаква индикация, дори през двадесет и четвърти век няма да разполагаме с хапче за поникване на коса. Нямах късмет, Пол.

— Върху какво по-точно работиш, Пол? — попитах аз.

— Виж, това е тайна информация и наистина не ви влиза в работата и на двамата. Няма нищо общо с Джили. Хайде, сега, оставете ме на мира.

Маги седна по-удобно на дивана.

— Искам да знам какво сте правили с Джили вторник вечерта. Помисли: време за вечеря е. Къде ядохте — вкъщи или навън?

— За Бога, Маги, защо искаш да знаеш къде сме вечеряли?

— Вкъщи ли вечеряхте, Пол? — попитах аз от мястото си до прозореца.

— Да. Задушихме риба и я поляхме с лимонов сок. Джили направи чеснови хлебчета. Аз приготвих салата от спанак. Ядохме. След вечеря имах работа. Джили реши да се поразходи с колата. Излезе около девет.

— Роб Морисън твърди, че е паднала от скалата около полунощ. Това са три часа, Пол. Страшно много време за разходка с кола.

— Имах работа. Дори заспах на бюрото, компютърът остана включен. Дали Джили се е връщала и пак е излязла, нямам никаква представа. Дали е била навън през всичките три часа — също не знам. Знам само, че излезе от къщата в девет.

— Какво беше настроението ѝ по време на вечерята?

— Маги, познаваш Джили. Никога не е сериозна, постоянно се шегува. Разказа ми виц за виаграта. Това си спомням.

— И върху какво по-точно работиш, Пол? — попита Маги. — Искаш да клонираш малки Пол Бартлетчета ли?

— Не, Маги не бих се клонирал, докато не измисля как пак да ми поникне коса. — Погледна към мен. — Виж, ти представляваш

интерес. Имаш добри гени, Мак. Немците щяха да те одобрят. Или ФБР. Интересува ли те?

— Значи поставяш ФБР наравно с нацистите, така ли?

Защо избягваше преките отговори? Каква връзка може да има между препаратата, който разработва, и това, че Джили се е хвърлила от скалата?

Пол само сви рамене.

— Според мен има доста общи неща.

Въздържах се от коментар и също повдигнах рамене.

— Е, ще го обмисля след три прераждания, ако дотогава стана необикновен, но едва ли ще се случи. Значи казваш, че по време на вечеря Джили е изглеждала напълно нормална.

— Да. Хапна малко. Искаше да отслабне с три килограма.

— Гълташе ли хапчета за отслабване?

— Не, доколкото знам. Ще проверя в аптеката и ще видя какво има вътре.

— Добре.

— Вярно ли е, че си се любил с Джили всеки ден, Пол?

Готов съм да се закълна, че той се изчерви чак до черепа под оредяващата си коса.

— Що за въпрос, по дяволите, Мак? Какво ти влиза в работата?

— През февруари Джили ми разказа за любовния си живот. Никога не е говорила толкова откровено за интимния ви живот. Като се замисля сега — сякаш нещо се бе отприщило в нея. Говореше за много неща, скачаше от тема на тема.

— Какво каза тя, Мак?

Погледнах Маги. В момента интересът ѝ определено не беше чисто професионален. Е, защо да не ѝ дам подробности?

— Говореше за новата си рокля, как Пол я любил непрекъснато, колко обичала поршето си и разказваше за някакъв брат и сестра — Кал и Котър Тарчър. Говореше за всичко с еднакъв тон. Сега, като се замисля, ми се струва странно.

Чу се звънецът на входната врата.

Пол скочи.

— Господи, да не би нещо да се е случило с Джили?

Изхвърча от стаята, а Маги ме погледна:

— Предполагам, че няма да ти е приятно да го чуеш, Мак, но се носеха слухове. Възможно е да не е правила онзи секс с Пол.

Идеше ми да я ударя. Джили да има безразборни връзки? Никога няма да повярвам. Не и за Джили. Нямах време да разпитам Маги по въпроса, защото Пол се върна във всекидневната. До него на прага стоеше младо момиче — не, жена — вероятно на двадесет и пет. Имаше гъсти тъмнокафяви, къдрави коси, прибрани с две пластмасови шноли. Кожата ѝ беше по-бяла от боксерките ми, когато ги вадох от сушилнята. Никакви лунички. Носеше очила с кръгли златни рамки, джинси, които ѝ бяха прекалено широки, и бяла риза — вероятно мъжка — до средата на бедрото, с ръкави, навити над лактите.

— Здравей, Кал — каза Маги и леко се надигна. — Какво те носи насам?

Господи, Кал Тарчър от плът и кръв. Момичето, което щяло да ревнува Джили заради новата ѝ рокля. Сестра на Котър, злобният побойник.

Видях как Кал вдигна глава и погледна крадешком към Пол, преди да заговори:

— Татко ме изпрати. Радвам се, че си тук, Маги. Всички сте поканени вкъщи утре вечер. — Погледна към мен. — Вие братът на Джили ли сте?

— Да. Аз съм Форд Макдугъл.

— Аз съм Кал Тарчър. Джили добре ли е?

— Все още е в кома.

— Толкова съжалявам. Отбих се снощи да я видя. Медицинската сестра ме посъветва да говоря на Джили... За каквото и да е: за времето, за последните филми. Както и да е — всички ли ще дойдете на събирането?

— Да, разбира се — увери я Пол с леко нетърпелив тон. — Баща ти нарежда и всички се стараем да изпълняваме безотказно заповедите му.

— Не е така, Пол — възрази тя, без да гледа никого. Хвърли поглед към картина с две дълги диагонални черни линии върху ярко бялото платно. — Всички много се притесняваме за Джили, Пол. Татко се надява, че ще успееш да отделиш време и утре ще отскочиш до нас поне за малко. Страшно му се иска да се запознае с брата на Джили. Маги, знаеш ли дали Роб е на работа утре вечер?

— Въпросът ти е доста коварен. Кое те кара да мислиш, че знам графика му?

Кал Тарчър сви рамене.

— И двамата сте пазители на реда.

— Да, и какво от това?

Кал Тарчър очевидно силно се притесни. Какво точно ставаше тук? Имах чувството, че съм попаднал наред пиеса, за чиято фабула нямам ни най-малка представа.

— Ще му се обадя — каза тя тихо. Вдигна глава и погледна Маги право в очите. — Просто е по-вероятно да дойде, ако ти го помолиш. Готов е на всичко заради теб. Знаеш, че не ме харесва. Мисли ме за глупава.

— Не откачай, Кал — намеси се Пол. — Няма човек, когото Роб да не харесва. Изисква прекалено много умствена енергия, а той трябва да съхранява цялата, с която разполага. Аз ще му се обадя вместо теб, става ли?

— Благодаря ти, Пол. Отивам да поканя госпожица Жералдин. Беше настинала, но вече е по-добре. Нося ѝ малко домашен кекс с кафе. Татко толкова ѝ се възхищава.

— И въобще не разбирам защо — промърмори Пол. После се обърна към мен: — Сега госпожица Жералдин Тъкър ни е кмет, а преди това е била гимназиална учителка по математика. Оглавява и Гражданската коалиция в Едгертън, по-известна като Лигата „ДУПЕ“. Членовете ѝ са на възраст от зародиши ин витро до деветдесет и три годишни — говоря за мама Марко, собственичка на бензиностанцията в центъра на града вероятно от времето на Гражданската война. Не го ли измисли баща ти, Кал?

— Всъщност — майка ми.

— Майка ти? Айлин?

В тона на Маги се долавяше и изненада, и недоверие.

— Ами да — увери я Кол. — Мама има страхотно чувство за хумор. И е много умна. Всъщност вие, господин Макдугъл, сте единственият от поканените, който не е член на Лигата.

Аз отвърнах:

— Трябваше да ми кажете какво точно означава.

— Много хора са се опитвали да разберат — увери ме Пол. — Това ли е всичко, Кал? Тук наистина сме заети. Маги се държи с мен

така, сякаш съм накарал Джили да скочи от скалата. Задава ми всевъзможни въпроси.

Маги размаха заканително химикалката към него.

— Точно така, Пол. Ти си основен заподозрян. Преди да си тръгнеш, Кал — да те попитам: случайно да си виждала Джили вторник вечерта?

— Онази вечер имаше доста мъгла — отвърна тя, загледана, както ми се стори, в обувките си „Бали“. — Момичето, с което Котър имаше среща позвъни да каже, че не му се кара в такава мъгла.

— Джили е паднала от скалата около полунощ — намесих се аз. — И тогава ли е имало мъгла?

— Не — отвърна Маги. — Вече се беше вдигнала. — И добави: — Тук времето е страшно променливо. Мъглата е или като булчински воал, или се стели като одеяло, а после изведнъж се стопява. Така беше и във вторник вечерта. Момичето на Катър до вашата къща ли щеше да шофира?

Кал кимна. Най-последно, забелязах аз, установи зрителен контакт с мен.

— Котър обича момичетата да идват да го взимат с кола — обясни тя, забелязала вдигнатите ми вежди. — Жените се чувствали по-могъщи, ако те шофират. Така твърди. Но ако му се ядосат за нещо, могат просто да го оставят по пътя и толкоз.

— Е, видя ли Джили, или не? — попита Маги.

„Май не харесва Кал Тарчър“ — прецених аз, местейки поглед от едната към другата. Чудех се защо. Кал Тарчър ми изглеждаше съвършено безобидна, болезнено стеснителна и пълна противоположност на Маги. Дали пък точно затова не я харесва? Кал Тарчър я караше да губи търпение.

— Да, видях я — обяви Кал. Направи две крачки км вратата. Имаше вид на човек, който мечтае бързо да се омете оттук. — Беше някъде към девет и половина. Караше поршето по Пето Авеню, надула стереото в колата. Бях отишла да хапна в „Едуардиан“. Там имаше десет-дванадесет души. Всички станахме и излязохме да помахаме на Джили. Пееше с цяло гърло.

— Какво пееше? — попитах аз.

— Песни от мюзикъла „Оклахома“. И се смееше. Да, помня как се смееше. Подвикваше на всички. Заяви, че отива да прави серенада

на всички мъртъвци в гробището. После направи обратен завой и пое по Пето Авеню.

— Същото казаха почти всички — обобща Маги. — Гробището в южно от централната част на града, доста близо до океана, така че е възможно да е постъпила по този начин. Но същевременно доста покъсно е шофирала на север по крайбрежната магистрала.

Сетих се, че Роб Морисън живее в южната част на града. „Не — помислих си аз. — Джили не би нарушила брачните си обети. Не и Джили. Искаше да има дете. Няма да легне с друг.“ Но знаех, че мисълта ще продължи да ме гложди. Ще трябва да поразпитам Маги.

— Възможно е да е отишла на гробището и нещо да ѝ се е случило — подметна Кал.

— Какво например? — процеди през зъби Маги.

— Не знам — отвърна Кал бавно; пак избягваше да гледа когото и да било от нас в очите. — Понякога там виждаш странни сенки, чуваш звуци, тихи нашепвания. Листата на дърветата винаги шепнат — така си мисля. Канадските ели сякаш постоянно се приближават към гробовете. Можеш да си представиш как корените и обвиват по-старите ковчези, разпукват ги, дори освобождават... — тя сви рамене. Опита се да се усмихне. — Не. Това са глупости, нали?

— Точно така — увери я Маги. — Големи глупости. Мъртъвците не представляват интерес, а в гробищата няма нищо друго. Само стари кости. Е, Кал, Мак не знае, че си художничка и даваш воля на въображението си. Престани да се държиш чудато. Всъщност не си такава.

— Все пак не бих отишла там нощем — уточни Кал. — Дори и пияна. Мястото е страшно.

— Да не искаш да кажеш, че Джили е изглеждала пияна, когато си я видяла в девет и половина? — попитах аз.

Кал не отговори. Маги се намеси:

— Никой друг не е подхвърлял, че е била пияна. Била е само в приповдигнато настроение. Така заяви господин Пийт, а и Джили си беше такава. Говорих с лекарите в болницата, след като направиха изследвания на Джили. Съдържанието на алкохол в кръвта ѝ отговаряло на две чаши вино. И токсикологичното изследване е отрицателно. Не е възможно да е била пияна. Е, Кал, после не си я виждала, така ли?

Кал поклати глава. Направи крачка към вратата. Аз пристъпих напред.

— Маги, защо не продължиш с Пол. Ще изпратя госпожица Тарчър до колата.

Стори ми се, че ще хукне към входната врата в опит да ми избяга. Какво ставаше с тази жена?

— Почакай, Кал.

Говорех ниско, с тон, излъчващ авторитет — идеалния глас на служител от ФБР. Тя реагира моментално и спря на място. Хванах я за лакътя и излязох с нея.

В хладното, изключително ясно утро духаше съвсем лек ветрец. Вдишах аромата на океана, все още непривичен за дробовете ми.

Не казах нищо, докато не стигнахме до колата ѝ — светлосиньо беемве със свален гюрук. Отново гледаше надолу и крачеше бързо — направо копнееше да се махне от мен. Леко докоснах рамото ѝ, когато отвори вратата на колата:

— Почакай за минутка, госпожице Тарчър. Какво не е наред? От кого толкова се плашиш?

За пръв път ме погледна прямо. Зад очилата видях светлосините ѝ очи с нюанси на сиво. Студени очи; интелигентни. И още нещо, което не успях да определя. Изправи рамене. Не беше толкова ниска, колкото ми се стори. Всъщност застанала там, с преднамерена арогантност, направо изглеждаше висока. Гласът ѝ бе студен и интелигентен като очите.

— Това, господин Макдугъл, не е ваша работа. Приятен ден. Ще се видим утре вечер, ако не решите да напуснете града дотогава. — Хвърли бегъл поглед към къщата и добави: — На кого ли му пука?

— На мен — отвърнах аз.

Кимна ми с безразличие, настани се в колата и беше на завоя при Ливърпул Стрийт след по-малко от десет секунди. Не се обърна назад.

Кал Тарчър сякаш представляваше две съвършено различни същества. Полудявах от факта, че не познавах никого и не знаех нищо, за да сглобя нещата.

Останах загледан към океана. Спокойните води стигаха до безкрайния хоризонт. На двеста метра от брега се виждаше самотна рибарска лодка. От това разстояние различих силуетите на двама

души, седнали неподвижно в нея. Въздъгнах и бавно се обърнах да се прибера в къщата.

Слизайки по стълбите, Маги напъхваше клетъчния си телефон в джоба на якето.

— Ще се видим по-късно, Мак — подхвърли тя. — Доктор Ламберт току-що ми съобщи, че някой е ударил Чарли Дък по главата! Чарли е съсед на доктор Ламберт, слава Богу! Успял да пропълзи до къщата му, преди да припадне. Според лекаря бил доста зле. Отивам там.

— Това е възрастният тип, когото видяхме в „Едуардиан“ вчера по обяд, нали? Искаше да говори с мен. Кой би го ударил? Господи, Маги, всичко звучи страшно нелогично!

— Съгласна съм. Тръгвам. Ще се видим по-късно.

Надявах се възрастният мъж да се оправи, но сериозните наранявания по главата не са шега работа. Питях се за какво ли е искал да говори с мен. Чудех се защо някой въобще би го ударил по главата.

6.

Купих два сандвича от кулинарния магазин на Грейс на Пето авеню и ги отнесох на Ливърпул Стрийт. Измъкнах Пол от лабораторията му и седнахме на масата в трапезарията в дванадесет и половина.

Пол донесе две кутийки с бира.

— Почти нищо не свърших — оплака се той. — Не мога да мисля, не мога да разреша и най-прост проблем. — Свали опаковката на сандвича. — О, ростбиф алангле. Любимият ми. Откъде знаеш, Мак?

— Сетих се, че преди време Джили ми каза. Харесвал си го алангле и с много майонеза. Продавачката в кулинарния беше абсолютно сигурна как го обичаш.

Лицето на Пол застина.

— Не вярвам, че Джили не е тук да ми обяснява какъв смотаняк съм, защото съм забравил да свърша нещо, което ми е заръчала; да ми казва да я оставя на мира, защото е заета; да пита кой твърди, че моята работа е по-важна от нейната. В един миг вика насреща ми, в следващия — прихва, навежда се и ме гризва леко по ухото. Господи, Мак, толкова ми е тежко!

— Пол, коя е Лора?

Имах чувството, че той ще получи инфаркт. Ръката му трепна и бирата се разля по китката му. Не изруга; не каза нищо. Седеше и гледаше как бирата се стича върху лъскавия махагонов плот на масата.

Подадох на Пол книжна салфетка. Изчаках го да се избърше и отново помолих:

— Пол, кажи ми за Лора. Коя е тя?

Той отхапа от сандвича и бавно задъвка. Не ме поглеждаше; само дъвчеше. Преглътна, отпи от бирата и накрая заяви:

— Лора ли? Няма никаква Лора.

Пол Бартлет, тридесет и шест годишен, слаб като върлина, съумяваше да бъде елегантен и в дрехи конфекция — днес

тъмнозелена тениска, панталони каки и светли кожени италиански мокасина с пискюли.

Джили твърдеше, че е гений. „Е, възможно е“ — помислих си аз, но никак не го биваше да лъже. Нямах намерение да изоставя темата.

— Лора, Пол. Кажи ми за нея. Важно е.

— Защо Лора да е важна в тази история? Откъде, по дяволите, знаеш дори името ѝ?

— Чух го от Джили — отвърнах аз. Нямах да му съобщя, че внезапно се събудих в болницата, опрял чело върху ръката на Джили, и повтарях името на Лора на глас. Звучеше прекалено налудничаво. Облегнах се в стола и без никакво усилие добавих: — Тя спомена името на Лора. Не каза нищо за нея... — като изключим, че Лора я била предала — ... само спомена името ѝ.

Облекчение ли ми се стори, че се изписа на лицето на Пол? Дадох си сметка, че провалих всичко. Въобще не биваше да признавам, че името на тази жена е всичко, което ми е известно. Оказах се пълен идиот. Предполагаше се, че са ме научили да лъжа и да блъфирам добре. Сега очевидно губех способностите си. Но защо изпитваше нужда да ме лъже? И тогава, разбира се, си дадох сметка какво е имала предвид Джили. Лора я бе предала със съпруга ѝ, Пол.

Той отново отхапа от сандвича. Част от майонезата изскочи отстрани и капна на салфетката. Дъвчеше бавно, за да печели време, досетих се аз. Стар номер — да има време да помислиш, да накараш другия да се съмнява. Най-сетне след дълга пауза проговори:

— Тя не е важна. Просто една жена. Живее в Салем. Дори не съм сигурен дали Джили е имала предвид нея. Доколкото ми е известно, Джили никога не я е виждала, никога не е чувала за нея. Не разбирам защо е споменала името ѝ.

Отпи от бирата. Сега ръката му дори не трепваше.

— Как я срещна? Какво е презимето ѝ?

— Още въпроси ли, Мак? И то за човек, споменат мимоходом от Джили? За какво всъщност става дума?

— Джили ми каза: „Лора ме предаде“. Какво е имала предвид, Пол?

Той ме изгледа така, сякаш го бях ударил по брадичката. Разтърси глава и заяви:

— Добре, по дяволите. Имаше една Лора, но не съм я виждал от няколко месеца. Прекъснах връзката. За известно време си бях изгубил ума, но после си дадох сметка, че обичам Джили и не желая да я загубя. Не съм виждал Лора от март.

— Значи ли, че Лора ти е била любовница?

— Трудно ли ти е да го повярваш, Мак? Гледаш ме и виждаш само глупак, десет години по-възрастен от теб, който въобще не покрива представите ти за мъж, нали? Нямам никакви изпъкнали мускули. Не съм широкоплещесто ченге с гъста коса, което преследва терористи. Единственото добро, което би казал за мен, е, че поне съм се поразвил за глупак, защото успях да привлека сестра ти.

Опитах се отново да отхация от сандвича с риба тон. Значи тази Лора и Пол са предали Джили. Искях да откъсна главата на Пол Бартлет. Насилих се да дъвча бавно, точно като Пол преди малко. Така печелех време да се поуспокоя. Сега най-много от всичко ми бе нужен самоконтрол. След малко без капка гняв в гласа подхванах:

— Хайде да уточним едно нещо, Пол. Трудно ми е да повярвам, че би спал с друга жена, понеже си женен, и то, предполага се, щастливо оженен. От семеен мъж не се очаква да прецаква съпругата си.

— По дяволите, съжалявам. — Той прокара ръка през кестенявите си коси. — Не исках да казвам всичко това. Разстроен съм, нали виждаш?

— Какво е презимето на Лора?

— Скот. Лора Скот. Библиотекарка в Салем е. Там се срещнахме.

— Защо си ходил в обществената библиотека на Салем?

Пол сви рамене.

— Имат страхотни научни справочници. От време на време правя справки там.

— Джили как разбра, че спиш с Лора?

— Не знам. Не съм ѝ казал аз. Лора, разбира се, познава Джили. Приятелки са.

— Значи и Джили е ходила в обществената библиотека на Салем?

— Да, обичаше да ходи там. Не ме питай защо. Виж, Мак, Лора е стеснителна, затворена. Не би казала на Джили. Просто нямам представа как е разбрала. Двете са пълна противоположност. Джили е

красива, талантива, отворена, като всички вас — теб, Гуен и Кевин. Тя не върви, тя ходи наперено, буди доверие, страшно е сигурна в себе си. Вярва, че е най-добрата. Лора въобще не е такава. Готова е да се самозаличи, сякаш е сянка.

— Тогава защо спа с нея, Пол, ако е такава, каквато я описваш?

Той погледна към остатъците от сандвича с ростбиф.

— Каква беше онази приказка — и от пържоли ти втръсва? Възможно е за известно време да ми е била необходима по-различна жена от Джили.

— Лора Скот още ли е в Салем?

— Не знам. Разстрои се, когато ѝ казах, че всичко е свършило. Не знам дали е останала или не. Не е изключено да съм я сънувал и да съм споменал името ѝ, а Джили да ме е чула. Но няма значение. Не е важно, Мак. Вече от месец не е важно.

Не казах на Пол колко важно е за мен. Джили е знаела, че Лора я е предала. Лора толкова много присъстваше в мислите на сестра ми, че някак го долових, докато стоях при нея в болницата. Тази жена ли бе причината Джили да се хвърли с поршетото от скалата?

Час по-късно пътувах по магистралата за Салем.

Салем, столицата на Орегон, е разположен в сърцето на долината Уиламет, покрай река Уиламет. Отстои само на седемдесет километра югозападно от Портланд — на крачка, както казват местните жители. Помня как веднъж — след три чаши бяло вино — Джили ми обясни значението на индианското му име *Chemeketa* — място за покой; било преведено с библейското име салем от ивритското *shalom* — мир.

Пристигнах в Салем, отбих към малък паркинг и набрах 411. В телефонния указател на Салем нямаше Лора Скот. Попитах за централата на обществената библиотека. Десет минути по-късно открих голямата бетонна сграда, съвсем близо с кола от университета „Уиламет“ в южните покрайнини на града. От северната страна голямо отворено пространство свързваше библиотеката с кметството. Прекалено близо до бюрократите за моя вкус. Веднъж попаднал вътре, забравяш обаче колко е грозно отвън. Беше просторно, с много светлина, а подът — покрит с тюркоазен килим. Полиците бяха оранжеви. Не бих избрал точно този цвят, но пък държи студентите

будни. На регистратурата попитах дали госпожица Лора Скот работи там.

— Госпожица Скот е старши библиотекарка по справките — обясни ми мъж със силен акцент от средните щати и посочи десния край на главното помещение.

Спрях за миг пред отдела за ренесансово изкуство и погледнах жената, която говореше тихо с пъпчив гимназист. Със смъкнатите си панталони, чието дъно стигаше почти до коленете, изглеждаше нелепо в очите на мъж на моите години.

Ученикът тръгна към отдела за списания. Тогава огледах Лора Скот. Според Пол била болезнено стеснителна и затворена; изчезвала като сянка. Първата ми мисъл беше: „Идиотът сляп ли е?“ От пръв поглед изпитах такова силно желание, че се наложи да се облегна на полиците с историята на Англия от деветнадесети век. Как може да твърди, че била невзрачна! Полата на костюма ѝ беше прекалено дълга и тъмнозелена, сякаш да подчертае колко висока и стройна е. Щеше да изглежда страхотно и в чувал. В косата ѝ се забелязваха всички нюанси на кафявото: от най-тъмните тонове, през светлите, до пепеляворуси. Беше дълга и гъста. Прекрасна коса. Идеше ми да изхвърля всички фиби, с които я бе събрала на кок. Разбирах как Пол я е погледнал и е загубил ума си. Но защо каза, че е обикновена? Дали за да не проявя интерес към нея? Да не ѝ обърна внимание?

Всъщност Лора Скот изглеждаше резервирана, държеше се много професионално — особено с прибраните си по този начин коси — и пространството около нея сякаш сияеше. Отново се облегнах на лавиците. Сияние ли? Господи, направо потъвах. Дали беше премислено облеклото, с което се представяше пред света? Да държи мъжете настрана от нея? Е, при Пол определено не беше дало резултат.

И при мен не даваше. Повторих си три пъти: „Тя и Пол са предали Джили“. Казах го и четвърти път, за да проникне в съзнанието ми.

Изчаках гимназиста със смъкнатите панталони да изчезне зад оранжевата етажерка със списание в ръка.

Приблжих се бавно и заговорих:

— Гимназистите днес... Понякога ми се иска да ги сграбча за джинсите и да ги дръпна. Не са необходими големи усилия да ги

смъкнеш. Мисля, че ако момчето, с което говореше, кихне, джинсите ще се свлекат до коленете.

Гладкото ѝ, младежко лице не промени изражението си в продължение на три секунди. Тя просто ме гледаше, все едно не ме е чула. После проследи как момчето се навежда да вземе друго списание от лавицата — чаталът на панталоните му беше буквално между коленете. Погледна обратно към мен и след нови три секунди за моя изненада отметна глава и се засмя. Смехът прозвуча в тишината като барабанни удари.

Мъжът на регистратурата зяпна към нас, а изписаната на лицето му изненада се виждаше дори от разстояние.

От устата ѝ не излизаше обикновен смях, а гърлен, дълбок и искрено весел. Усмихнах ѝ се и протегнах ръка.

— Здравейте, казвам се Форд Макдугъл. Току-що пристигам в града, ще преподавам в университета „Уиламет“. Политически науки, предимно Европа, деветнадесети век. Искан да вися с какви източници разполагат студентите извън университетския комплекс. Харесват ми оранжевите етажерки и тюркоазените килими.

— Здравейте. Господин или доктор?

— О, доктор Макдугъл, но когато не съм на територията на университета, ми звучи кухо. За мен доктор означава непрекъснато изпити, а това ми се струва прекалено. Предпочитам да говоря за нарковойните в Латвия.

И този път тя не помръдна, не промени изражението си цели три секунди. После отвори уста и отново звънко се изсмя. Но бързо постави ръка на устата си и ме погледна. Овладя се.

— Извинявайте — промърмори тя, полагайки видими усилия да не се засмее отново. — Обикновено не се държа така. Всъщност съм доста сериозна. Никога не се смее. — Прочисти гърло, оправи реверите на сакото и продължи: — Добре, ще ви наричам господин Макдугъл. Аз съм Лора Скот. Старши библиотекар по справките тук.

— Имате страхотен смях — уверих я аз, докато се ръкувахме. Ръцете ѝ бяха силни, с дълги изящни пръсти и с добре поддържан маникюр. — От кога работите тук?

— Близо четири месеца. От Ню Йорк съм, но дойдох да уча в университета „Уиламет“. Завърших библиотекарство. Това е първата ми работа на Западния бряг. За съжаление заплатата е направо

мизерна. Едва ми стига за котешката храна на Гръбстър — това е котаракът ми; порода — улична превъзходна. И за Нолан. Страхотен апетит има. Той пък е птицата ми.

Чух всяка думичка, която произнесе. Гръбстър и Нолан. Обичах домашните любимци. Но просто не успях да откъсна очи от устата. Имаше красиви плътни устни със следи от червено червило. Прочистих гърло. Държах се като тийнейджър.

— Права сте — съгласих се аз. — Парите винаги са проблем. Имам късмет, че не се налага даделя храната си с някой Гръбстър и Нолан, защото доста си хапвам. Притеснявам се как да изхраня единствено себе си. И университетът не разполага с пари. От кабинета ми има страхотен изглед, понеже съм назначен за постоянен преподавател, но отоплителната система е толкова древна, че чуваш как свисти парата, когато се движи из старите тръби.

Този път тя примигна бързо — поне десетина пъти. Не прихна, но се засмя. Бях я развеселил. Това ме изпълваше с удовлетворение. Очевидно ме намираше за забавен.

Пристигнах готов да играя роля, да измъкна истината от тази жена, да я очаровам или каквото се наложи. Вместо това исках да я грабна в прегръдките си и да я отнеса до Таити. Ненавиждах се за това.

— Имате ли някакви планове за вечеря? — Не отговори и аз продължих: — Както стана дума, от скоро съм в града и не познавам никого. Вероятно се притеснявате, да не би да съм поредният Джак Изкормвача от Лондон, така че може да хапнем и тук. Така няма да имам възможност да ви отвлека или да ви халосам по главата, или нещо друго, което би ви се сторило неподобаващо. Нали разбирате — развлечения, към които не се прибягва, когато познаваш някого само от час. Какво ще кажете за кафетерията „Амадеус“ — видях я на долния етаж?

— Ако ми се наложи да изям там още една салата, ще умра — сподели тя. Погледна големия стенен часовник над средновековните справочници. Усмихна ми се и кимна. — Знаем страхотно място по-надолу по улицата.

Час по-късно след обиколка на обществената библиотека на Салем тръгнахме по Лайбери Стрийт към „Май Тай“ — оказа се

превъзходен ресторант, макар да беше толкова тъмен и прашен, че се страхувах да си поръчам каквото и да е ястие от месо.

Преди да излезем от библиотеката, Лора си разпусна косата. Копнеех да зароя лице и пръсти в тези коси. Седеше наведена към мен, а един кафяв водопад се спускаше над лявото ѝ рамо. Лора Скот не ми изглеждаше стеснителна. Беше пряма, отвърщаше със смях на шегите ми, караше ме да се чувствам като най-страхотния тип в цялата вселена. През март станала на двадесет и осем, осведоми ме тя. Не била омъжена, живеела в собствен апартамент до реката, играела тенис и обожавала ездата. Любимата ѝ конюшня била на пет километра от града.

Чувстваше се свободно с мен. Не желяех това усещане да изчезне.

За себе си съставих възхитителен академичен начин на живот, изпълнен с истории, чути от приятели, от брат ми и сестрите ми за студентските им години. Оставах още няколко хапки от пилето ѝ, когато разбрах, че на веселбата трябва да се сложи край. Бях тук не за да флиртувам и да започвам връзка с тази омайваща жена. Небрежно подхвърлих, наблюдавайки я внимателно, както змия гледа мангуста:

— Имам роднини в Едгертън, малко градче на брега на Орегон, на час път оттук.

Продължи да се храни, но моментално забелязах промяна. Очите ѝ зад очилата, досега доста спокойни и меки, станаха пронизателни, бдителни. Обаче нищо не каза.

— Братовчед ми Роб Морисън е ченге. Твърди, че всички наричат градчето Ръба. Има къща доста близо до скалите. Поглеждаш през прозореца и сякаш си в лодка. Ако продължиш да се вираш във водата, скоро придобиваш усещането, че наистина си в лодка, която се поклаща. Чували ли сте някога за това място? Познавате ли някого там?

Щеше ли да ме излъже?

— Да — отвърна тя. — Била съм и познавам.

За малко да падна от пейката — толкова се изненадах, че си признава пред мен — един съвършено непознат човек. Е, може би именно затова си беше признала — един съвършено непознат човек. Нямаше причина да ми няма доверие.

— Познавате ли братовчед ми? — попитах аз.

— Роб Морисън ли? Не, май никога не съм го срещала.

— Нямаше да го забравите, ако го бяхте виждали — атлет е и истинска канара.

Въздъхна дълбоко, скръсти ръце и вдигна очи нагоре. Никой не можеше да твърди, че е обикновена. Тя направо сияеше.

— Не, не го познавам. Съжалявам. Знам обаче семейство Бартлет — Джили и Пол Бартлет.

— Светът е малък! — възкликнах аз, питайки се дали гласът ми не трепери. — И аз ги познавам. — Гребнах още една лъжица супа от кокосов орех и продължих: — Малко по-млада сте от Джили, така че не сте ходили заедно на училище. Къде се запознахте?

— Срегнахме се тук преди около пет месеца, когато дойде в Салем, в библиотеката. Заприказвахме се. Търсеше статии за безплодието. Питам я дали ползва Интернет, предложих да ѝ покажа как да се ориентира из библиотеката, но тя заяви, че не разбира от компютри. Оттогава се срещаме един-два пъти седмично — понякога тук, понякога в Едгертън. Видях Пол за пръв път преди около три месеца.

Облегнах се на тъмночервената дървена облегалка на пейката. Вдигнах вилицата си и се заиграх с нея. Джили е казала на Лора, че нищо не разбира от компютри, значи? Та Джили е факир с компютрите. И какви са тези неща за безплодие? Най-накрая заявих:

— Значи Джили ви е била приятелка.

— Да.

— А не сте ли били любовница на Пол Бартлет?

Наклони глава и красивата ѝ коса се разпиля по лявото рамо и почти докосна чинията.

— Какво е това, господин Макдугъл? Джили ли ви изпрати тук? Какво става?

— Госпожице Скот, излъгах ви. Не съм преподавател. Не знам нищо за латвийските нарковойни. Дойдох в библиотеката специално да се срещна с вас. Казвам се Форд Макдугъл — за това не ви излъгах. Аз съм брат на Джили. Тя е в кома и е в Областната болница в Талшон.

Тя изпусна лъжицата си в супата силно пребледня. Помислих си дали няма да припадне. Почти скочих от пейката, но се спрях. Тя беше добре. Аз не бях наред.

— Съжалявам за лъжите, но съм готов отново да го направя, независимо от това какво изпитвам към вас.

Ако моят шеф беше чул думите ми, щеше да умре от смях.

Тя възвърна самообладание.

— Господи, Джили е в кома, така ли? Това е невъзможно.

— Защо?

— Видях я във вторник вечерта в Едгертън.

7.

Отдавна не се бях чувствал толкова глупаво — откакто в час по английска литература в гимназията госпожа Зиглер ми обясни, че „Брулени хълмове“ не е престижен лондонски квартал.

Зяпнах Лора Скот и най-сетне промълвих:

— Били сте с Джили и Пол във вторник вечерта?

— Да, беше нещо като събиране или поне така го обясниха. Налагаше се да си тръгна по-рано, така че не знам какво е станало после.

— И кои бяха на събирането?

— Ами само Пол, Джили и аз. Разбрах, че чакали и други по-късно. Аз си тръгнах сравнително рано. Разбирате ли, котаракът ми Гръбстър е болен. Бързах да се прибера да му дам хапчето. Но това не е важно. Кажете ми за Джили. Какво ѝ се е случило? Ще се оправи ли?

— В кома е. Никой не знае точно какви са шансовете ѝ да се възстанови.

— Но какво е станало?

— Поршето ѝ излетяло над скалите, паднало от петнадесет метра височина във водата. Един полицаи успял да измъкне Джили. Наскоро ми каза, че сте я предали. Какво е имала предвид?

Тя поклати глава и косата ѝ заплашително се приближи до чинията.

— Какво странно нещо е казала! Затова ли дойдохте да ме видите? Да откриете дали по някакъв начин не съм предала сестра ви? Представа нямам за какво става дума. Наистина не знам. — Изведнъж застана съвършено неподвижна, загледана в чинията. — Просто няма логика. Тя беше отличен шофьор. Не мога да повярвам. Когато я видях за последен път, се смееше. Някой да не я е принудил да полети от скалата? Нещастен случай ли е? Да не би някой да я е блъснал?

Дори на мен, ченгето, не ми беше хрумвала възможността някой да я е принудил да изхвърчи от скалата. Защо Лора изказа това предположение?

— Не. Изхвърчала от скалата на петнадесетина километра северно от Едгертън, точно преди отклонението за магистрала 101. Дори има вероятност да е опит за самоубийство.

— Как е оцеляла?

— Патрулиращ полицай видял как колата излита над скалата и успял да измъкне Джили, преди да се удави. Всички са единодушни, че е истинско чудо.

Лора Скот се надигна и погледна чиниите, все още пълни с тайландска храна. Поклати глава и пъкна ръка в чантата си. Извади петдесетдоларова банкнота от дебел портфейл и я пусна до купичката със супа. Без да вдига очи към мен, отбеляза:

— Винаги караше прекалено бързо, постоянно натискаше клаксона и крещеше. Обичала опасностите, така ми е казвала. Твърдеше, че да караш порше със сто и петдесет километра в час е все едно да летиш, но без да ти се налага да слагаш парашут. Джили не би се опитала да се самоубие. Вероятно е загубила контрол над проклетото порше. Искам да я видя. В Талшон ли казахте, че е?

— Да, там е. — Изправих се и застанах до нея. Леко докоснах рамото ѝ. — Преди да отидете, където и да е, кажете ми истината, Лора: имали ли сте връзка с Пол?

Погледна ме все едно съм си изгубил ума.

— Не — отвърна тя. — Разбира се, че не бях спала с Пол. Това са глупости.

Дадох си сметка, че ръката ми все още е върху рамото ѝ. Не я отместих. Не исках да губя контакта с нея.

— Пол твърди, че сте му била любовница допреди месец. После сте скъсали. А Джили ми каза, че сте я предали.

Тя отблъсна ръката ми. За миг си помислих, че ще ме удари, но тя се въздържа.

— Не, не съм спала с Пол. Лъже. Защо — не знам. А що се отнася до твърдението на Джили, че съм я предала — представа нямам какво е имала предвид.

— Защо Пол ще лъже?

— Питайте него, по дяволите! Отивам да видя Джили.

— Ще ви откарам.

— Не — срязва ме тя. — И без това направихте прекалено много.

Не можех да повярвам. Лора беше тук, до Форд. Виждах я така ясно, както виждах и Форд. Не допусках, че е онази предателка Лора. Но именно тя беше. Стоеше и аз я виждах. Каза нещо на Форд. Какво му говореше?

Почувствах как ме полазват тръпки, как нещо се надига в гърлото ми. Започваше да ме обзема страх, а същевременно не усещах нищо. Сега вече се бях откъснала от нея и тя не можеше да ме нарани. Приближи ме, повтаряйки многократно името ми. Защо продължавах да изпитвам такъв силен страх?

Исках да изкрещя, че ще я убия, но не можех. Защо, за Бога, е тук при мен? Това не биваше да се случва. Отдавна вече трябваше да си е тръгнала и от нея да е останал само глупав спомен. Докато говореше на Форд, протегна ръка да ме докосне. Не издържах.

— Очите ѝ са отворени. Погледни. Очите ѝ са отворени!

— Обикновено са отворени — отвърна брат ми. — Не означава нищо.

Усетих пръстите ѝ да докосват рамото ми. Бяха студени като смъртта.

Изпищях.

Обърнах се така светкавично, че едва не паднах. Сърцето ми сякаш щеше да изскочи от гърдите. В следващия миг се озовах до Джили и крещях през рамо:

— Лора, повикай сестрите! Бързо! И лекарите. Господи! Хайде, върви!

Прегърнах Джили и силно я притиснах към себе си — опитвах се да я укротя: тя се гърчеше, мяташе глава наляво-надясно и пищеше — болезнени вопли, все едно някой я измъчва. Бързо се изтощи и се сгуши в мен. Много нежно я положих обратно върху възглавниците.

— Джили — прошепнах аз и се наведох да я целуна по носа, — не си затваряй очите. Продължавай да ме гледаш. Не заспивай отново. Може и да не се събудиш отново. Джили, трябва да се задържиш будна. Разбираш ли ме?

— Да, чувам те, Форд — отвърна тя.

Гласът ѝ бе пресипнал, крехък, толкова тих, че почти не я чувах.

Погалих я по бузата, прокарах пръсти през косата ѝ. Чувствах я жива, крепка, върнала се при мен.

— Добре. — Наведох се още повече. — Чуй ме, Джили. Четири дни беше в кома. Сега излезе от нея. Вече всичко ще бъде наред. Джили, дръж си очите отворени. Примигни. Точно така. Да, това е добре. Добре ли ме виждаш?

— Да, Форд. Толкова се радвам, че си тук.

С мозъка ѝ всичко беше наред — не се съмнявах. Джили се беше върнала. В очите ѝ се четеше интелигентност и тя не откъсваше поглед от мен. Налагаше се да се задържи в действителността и го постигаше.

— Само ти все още ме наричаш Форд — бърбрех аз и я целунах по бузата.

— За мен никога не си бил Мак. Много съм жадна.

Бързо налях вода в малка чаша от гарафата на шкафчето до нея и я поднесох към устните ѝ. Избърсах стеклите по брадичката ѝ капки. Прочисти си гърлото, преглътна няколко пъти и заговори:

— Когато за пръв път те видях да влизаш през вратата, не повярвах на очите си. За разлика от всички останали ти беше истински. Беше чудесно да си тук. Чувствах се така самотна.

Не се изненадах, че ме е видяла, че е чувала думите ми, че е различавала изражението ми. Всъщност дори да беше казала какво съм закусвал и че го е вкушвала заедно с мен, нито за миг нямаше да се усъмня, че говори истината.

— Бил съм истински ли? За разлика от другите? Какво имаш предвид?

— О, да — увери ме тя и се усмихна. — Беше съвсем истински. А другите не бяха. Всички други, които влизаха тук, представляваха бели сенки, но не и ти, Форд. Не и ти. Ти беше тук. Докосваше ръката ми и усещах топлина. Благодаря ти.

Не се изненадах, но все пак се учудих дали след бомбения атентат в Тунис не съм превъртял. Да осъществя контакт със сестра си все едно съм медиум? Как ли биха го коментирали профайлърите на ФБР?

Дочух викове и шум от тичащи хора. Две сестри и лекар се втурнаха едновременно през прага. Едва не се изсмях, като се сетих за

сцени от „Тримата глупаци“.

После нещата се развиха твърде бързо.

Доктор Сам Куотс — със старомодни черни мустачки и плешива глава — сподели:

— Ще направим още изследвания, но видът ѝ сега ми дава почти пълно основание да твърдя, че се е измъкнала без физически и умствени увреждания. — Макар че се опитваше да не го показва, ясно долавях колко е доволен. Същото важеше и за сестрите. Суетяха се наоколо, кимаха, усмихваха се, готови да запоят. Доктор Куотс продължи, жестикулирайки: — Истинско чудо е, господин Макдугъл. Не мога да го определя по друг начин. Чудо и ние всички станяхме свидетели. Виждал съм подобно пълно възстановяване след свръхдоза наркотик, но не и след травма на главата. Бях започнал да се опасявам, че няма да се събуди.

Протегна ръка и аз я поех. Изпитвах благодарност към всички. Стаята на Джили се напълни с хора. Маги и Пол бяха пристигнали преди петнадесет минути. Видях как доктор Куотс се ръкува с Пол. Кимна на Лора Скот, а на Маги каза:

— Шерифе, предлагам вече всички да се прибирате. Госпожа Бартлет ще спи непробудно до сутринта. Хайде — вървете си.

— Ами ако не се събуди? — притесних се аз. Джили пак затвори очи и главата ѝ клюмна.

— Не се тревожете — успокой ме доктор Куотс. — Имайте ми доверие. Комата е като кошмара. Измъкнеш ли се от нея — приключила е. Понякога остават спомени от комата или от кошмара, но самото състояние рядко се повтаря.

Маги се намеси:

— Грещиш, доктор Куотс. Кошмарите понякога се връщат.

Той сви рамене.

— Добре, ще помисля за друго сравнение.

— Все пак новината е чудесна — увери го тя и отново стисна ръката му. — Защо не дойдеш с мен вкъщи, Лора? Доста е късно.

— Не, благодаря, шерифе. Трябва да дам лекарството на котката, а и утре съм на работа.

Тя пристъпи към Пол и аз се запитах дали ще го удари. Обаче Лора го изгледа за миг смръщено и направи крачка назад. Наблюдавах я как излиза от стаята. Тръгнах след нея. Подхвърлих на лекаря:

— Ей сега ще се върна.

Изчаках да се отдалечим достатъчно от другите, за да не ни чуват, и хванах Лора за ръката. Придърпах я до прозореца.

— Каза, че не си спала с Пол. Или си забележителна актриса и лъжкиня, или наистина не спиш с него.

— Когато се налага, съм прилична актриса и лъжкиня. Още веднъж, Мак: не съм спала с Пол. Не мога да си представя да спя с Пол.

Вярвах ѝ, а това пораждаше нови въпроси.

— Попитай Пол.

— Непременно.

С усилия успях да се откъсна от нея. Спрях при друг прозорец и погледнах облачното небе. В далечния край на паркинга листата на дърветата шумоляха. Беше излязъл вятър. Навън бе дяволски тъмно.

Чух я да идва към мен. Усещах я до себе си. Вибрираше от жизненост. Запитах се каква ли е, ако я докосна; истински да я докосна.

— Лека нощ, Мак. Радвам се, че Джили се събуди. — Леко ме погали по бузата, обърна се и тръгна. Гледах я как отваря вратата и минава покрай болничния персонал, който беше в почивка, и неколцина късни посетители. Не се сдържах. Тръгнах след нея и протегнах ръка да я спра, но тя внезапно се обърна:

— От шефката разбрах, че си от ФБР. Важно федерално ченге. Тук си, за да помогнеш да се изясни какво се е случило през онази нощ с Джили. Попитай я. Разбери какво е станало. А после, моля те, ми кажи. И помисли дали да не ми повярваш за Пол. Всъщност, ако трябва да съм откровена, единственият мъж, когото съм срещнала през последната година и с когото бих обмислила дали да не легна, си ти. Лека нощ. Гръбстър си чака хапчетата. Нолан вероятно вече е изтръгнал пръчките от клетката.

— От доста време гълта тези хапчета — подхвърлих аз.

— А, вече сме и ветеринари, така ли? Зарежи, Мак. Утре ще дойда да видя Джили.

— Пол защо не ти е съобщил какво е станало с Джили?

— Не знам — отвърна тя, без да се обръща и без да спира. — Попитай го. Той е твоят проклет зет. Не го ли познаваш добре?

Оставих я да си тръгне. Какво друго да направя? Гледах я как върви към колата с наведена глава и отпуснато рамене, без да ми хвърли последен поглед. Стоях напред паркинга, зяпнал след нея, докато тойотата ѝ не мина през входа и не изчезна в нощта.

Заварих Пол в стаята на Джили — седеше до нея на леглото и държеше ръката ѝ.

— Бих искал да е будна — обади се той. — Така все едно пак е в кома, пак е изчезнала. Не ме интересува какви ги приказва доктор Куотс. Според мен никой не знае много за такива случаи. Защо не ги спря, Мак?

— Имаше ужасно главоболие, Пол. Не очаквах да заспи толкова бързо, но доктор Куотс не вижда нищо тревожно. Доколкото съм запознат, ще дойдат да ѝ бият инжекция към три сутринта.

— Да — промърмори Пол, загледан в мен. — Поне ти трябва да си наясно с тези работи. Колко прекара във военната болница в Бетезда? Две седмици? Три?

— Колкото и да е било, беше прекалено дълго за мен — отвърнах аз, макар да знаех точно: осемнадесет дни и осем часа. — Не обичам да мисля за това. Джили вече излезе от комата, Пол. Всичко ще бъде наред. — Изглеждаше така мъчително изпълнен с надежда, че поставих ръка върху рамото му и го стиснах. — Джили отново е при нас. Ще ни каже какво точно се е случило. Всичко свърши, Пол.

Щеше да заплаче всеки момент. Не се осмелих да му поискам обяснение за Лора.

— И ти изглеждаш уморен, Мак. Дълъг ден беше. Прекалено много се претоварваш. Защо не позволиш на тукашните лекари да те прегледат?

Отказах и изпратих Пол да си върви. Имаше вид на човек, готов да се строполи от изтощение. Ще го притисна за Лора утре. Искях да разбера за проклетото събиране във вторник вечерта — същата нощ, когато Джили беше катастрофирала.

Осъзнах обаче, че точно сега не искам да знам каквото и да било повече. Нямаше никакво значение какво са ми казали Пол и Лора. Никакво. Джили щеше да живее. Единствено заради нея бях тук.

От умора чак очите ме боляха, но бях прекалено напрегнат, за да заспя. Започнах да се разхождам по болничните коридори и надничах през прозорците на стаята. Прескочих само моргата. Винаги ми е трудно да се справям с моргата, а в момента ми беше направо невъзможно.

Малко след един часа се върнах в стаята на Джили. Седнах при шкафа пред прозореца, извадих бележника си и започнах да пиша. Записах какво ми бяха казали различни хора, записах някои въпроси, които не преставах да ме тормозят.

Оставих химикалката и поклатих глава. Въпросите сякаш бяха извадени от сапунена опера. *Спеше ли Джили с друг? Коя всъщност е Лора Скот?*

Отбелязах и един последен: *Джили излезе от комата. Какво, по дяволите, правя тук?*

В два часа сестра ми се събуди; бях полусънен и изпитвах остра болка в ребрата, защото се бях изтегнал неудобно на стол до леглото ѝ. Държах я за ръка.

— Форд?

Гласът ѝ прозвуча напрегнато. Заговори пак и разбрах, че осъзна колко е немощен; постара се сега да му придаде сила.

— Форд?

Усмихнах ѝ се широко; не знаех дали всъщност ме вижда, защото в стаята бе твърде тъмно. В далечния ъгъл едва мъждукаше лампа. Очите ми бяха привикнали с тъмнината и аз виждах съвсем ясно.

— Здравей, Джили.

Стиснах ѝ ръката, наведох се и я целунах по челото.

— Остана при мен, така ли?

— Да. Пол щеше да припадне от умора, затова го пратих да си върви. Да извикам ли сестрата?

— О, не. Просто искам да полежа тук, да съм жива и да започна да го усещам. Главоболието ми е изчезнало. Чувствам се малко отпаднала, това е всичко.

Дадох ѝ да пие вода и прокарах пръсти по гладката ѝ буза.

— Бях с теб, Джили. Бях с теб, когато падна от скалата и потъна във водата. Усетих удара. — Тя нищо не каза. Мълчеше и чакаше. — Аз самият бях в болница, помниш ли?

Кимна и промълви:

— Бомбената експлозия в Тунис.

— Точно така. Сънят ми, или видението, или каквото е, беше доста реалистичен. Събудих се и не можех да дишам. Изплаши ме до смърт, Джили. Само не разбирам как се свърза с мен. Как успя да влезеш в контакт със съзнанието ми? Мислеше ли си за мен тогава?

Тя поклати глава.

— Вече ми го разказа, Форд. Още първия път, когато дойде да ме видиш, те чух ясно. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти, разбира се. Би било глупаво да не ти вярвам — нали бях с теб в поршето и заедно излетяхме от проклетата скала.

— Много е объркващо, Форд.

— Джили, хайде сега ми кажи истината: за Лора ли мислеше?

Стори ми се, че ще припадне. Пребледня силно, едва дишаше и мяташе глава върху възглавницата.

— Ти я доведе тук. Тя беше с теб. Видях я така ясно, както през цялото време виждах теб. Никой друг, Форд. Само теб. А после се яви и Лора — видя я съвсем ясно до теб. И започнах да пицям...

— И докато пицеше, излезе от комата — добавих аз бавно, без да откъсвам очи от лицето ѝ. — Видяла си Лора и не си понесла присъствието ѝ. Това те събуди. Тя ли те извади от комата?

Не знаех дали ще ми отговори, но в следващия миг тя прошепна:

— Трябваше да се махна от нея. Само това знам. Не вярвах, че е тук. Защо беше с нея?

„Само истината“ — повторих си аз. Но каква бе истината? Имаше толкова много лъжи. Как да разгранича истината? С нея обаче можех да споделя всичко.

— Снощи, докато ти държах ръката, заспах.

— Знам. Видях те.

— Ще поговорим още за това по-късно. Събудих се внезапно и те чух да казваш, че Лора те е предала. Вчера на обяд попитах Пол за Лора; споделих как си ми разказала за нея. Отне известно време, но най-после — след като потвърди съществуването ѝ — призна за връзката си с нея. Добави, че бил скъсал и тя не е важна. Изненада се, че знаеш за нея. Но аз бях сигурен, че поне си чувала името ѝ. Искан да я видя и отидох до обществената библиотека в Салем.

Изведнъж дишането на Джили се затрудни. Едва си поемаше въздух.

— Форд, повярвай ми и стой далеч от нея. Много е опасна.

А аз си помислих: „Никога не съм срещал по-малко опасен човек.“ Какво ставаше?

— Спала ли е с Пол?

Джил поклати глава. Беше страшно бледа; уплаших се да не припадне. После кимна. Какво означаваше това; да или не, или просто пак бе объркана? Във всеки случай беше уморена и разстроена. Не настоях повече. Потупах ръката ѝ и я завих. Изправих се и изпитах болка в цялото тяло.

— Изтощена си. Много е късно. Ще те оставя да си починеш малко. Отивам да извикам сестрата.

За миг останах загледан в нея — умората я побеждаваше и я унасяше в забрава. Сестрата щеше да почака. Всичките ми въпроси щяха да почакат. Тя се нуждаеше от сън. Извърнах се — сестра Химел стоеше на прага.

— Не се безпокой — няма да я събудям. Това искаше да ми кажеш, нали?

Кимнах. Влезе в стаята. Харесвах нисичката, набита сестра Химел. Държеше се мило с мен и с Джили. И сестра Химел като Мидж би ми донесла бира.

— Тя спи, господин Макдугъл — отбеляза сестра Химел тихо, придърпвайки одеялото до брадичката на Джили. — Добре е. Пулсът и кръвното ѝ са нормални. Господи, колко е хубаво да видиш такова възстановяване. Съвсем скоро ще бъде на крака. А сега е време и ти да идеш да легнеш. Изглеждаш уморен.

— Така е. Малко почивка ще ми се отрази добре.

Знаех колко е права, но Джил имаше да ми казва толкова много неща. Е, ще почакат. Би било глупаво пак да се докарам до безпомощност. Приятелите ми никога нямаше да ми го простят. Чувах Куинлан, друг агент от ФБР, да ме нарича със строгия си глас „парцал“. Двадесет минути по-късно свих по алеята към къщата на Пол и Джили. Съблякох се и само по боксерки се пъгнах в леглото.

Сънувах, че съм сервитьор в нощен клуб: с бяла кърпа през ръката държах табла с питиета, но не си спомнях кой ги е поръчал. Ходех из някакво широко помещение, гледах, търсех и започвах да се

безпокоя. Имаше десетки маси — все кръгли — и посетители, насядали около тях. И Джили беше там. Танцуваше между масите. Правеше го като професионалистка. Хората подсвиркваха и ръкопляскаха. Беше чисто гола, само с черни лачени обувки с високи токчета. Мъж, чието лице не виждах, определено се опитваше да я хване. Държеше дълга пелерина и я подаваше към нея.

Събудих се в девет сутринта. Не бях спал така дълбоко отпреди взрива в Тунис. За пръв път се почувствах почти нормално. Протегнах се, раздвижих се и докато се бръснех, дори се усмихнах на себе си. Слава Богу, цветът на лицето ми вече не приличаше на престояла овесена каша.

Пол не беше в къщата. Предположих, че е при Джили. Щях да разговарям с него в болницата.

След половин час и аз бях там.

8.

Зад ъгъла на чакалнята на третия етаж чух гласа на Маги Шефилд.

— Ще ти кажа само едно, Котър: някой е ударил Чарли Дък по главата и той е починал, след като успял да припълзи до вратата на доктор Ламберт.

— Нямах никакви улики? Нищо?

— Това е най-пъкленото нещо — убийство на безпомощен възрастен човек. За Бога, не сме нито в Салем, нито в Портланд. Ние сме в Едгертън, малко американско градче! Не знам дали тук някога е имало убийство, но Чарли Дък е убит, а къщата му е претърсена.

Влязох в чакалнята: шерифката разговаряше с непознат мъж на моята възраст, но нисък и набит като вол — очевидно се занимаваше с вдигане на тежести. Изглеждаше опасен. Странно, че дори аз си го помислих, но беше истината. Не го харесах от пръв поглед.

— Котър Тарчър — представи се той и ми кимна. — Ти си братът на Джили, нали?

— Точно така. Форд Макдугъл. А ти си братът на Кал, така ли?

— Да. Забравих, че сте се видели с Кал. Отбила се при Пол и заварила всички ви там. Ще дойдеш ли на събирането довечера? Госпожица Жералдин има рожден ден и ние го празнуваме всяка година. Родителите ми решиха да не го отлагат, независимо от смъртта на Чарли Дък.

— Убийството, Котър — поправи го Маги.

— Ако трябва да съм честен — обадох се аз, — съвсем бях забравил. Джили излезе от кома. Само за нея мисля.

Котър Тарчър изглеждаше малко страшен с черните си коси и голямата брада. Бях готов да се обзаложа, че привлича жените именно защото надушват опасността. Същевременно, ако имаха и капка мозък, трябваше да са предпазливи. Кал спомена, че оставял жените, с които излиза, да шофират — така имали чувството за мощ. Умен ход от

страна на негодника. Как иначе да ги предразположи? И Джили не го харесва, сетих се аз.

— Естествено — подметна Котър дружелюбно. — Видях Джили преди малко. Доста добре изглежда. Помолила една сестра да ѝ измие косата. Страхотна е.

Обърнах се към Маги:

— Чух да говориш за Чарли Дък. Убийството определено е разтърсило градчето. Извика ли хората от лабораторията по криминалистика в Портланд? Те са отлични професионалисти. Лекарят Тед Лепра е от най-добрите по Западното крайбрежие.

Тя поклати глава.

— Знам как е умрял. Ударили са го силно по главата. Не виждам необходимост лекарите от съдебна медицина да ми го превеждат на специализирания си език. Би било само загуба на време.

— Горкичкият стар Чарли. Тук е поне от петнадесет години. Погребението е във вторник. Всички ще дойдат в християнската черква на Лигата.

— Лигата ли? — учудих се аз.

— Лигата ДУПЕ, забрави ли? Всички в града са членове и Лигата си има черква. Когато се наложи, хора с различни изповедания могат да наемат сградата. Погребалните служби винаги се провеждат там. Представителите на различните религиозни общности ще изнесат кратки речи. Старият Чарли беше агностик — затова всички ще разполагат с едно и също време. Ако беше баптист например, те щяха да получат лъвския пай от церемонията. Ако можеш, ела Мак. Ще се запознаеш с останалите жители на градчето. Или се прибираш обратно във Вашингтон? След като Джили вече се събуди, нямаш причина да оставаш, така ли? Каза ли ти какво се е случило във вторник вечерта? Съвпада ли със съня ти?

— Ще поговоря с нея — отвърнах аз.

Искаше ми се Маги да не го беше споменавала пред Котър Тарчър. Но в крайна сметка какво значение имаше? Много важно, ако ме сметнат за луд? А и Тарчър не се бе държал като задник, поне засега.

— Дано поговори с теб — каза Маги. — Сутринта се отбих да я видя и твърдеше, че не си спомня нищо. Престори се на шокирана, когато ѝ казах, че се притесняваме, защото според Роб нарочно е

карала към скалата. Повече нищо не каза. Ако има нещо, сигурно ще го сподели с теб, Мак.

— Възможно е да не е било нарочно, Маги — успокоих я аз.

— Надявам се да си прав. Просто се притеснявам да не се нарани отново.

Котър гледаше ту единия, ту другия.

— Опитай се да наминеш довечера, Мак. Родителите ми ще се радват да те видят.

Стисна ръката ми по-силно от необходимото, кимна на Маги, хвърли ми поглед, с който ми даде да разбера, че по всяко време може да съдере задника ми от бой, и си тръгна. Беше много лесно да не го харесва човек.

— Маги — подхванах аз, — беше ли поканена у Пол и Джили във вторник вечерта?

— Не. Защо?

— От Лора Скот разбрах, че те са чакали гости. Тя си тръгнала рано, затова не знаеше колко и кои точно.

Защо толкова исках да науча? Няма значение. Важното беше да поговоря с Джили — да се уверя, че вече е добре, не е депресирана и няма да направи нов опит за самоубийство.

Замислих се за Лора: до момента не ми се бе случвало някоя жена да ме привлече моментално, както стана с нея. Не, нямаше да се връщам още във Вашингтон. Ето, довечера има събиране в къщата на семейство Тарчър. Ще бъде интересно, не се съмнявах.

— Мак, преди да отидеш да видиш Джили... Има още нещо, свързано със смъртта на Чарли Дък. Доста е странно. Не исках да го спомена пред Котър, но и ти си ченге.

— Разбрала си нещо?

— Да, но не проумявам какво означава. Някой е убил Чарли и после е претърсил къщата му. Моите хора провериха за отпечатъци, самата аз огледах всичко. Не открих нищо интересно за когото и да било. Най-вероятно убиецът е намерил каквото е търсил. Отнесъл е и оръжието на убийството. — Пое дълбоко въздух. — Ще ми помогнеш ли да разнищя следното: след като доктор Ламберт ми се обади, Чарли дошъл в съзнание за малко и умрял.

Сърцето ми заби учестено. Не знаех защо. Изчаках.

— Доктор Ламберт твърди, че Чарли бил като трескав, говорел несвързано; разбрал единствено „голям удар, много, а после ме хванаха“. След това според доктор Ламберт умрял. Звучи ли ти смислено?

— Нека съдебният лекар от Портланд направи аутопсия — настоях аз. — Веднага.

— Защо?

— Защото имам чувството, че не е случайно убийство или обир. Чарли Дък искаше да говори с теб. Искаше да поговори и с мен. Ще ми се да го бе сторил вчера, но не го направи. Очевидно не е смятал, че се намира в опасност. А е бил. Някой е направил удар — голям удар, а после са го убили.

— Мак, от устата ти звучи като пошъл филм. От онези, дето убийците се опитва да каже на някого кой го е убил. В истинския живот не става така.

— Кой беше Чарли Дък?

— Пенсионерирано ченге от Чикаго.

Сърцето отново заби по-силно.

— Чуй ме, Маги. Джили излита от скалата. Някой убива пенсионерирано ченге. Възможно е двете да нямат нищо общо, но искам да го знам със сигурност, а не да гадая.

— О, тази смърт определено няма нищо общо с падането на Джили от скалата. Няма логика.

— Изискай съдебният лекар да направи аутопсия. Казва се Тед Лепра. Обади му се сега. Действай, Маги.

Голям удар, много, а после ме хванаха.

Какво ставаше тук?

Джили беше сама. Четеше вестник. Щом ме видя, сякаш застина. Бързо се озовах до леглото ѝ.

— Всичко наред ли е?

Усмихна ми се и остави вестника настрана.

— Разбира се, Форд. Отново приличам на човек, не намиращ ли? Да се сбогуваме ли си дошъл?

— Не, дойдох да поговорим.

Тя отново застина — все едно не искаше нито да ме вижда, нито да разговаря с мен. Защо?

— Джили, ти си ми сестра. Познавам те. Обичам те. Ако си направила опит да се самоубиеш, просто ми кажи защо. Ще направя всичко по силите си да помогна. Искам да ти помогна. Опит за самоубийство ли направи, Джили?

— Не, Форд. Никога не бих постъпила така глупаво. Загубих контрола над поршето. Пеех с цял глас, шофирах прекалено бързо и изгубих контрол след завоя. Това е всичко, Форд. Кълна се.

— Роб Морисън твърди, че си увеличила скоростта, когато си се насочила към скалата.

— Греша — отсече тя. — Загубих контрол. Възможно е да съм натиснала педала на газта, след като съм минала парапета, но не помня. Не е изключено. Форд, добре съм, наистина. Прибирай се вече у дома. Още не си се възстановил напълно. Най-добре си вземи една седмица отпуска и иди на езерото Тахо да ловиш риба. Ще ти бъде приятно.

— Ще помисля. Е, ако не се видим пак — грижи се за себе си. За Коледа четиримата ще се съберем при Гуен във Флорида.

Беше традиция, която пропуснахме миналата година, и затова се събрахме през февруари. Наведох се и я притиснах силно към себе си.

— Обичам те, Джили.

— И аз те обичам, Форд. Не се притеснявай повече за мен. Непременно да се обадиш на Кевин и Гуен и да им кажеш, че всичко е наред.

Къщата на семейство Тарчър се издигаше в края на Бруклин Хайтс Авеню. Определено се открояваше от другите три-четири околни къщи, разположени далеч една от друга и разделени с дървета. Къщата беше поне три пъти по-голяма от гнезденцето на Пол и Джили. Преобладаваше жълтият цвят, но в други четири-пет цвята бяха боядисани рамките на прозорците, еркерите, вратите, первазите на балконите, арките и разните други причудливи украси по фасадата, които не знаех как се наричат. Приличаше на огромна, фантастична торта за рожден ден. Беше построена от хора с много пари и с не по-малко въображение.

Четирима млади мъже с червени ризи и черни панталони се грижеха за колите на гостите. Когато пристигнахме с форда на Пол,

поне тридесет автомобили бяха паркирани от двете страни на алеята. Сякаш всички жители на градчето бяха дошли.

И Джили искаше да дойде — нека всички видят, че отново е готова да действа, макар това да не се отнасяше за поршето ѝ. Вече се била свързала с фирма: щели да се опитат да изтеглят поршето от дъното на океана. Приех да дойде на събирането при условие, че извърви без чужда помощ разстоянието от леглото до края на коридора. Направи осем крачки и се предаде. Според всички изследвания на доктор Куотс от тази сутрин обаче тя беше добре. Попитах го дали той ще присъства. Би го спряло само едно — отвърна ми той: ако три близачета решат да се появят на бял свят точно тогава.

На излизане от форда точно пред къщата се обърнах към Пол:

— Каж ми нещо за Тарчър.

— Цялото му име е Асайлъм Тарчър. Тук е поне от тридесет години и е дяволски богат. Не бих се изненадал, ако се окаже, че половината щат му принадлежи. Всички от градчето са му длъжници. Нищо в Едгертън не става, без първо той да го одобри. Кметицата, госпожица Жералдин, му е безкрайно предана. Готова е да изпълни всяко негово желание. Всъщност, всички ние сме готови да постъпим по същия начин.

— Трябваше ли да му искаш разрешение, за да се върнеш тук от Пенсилвания?

— Всъщност той ми помогна да се върна — уточни Пол сдържано. — Не е никаква тайна. Вложи пари в сегашния ми проект. Къщата, в която живеем с Джили, ни я продаде той.

— Аха — промърморих аз. Значи така преживявах двамата с Джили. Ала красивата къща и поршето на сестра ми са доста над чертата за оцеляване. — И всичко това заради формулата за вечна младост.

— Би могло и така да се каже — съгласи се Пол и затръшна вратата. — Господи, Мак, толкова се радвам, че Джили само е загубила контрол над поршето. Ако се бе опитала да се самоубие, не знам какво щях да правя.

— И аз.

Един от младите мъже пристигна тичешком при нас. Връчи на Пол голям лилав талон и откара форда.

— Бива си я къщата, а?

— Невероятна е — съгласих се аз.

Изкачих шестте стъпала пред входната врата. От вътрешността на къщата струеше светлина и се чуваше лека камерна музика. С влизането в огромния вестибюл спрях за миг, за да вдъхна аромата. Ухаеше така, все едно се намираш по средата на гъста гора, а слънчева светлина си играеше върху лицето ти. Долавяше се мирис на цветя, на влажен мъх, на дървета и на свеж, чист въздух. Вдъхнах дълбоко и се извърнах. Висок мъж с остър нос вървеше към нас. Беше — не се съмнявах — Асайлъм Тарчър, патриархът на Едгертън, Орегон.

Висок метър и осемдесет и пет и преди взрива в Тунис тежах деветдесет килограма. Той беше поне пет сантиметра по-висок, но не по-тежък; приближаваше шестдесетте, имаше гъсти черни, вече леко прошарени коси. Беше силен, енергичен мъж без излишни тлъстини; не се забелязваше и някаква отпуснатост. Преливаше от жизненост. Синът му Котър вървеше зад него. С дебелия си врат приличаше на главорез. Контрастът между двамата беше фрапиращ. Сигурно току-що се бе обръснал, но по бузите му продължаваше да се чернее мъх. Преплете пръсти и кокалчетата му изпукаха. Взря се в лицето ми.

— Форд Макдугъл?

Плътният мазен глас на Асайлъм Тарчър съперничеше на най-хубавия бърбън от Кентъки.

— Да, сър.

Подаде ми ръка и аз я поех. Ръка на художник, помислих си — тясна, с дълги пръсти. Прекалено гладка.

— С Джили въобще не си приличате — заключи той, като ме изгледа така изпитателно, че положително различаваше една от друга молекулите, от които съм съставен.

Насреща си имах опасен мъж. Далеч по-опасен от сина му, постоянно готов да налети на бой.

— Така е — съгласих се аз. — Не си приличаме.

— И двамата, разбира се, сте привлекателни млади хора. Запознахте ли се със сина ми Котър?

Поех ръката на Котър и му се усмихнах, готов да изчакам той да започне състезанието по ръкостискане, което и направи. Леко извих китката си, така че да имам по-добра хватка. Погледнах го право в очите и започнах да размазвам пръстите му. Пуснах го едва когато

забелязах напрежението около устните му. Според мен само Пол забеляза поведението ми, което бе по-подходящо за мъжка съблекалня. А Котър, колкото и странно да беше, изглеждаше и ядосан, и странно озадачен. Бавно разтърка ръка, без да откъсва поглед от мен. Сякаш се опитваше да проникне в мозъка ми, та да разбере как най-добре да ме унищожи. Съзнавах, че в негово лице вече имам враг, но не ме интересуваше, макар да се питах какво ли мисли в момента. Не бях срещал истински социопат поне от шест месеца.

Котър продължаваше да ме наблюдава. Извърнах се, когато Асайлъм Тарчър каза:

— Е, Пол, сега Джили е отново при нас; можеш да се захванеш пак за работа. Било ти е тежко, разбирам, но сега най-после всичко вече ще бъде наред.

— Да — съгласи се Пол. — Джили искаше да дойде тази вечер, но успя да направи само няколко крачки. С Мак я оставихме почти заспала и разочарована. Искане да уверя всички, че не се е хвърлила съзнателно от скалата. Загубила контрол над поршето. Кълне се да не взима завой със сто и петдесет километра в час, докато е жива. Праца на всички поздравя.

— Радвам се да го чуя — заяви Асайлъм Тарчър. Взе две кристални чаши с шампанско от таблата на сервитьора, който минаваше покрай нас, и подаде едната на мен, а другата на Пол. После взе чаша и за себе си, вдигна я и обяви: — За бъдещето. Нека проектът ни успее отвъд най-смелите и мечти.

— С удоволствие ще пия за това — веднага откликна Пол.

Нито Котър, нито аз казахме нещо; само отпихме от шампанското. Гадно питие. Сетих се за бирата „Бъд лайт“, която Мидж ми донесе в болницата. Съпругът ѝ Дъг е щастливец. Поставих чашата върху таблата. Черните вежди на Асайлъм се стрелнаха нагоре, но пет пари не давах.

Пол подхвана:

— Голяма трагедия е, че Чарли Дък е бил убит. Човек не допуска такова нещо във фантастично градче като Едгертън.

— Много, много лошо нещо — съгласи се Асайлъм Тарчър и закима с величествената си глава. — Всички приказват за това, правят догадки кой ли го е направил и защо.

— Той беше досаден старец и си вреше носа навсякъде — отсече Котър. — Постоянно дразнеше хората с любопитството си.

— Непознат е влязъл в къщата му и го е убил, за да го ограби — произнесе се Тарчър. — Така трябва да е станало. Никой от Едгертън не би допуснал и косъм да падне от главата му.

— Не му беше останала много коса — отбеляза Пол.

Тарчър пресилено се усмихна.

Извърнах се и видях Роб Морисън. В черната си тениска, черните панталони и черното спортно сако приличаше на здравеняк от Южна Калифорния. Разговаряше с Маги Шефилд. За пръв път я виждах без униформа. Изглеждаше страхотно. Роклята ѝ беше червена, дълбоко изрязана и отпред и отзад. Косите ѝ бяха вдигнати и носеше обувки с петсантиметрови токчета. Испитах желание да отида при нея, за да я ухапя леко за ухото и оттам нататък да продължа. Тогава забелязах ръката на Роб Морисън доста ниско върху оголения ѝ гръб. Държеше я много собственически.

— Здравей, Мак. Добре изглеждаш в този тъмен костюм.

Обърнах се. Беше Кал Тарчър и имаше вид на стара мома с дългата пола, черната копринена блуза с висока яка и дълги ръкави и обувки като балетни пантофки. Полата и блузата горе-долу ѝ стояха добре. Червеникавата ѝ коса бе опъната и завързана с черна панделка на тила. Носеше очила с черни рамки. Е, поне беше подбрала цветовете.

— Здравсти — отвърнах аз.

Запитах се какво ли е станало с младата жена, която зърнах за миг пред къщата на Пол и Джили. Онази, която изведнъж стана по-висока, арогантна и студена като лед. Отново се правехме на загубено момиченце.

— Забелязах те как гледаш Маги. Изглежда адски красива, нали?

— О, да. Обичам жените да не са в униформа. Възможно е някога и ти да се откажеш от униформата си и да пробваш да сложиш такава червена рокля.

Студената арогантна млада жена се появи за миг, после изчезна.

— Запозна ли се с майка ми Айлин?

— Не, още не. Кръстницата на ДУПЕ?

— Да — изглеждаше очарована, че не съм забравил. — Чувам, че Джили вече е добре. Искях да се отбия до болницата днес, но не ми

остана време. Цял ден мама ме караше да правя какво ли не. Няма да повярваш колко храна ще бъде изконсумирана тази вечер. Някой е убил горкия стар Чарли Дък, представяш ли си?

— Не.

— Гладен ли си?

— Нямам търпение да се нахвърля върху храната. А, между другото, знаеш ли дали Пол спи с други жени?

Забелязах как очите ѝ се разшириха зад очилата. Дадох си сметка, че просто трябва да изоставя темата. Джили е добре. Тук няма никаква престъпност, освен случайното убийство на Чарли Дък.

— Пол обича Джили — обади се Кал след малко. — Не би спал с друга жена. А и той е прекалено кльощав. Но Джили ми е казвала, че се наслаждава на секса. Твърди, че бил много добър.

— Ти ревнуваш ли Джили, Кал?

9.

Дори не трепна. Отвърна с приятен, абсолютно безразличен глас:

— Никак. Харесвам Джили. Винаги е весела, постоянно пее. Искаш ли една бира? — Продължих да я гледам още миг — изчаквах я, но тя спечели мълчаливото състезание. Най-накрая кимнах. — Да отидем в кухнята тогава. Двамата с Котър крием нашето пиене зад татковите запаси от манго. Мама ненавижда манго, така че няма да види бирата. Тя не одобрява бирата. Било плебейско питие.

Последвах я през тълпа от поне петдесет души на различна възраст; всички бяха облечени скъпо и като че ли се забавляваха, докато се угощаваха с разнообразни деликатеси — от украсени с лимони раци и лангусты върху лед до всевъзможни пастети — всичко подредено върху широка маса, дълга поне шест метра.

Кухнята представляваше същински команден център. Кал се промъкна покрай наетите за случая прислужници до огромен хладилник и го отвори. Известно време рови из него. Накрая се измъкна с две кутийки „Корс“.

— Котър вече е минал отгук. Тези са последните. В гаража разполагаме с още шест, ако ожаднеем.

— Чудесно — отбелязах аз. Отворих капачето, вдигнах кутийката в знак на мълчалив тост и отпих. Много обичам бира. — На колко години е Котър?

— На двадесет и осем. Две години е по-голям от мен. Обаче никой не ми дава повече от осемнадесет. И сигурно се питаш защо двамата с брат ми на нашата възраст още живеем с родителите си.

— Да, чудех се. Но не съм толкова невъзпитан, че да попитам.

— Беше достатъчно невъзпитан да попиташ дали ревнувам Джили. Как въобще ти хрумна?

— Вероятно съм дочул нещичко. Защо с Котър живеете още при родителите си?

Тя се засмя. Озовахме се в задна стаичка. Приличаше на библиотека. Беше празна и тъмна. Кал затвори вратата и включи

настолна лампа от „Тифани“.

Постави бирата върху плота на бюрото и се обърна към мен.

— Е, Джили греши. Не я ревнувам. Всъщност искам да я нарисувам. А тя постоянно ми отказва. Пол и Маги казаха, че лицата на хората ме омайват. Джили има невероятни черти, а също и очи. Те са основното при нея. Както и при теб, Мак. Имаш невероятно красиви очи. Тъмни, бурни, романтични.

— Внимавай да не се задавя с бирата.

Тя млъкна и ми се усмихна сияйно; една фалшива усмивка.

— Как се чувстваш? В сравнение с вчера изглеждаш по-силен и във форма.

— Чувствам се прекрасно.

— Котър живее тук, защото татко иска така. Желаете Котър да изучи всичко за бизнеса. Позволи му да напусне щата, за да отиде в Калифорнийския университет в Лос Анджелис; направо го изрита. За четири години Котър завърши и дори направи аспирантура. Според мен обаче татко никога няма да приеме, че той е достатъчно компетентен, та да поеме нещата. За да ръководи делата Котър, татко просто трябва да умре. Тогава, разбира се, всичко ще стане лесно. Но брат ми е убеден, че татко ще живее вечно.

— Значи Котър иска да се махне?

— Не. Котър иска да движи всичко. Казвала съм му, че е прекалено нисък. По-добре е да носи обувки с дебели подметки. Високите мъже като баща ни и като теб получават цялото уважение. При това Котър е и много тъмен. Прилича на гангстер.

— А Котър какво казва? — попитах аз смаян.

— Май си поръча по каталог обувки с вградени дебели подметки. Не е изключено дори да ги носи в момента. Но продължава да прилича на глупак. Това никога няма да успее да го промени.

— Снасяш много информация наведнъж, госпожице Тарчър. Кал от какво е съкращение?

— Не ти трябва да знаеш, повярвай ми. — Направи две крачки към мен и много бавно постави дланите си върху гърдите ми. — От Калиста. Харесваш ми, Мак.

Хванах ръцете ѝ и нежно ги отместих.

— Благодаря. Всъщност Калиста не е толкова лошо, но Кал ми допада повече. Звучи по-естествено. Не знам какво да мисля за теб,

Кал. Според мен картината, която представяш на света, и начинът, по който светът ѝ реагира, те забавляват неимоверно. — Измъкна ръцете от моите и заотстъпва, докато не се облегна на бюрото. — Не си давай труда да отричаш. Видях истинската ти същност вчера. За миг, докато те съпровождах до колата, забрави да се скриеш. Долових арогантност у теб, сигурност. Оставам с впечатлението, че се присмиваш на целия град и смяташ всички за глупаци. Възможно е да ревнуваш Джили. Или и тя е видяла истинската ти същност и ревнува теб. Как смяташ?

— ФБР ли говори?

В тона ѝ се долавяше присмех, а на устните ѝ заигра усмивка.

— Не.

— Профайлър ли си?

— Занимавам се с антитероризъм. Джили е много красива. Защо да те ревнува?

Кал тръсна глава и ясно ми даде да разбере, че тази игра ѝ е омръзнала. Застанала в сенките извън обсега на светлината от лампата, тя изведнъж изтърси:

— Моля те не мърдай. Искам да те скицирам. Става ли?

Бях прекалено смаян, за да отвърна каквото и да било. Хукна от стаята, където ме остави с две почти празни кутийки „Корс“.

Върна се след две минути със скицник и молив.

— Моля те, не мърдай — промълви тя, насочвайки се към бюрото.

Кимнах. Гледах я как разтвори скицника, прехвърли няколко листа и го постави в скута си. Лицето ѝ се промени. Нямаше и намек за свадливостта на стара мома. Видях съсредоточена и устремена жена. Беше силна жена. Понечих да вдигна ръка, но тя ме спря.

— Не, Мак. Моля те не мърдай.

— Досега никой никога не ме скицирал. Разрешаваш ли поне да говоря?

— Да — машинално отвърна тя и продължи да рисува.

— Защо се обличаш така?

— Млъкни.

— Разреш ми да говоря. Вчера беше с огромни торбести джинси. Носеше мъжка риза. Защо, Кал? Защо се криеш?

— Искам мъжете да обръщат внимание на ума ми.

Не се въздържах и се засмях. Опитах се да намеря по-малко спорна тема и попитах:

— Смяташ ли, че Маги спи с Роб Морисън?

Моливът в ръката ѝ застина във въздуха. Вторачи се в мен със стиснати устни.

— Толкова е красив, че може да спи, с която пожелае. Защо не и с Маги?

Започна отново да рисува, сега вече по-бързо, с по-решителни движения. Като при добрия секс, помислих си неволно аз.

Спря и ме погледна. Дишаше тежко. Ръцете ѝ трепереха, а устните ѝ леко поотворени.

— Свърши ли?

Загледах се в ръцете ѝ.

Не ми отвърна нищо; остави молива и скицника и изгаси лампата.

— Мак... — промълви след малко с нисък и дрезгав глас, а после неочаквано се нахвърли върху мене.

Отначало се опитвах да я откъсна от себе си. После ме обзе похот и се отказах. Целуваше ме по лицето, плъзгаше ръце по гърдите ми, после ги спусна надолу, разкопча ципа на панталоните и в следващия момент ръката ѝ бе в боксерките ми. Почти свърших, когато пръстите ѝ ме обвиха. У нея долавях една лудост, една трескавост, а пръстите ѝ... Господи, беше минало толкова много време — не успявах да се въздържа. Вкопчих се в дрехите ѝ, разкъсах блузата, но тя като че ли нямаше нищо против. Подбутна ме да легна върху килима, възкачи ме и се изправи над мен. Виждах силуета ѝ, отметната назад глава, бялата ѝ гладка шия. Чувах дишането ѝ — все едно бягаше по писта — учестено и задъхано от усилие.

— Кал — промърморих аз, опитвайки се да я задържа спокойна поне за миг, — чуй ме. Нямам презервативи.

— Не се притеснявай. Гълтам противозачатъчни.

В следващия миг свали пликчетата си, изрита балетните си пантофки и разтвори крака. Възседна ме и ме повдигна да ме вкара в себе си. Проникнах дълбоко нагоре и я усетих — цялата ѝ влажна повърхност. Простенах и положих всички сили да не свърша в момента.

— Не — промълвих аз. — Не...

Надигнах я от себе си и я повалих по гръб. Видях я да вдига ръка, да сваля с рязко движение очилата и да ги захвърля към другия край на стаята. После застина на място и се загледа в мен.

— Не разбирам — заяви тя.

— Не е и необходимо — отвърнах аз и се надвесих над нея.

Няколко секунди по-късно се запитах защо всички в къщата не се втурват в стаята — толкова силно изкрещя тя. Поставих ръка върху устата ѝ, усещах как горещият ѝ дъх минава през пръстите ми, изпитвах усещането, че докосвам виковете ѝ. После тя се отпусна, сякаш всички кости в тялото ѝ се стопиха, и аз проникнах в нея диво и напористо. Не се задържах дълго; просто не бях в състояние.

Винаги ми отнема известно време след това да си събера мислите. Този път направо не го желяех; не ми се мислеше за никакви последствия. Исках да продължа да се рея свободно, да не мисля. Найсетне тя помръдна и ме принуди да се отместя. Беше съвсем будна и ме наблюдаваше.

— Ти ме облада отдолу — заяви тя неочаквано.

Все още усещах вкуса ѝ: аромат, навяващ обещания и дълбока похот. Този неин вкус бе невероятен и аз отново се възбудих.

— Да — отвърнах и успях да се претърколя от нея. Опрях се на лакът и я целунах по устата. Целунах я няколко пъти. Бавни, лениви целувки. Накрая, притиснал устни към нейните, попитах: — Когато рисуващ, винаги ли се възбуждаш?

— Обикновено не — отвърна тя на целувката ми, като през цялото време галеше с пръсти брадичката ми или ги заравяше в косата ми. Все едно отново ме скицираше. — Но, ти, Мак, си по-различен. Скицирах устните ти, после брадичката и изведнъж ме завладя. — Въздъхна и се сгуши в мен. — Беше страшно хубаво, Мак. Влез в мен отново.

— Добре — съгласих се аз.

И този път не продължи по-дълго от първия, но поне бях подготвен да приглуша виковете ѝ, когато стигна до оргазъм. Знаех, че ароматът ѝ, вкусът ѝ дълго ще витаят около мен. Бях научил две доста важни неща за Кал Тарчър: наистина обича да се люби и има дълги стройни крака, които добре пасват около врата ми.

Открих, че и тя не е много по приказките, което ми хареса, защото нямах какво да кажа. Целуна ме отново, погали ме по бузата и

стана. Видях я да се избърсва с книжна салфетка, да се облича и да поставя очилата на носа си. Напусна малката стая — отивала горе да се пооправи — съобщи ми тя. Аз се движех по-бавно. Допих бирата — беше се стоплила — и метнах кутийката в кошчето до бюрото. Закопчах ципа на панталоните си, открих баня в края на коридора и се опитах да изтрия изражението на току-що шибан от лицето си. Трудно ми беше, защото продължаваше да ми е страшно приятно. Толкова приятно, че ако тя беше до мен в този момент, щях да поискам още.

Върнах се в огромния салон, убеден, че изглеждам нормално, с изключение на блясъка в очите ми. Попаднах право на Маги Шефилд. Свъси вежди за миг и ме огледа от глава до пети. После се усмихна.

— Е, Мак, кой те измъкна току-що от страданието ти?

Беше невъзможно. Нямах начин да знае какво съм правил досега. Просто нямаше начин.

— Искаш ли да танцуваш, Маги?

— Чудя се — отвърна тя, потупа бузата си с пръст и наклони глава.

— Добре. Няма да танцуваме. Бих искал да се запозная с Айлин Тарчър — заявих аз. — Ще ме представи ли?

— Защо не? Ела, Мак. Айлин е ей там, сред онази група мъже. Тя е фатална жена на средна възраст. Според мен се държи като глупачка. Достатъчно е възрастна да ми бъде майка.

Първата ми мисъл при вида на Айлин Тарчър бе, че ако се нахвърли върху мене, няма да се поколебая, както стана с дъщеря ѝ. Наближаваше петдесетте — изчислих го, като имах предвид възрастта на Котър, но годините не ѝ личаха. Не възразявах и против козметичната хирургия, ако чрез нея спира хода на времето. В такъв случай Айлин Тарчър разполагаше с отличен пластичен хирург. Приличаше на тридесетгодишна и нито ден повече. Носеше черна рокля, черни копринени чорапи и черни обувки с висок ток. Имаше същите гъсти кафяви коси като Кал, късо подстригани и фризирани привидно небрежно, което ѝ придаваше естествен, но същевременно изтънчен вид. Поне половин дузина мъже стояха около нея и тя ги оставяше да ѝ се възхищават. Чух я да се смее — прекрасен смях.

Чух Асайлъм Тарчър да вика Маги по име. Сви рамене, стисна ръката ми и ме остави. Стоях там и наблюдавах магията, която Айлин Тарчър излъчваше.

— Всички възприемат майка ми само като красива безполезна вещ, но не е вярно.

Усмихнах се на Кал Тарчър, застанала зад гърба ми. Не забелязах по лицето ѝ никакви издайнически следи, че току-що сме правили секс. Отново играеше обичайната си роля на стара мома — спретната, с очила на носа. Беше сменила блузата, която бях разкъсал, с друга. Тази също беше семпла.

— Запознай ме, Кал.

Погледна ме, остана смълчана за миг и обяви:

— Ще ми се да не беше отседнал при Пол.

Спомних си усещането как се наклони напред, за да ме вкара подълбоко в себе си, и преглътнах с усилие.

— Съгласен съм, но нищо не може да се направи.

— Старият Чарли Дък обожаваше майка ми. Тя ще е един от основните говорители на погребението утре. Надявам се и ти да бъдеш там. Тази вечер само за това говори: убийството му. Страшно е разгневена.

— О, да, непременно ще дойде. Възможно е дори и Джили да дойде.

— Кога заминаваш? Кога се връщаш във Вашингтон?

— Не знам — уверих я аз. — Вероятно ще остана още два-три дни.

Сетих се за Лора и се почувствах гузен, че правих секс с Кал. Нямаше причина за това, но не можех да се освободя от усещането.

Запознах се с Айлин Тарчър и с всички струпали се наоколо ухажори и госпожица Жералдин — ръководителката на градската Лига и кметица на Едгертън. Беше добре облечена възрастна жена с остър език и избледнели сини очи, които — бях готов да се обзаложа — никога нищо не пропускат. Тя каза:

— Е, момче, разбрах, че си дошъл да видиш какво става със сестра ти. Ще ти кажа какво стана: взимала е остър завой с онова нейно порше и е загубила контрол. Десетки пъти съм казвала на Джили да внимава, но тя си пее и се отдалечава. Чувам, била вече добре. Радвам се.

— И Джили каза, че точно това се е случило — потвърдих аз.

— Колко време ще останеш в Едгертън?

— Ще накараш господин Макдугъл да не се чувства добре дошъл, Жералдин, а това не отговаря на истината — намеси се Айлин Тарчър.

До момента не бе промълвила и думичка. Спокойно ме изучаваше и ме преценяваше. Запитах се дали не ме вижда като евентуален кандидат за дъщеря си. Забелязах как групата от приятелите ѝ се разпадна, когато съпругът ѝ се приближи.

Асайлъм кимна на съпругата си, после целуна състарената буза на госпожица Жералдин.

— Запозна ли се с нашия гост, Жералдин?

— Изглежда ми добро момче. Но всъщност може да е само висок, привлекателен и не особено интересен. Чух, че иска да разреши загадката на нашите букви.

— Работя по въпроса — уверих я аз.

— Същото правеше и Чарли Дък — отбеляза Айлин. — Само преди два дни ми каза, че вече е съвсем близо. Знам, че въобще не биваше да го измислям, защото нямах нещо конкретно предвид. Доста съм обмисляла въпроса, но без значителни резултати.

— ДУПЕ — не е лесно — промърмори Асайлъм.

Явно проявяваше нетърпение спрямо тази безсмислица. И къде ли беше онзи никаквец Котър?

— Градска Лига на Едгертън — продължи Айлин Тарчър — щеше да е много по-добре. По-просто, късо и точно.

— Но не така находчиво — намеси се госпожица Жералдин. — А аз винаги съм се възхищавала на остроумието. Не се притеснявай, Айлин. Разчитам на този привлекателен млад човек. Работиш за ФБР, така ли?

— Да, мадам.

— Чух също, че преди да пристигнеш тук, си лежал в болница.

— Да, мадам. Но вече съм добре.

— Някакъв герой ли си?

— Нищо подобно, мадам. Просто се оказах на неподходящо място в неподходящия момент. Какво ще кажете за добро уточняване и подобаващо единомислие?

— Не е лошо — прие Айлин с кимване.

Господи, вземаше го насериозно! Не. Долових весели искрици в очите ѝ.

— Нищо не означава — намеси се Асайлъм. — Просто е нонсенс.

Айлин Тарчър ми се усмихна.

— Продължавай да работиш по въпроса, Мак. Нали не възразяваш да те наричам Мак? Радвам се. То е хубаво, солидно име. Виж, горката Кал се налага да носи такова бреме...

— Моля те, мамо, престани.

— Ако ми кажете целите на лигата ДУПЕ — предложих аз, — бих измислил нещо по-добро.

Знам, че не си го въобразих. Айлин Тарчър хвърли поглед към госпожица Жералдин, която се усмихна:

— Занимаваме се с всичко по малко, Мак. Първоначално организирах лигата, за да принудя местен химически завод да събира отпадъците си. С помощта на Асайлъм го постигнахме. Открихме, че разполагаме с потенциал. Когато цяло едно градче се съсредоточи върху определен проблем, заедно сме в състояние да постигнем доста повече. Сега го използваме, когато някой в градчето се нуждае от помощ или отново е възникнал всеобщ проблем. Нищо повече. Организацията работи доста добре.

— Обикновено сме просто голям социален клуб — добави Айлин. — Утре ще направим помен за клетия Чарли. Погребението е вдругиден. Искаме да го изпратим подобаващо.

— Бедният старец — промълви Кал.

— Време е Жералдин да разреже тортата — заяви Асайлъм.

Тръгнах с тях към дългата маса. Свещи блещукаха по голяма триетажна торта — бяха твърде много.

— Не си мисли, че я обиждаме — прошепна Кал. — Жералдин винаги настоява броят на свещите да отговаря на годините й.

Зърнах Пол да си пробива път през тълпата към мен.

— Какво има, Пол?

— Мак, току-що ми се обадиха от болницата. Джили е изчезнала. Представа нямат къде е. Знаеш ли нещо? Споменава ли ти е къде ще ходи?

10.

Някъде след полунощ всички отново се озовахме в стаята на Джили. Взирах се в леглото ѝ. Изглеждаше така, сякаш Джили просто е станала, леко е прокарал ръце по завивките и е напуснала болничната стая.

— Нямаше дрехи — обадих се аз и докоснах възглавницата ѝ. — Не е възможно да е излязла оттук само по нощница.

Пол ни информира:

— Днес следобед помоли да ѝ донеса дрехи. Донесох. Не исках да се чувства като затворник. Не каза, че ще ходи някъде — повярвайте ми.

— Странно — намеси се Роб Морисън, влизайки в стаята. — Беше ли достатъчно силна, за да излезе сама?

— Да — отвърна Маги. — С всяка измината минута възвръщаше енергията си. Мускулите ѝ не се бяха отпуснали. Прекара тук само четири дни, Роб. Някой знае ли нещо?

— Никой нищо не е видял — съобщи той и разтърка тила си. Вратните му прешлени изпукаха. — Господи, всичко е толкова нелогично. Защо е излязла? Защо не се е обадила на сестрите? Трябва да е тръгнала нанякъде. Накарах всички, които намерих, да претърсят болницата от тавана до мазето. Двама от охраната оглеждат паркинга. Няма да им убегне дори да се крие под автомобил.

— Ще поговоря с персонала — реши Маги. — Все някой трябва да я е видял. В края на краищата тя не е призрак.

Пол неочаквано изтърси:

— Не е изключено някой да я е отвлякъл.

Откакто преди три часа хукнахме от къщата на семейство Тарчър, за пръв път споменахме нещо подобно. Обърнах се към него.

— Защо някой трябва да отвлича Джили?

— Не знам — отвърна той. — Но е възможно някой да се е изплашил, че ще се сети за всичко случило се през онази нощ. Няма я повече от три часа, за Бога. Къде е? Какво прави? — Добави

шепнешком: — Ами ако е Лора? Вече не разбирах какво става между двете. Кой друг би го направил?

Представих си Лора, но не можех да допусна възможността да постъпи така. Все пак Джили я обвиняваше в предателство; твърдеше, че тя е опасна.

— Добре. — Хванах Пол за ръката и го изведох от стаята, като подхвърлих към Маги и Роб: — Извинявайте, но се налага незабавно да уточня нещо с Пол.

— Възможно е Лора да я е отвлякла — повтори той, когато застанахме в празния коридор.

— Да приемем, че Лора я е отвлякла. Пистолет ли е опряла в главата ѝ? Или я е изнесла на рамо? Все някой щеше да ги види. Това са глупости, Пол. Сега — доведох те тук, за да ми кажеш цялата истина, и то веднага. Спал ли си с Лора?

— Е, добре, не съм спал с нея — отвърна глупавият ми зет и целият се изчерви.

— Тогава защо издрънка такава лъжа за невинна жена?

— Искях да спя с нея, но тя ми отказа. Нещо ме дърпаше да си отмъстя.

— Няма логика, Пол. Ти дори не знаеше, че ще се срещна с Лора Скот. Какво отмъщение е това?

— Не е. Виж, Мак, исках да спя с нея. Фантазия, нищо повече. Не се гордея, но го направих. Сега се опитвам да поправам нещата.

Подхванах много бавно:

— Джили ми каза, че Лора я е предала. Ако не си спал с Лора, ако си го измислил, какво тогава е имала предвид Джили?

Пол сви рамене.

— Джили сигурно си е мислила, че Лора ми е любовница.

— Да разбирам ли, че си говорил неща, които Джили е изтъкувала погрешно?

Идеше ми да го ударя. Едва се въздържах.

— Мак, с Джили сме женени от осем години. Изключено е да си женен толкова дълго и да не възникнат проблеми. И ние си имахме.

— Според Джили, двамата сте се въргали в леглото през цялото време и страшно сте се забавлявали.

— Да, така е, но сексът не е всичко.

— Пол, Лора беше ли у вас миналия вторник вечерта?

— Не, разбира се. Защо да бъде? Вече ти казах, Мак: бяхме само Джили, аз и рибата, която задушихме. Но какво значение има, по дяволите? Връщам се в стаята на Джили.

Наблюдавах го, докато сви зад ъгъла в дъното на коридора. Чух Маги да говори на Роб, докато излизаха от стаята — опитваше се да надвика хората от охраната: всички приказваха едновременно и нищо не се разбираше.

Госпожа Химел ме зърна и ми направи знак да се приближа. Поне шест души от персонала се въртяха около нея. Тя кършеше ръце. Досега не я бях виждал притеснена. Имаше вид на човек, който всеки момент ще заплаче. Бледостта ѝ ме тревожеше.

— Госпожо Химел...

Нежно я докоснах по рамото.

— О, господин Макдугъл, вината е изцяло моя. Господи, госпожа Бартлет я няма и причината е в мене.

Прибягнах до твърдия си делови тон, който понякога помагаше нещата да се успокоят.

— Хайде да отидем някъде, госпожо Химел. Нужна ми е помощта ти.

Последвах я до стаята на медицинските сестри. Там две нейни колежки пиеха кафе. Чух едната да казва:

— Разправят, че се опитала да се самоубие. Вероятно този път е избягала, за да го направи както трябва.

Втората сестра скочи, щом ме зърна.

— О, господин Макдугъл...

— Извинете ни, ако обичате. Искаме да останем за малко насаме с госпожа Хиел.

Сестрите веднага излязоха от стаята. Отведох госпожа Химел до тапициран в кафяво стар диван, бил свидетел и на по-добри времена преди няколко десетилетия.

— Кажи ми какво стана — подканих аз, настанявайки се до нея.

Тя пое дълбоко въздух и сви юмруци. Видях, че е силна жена. Слава Богу, цветът на лицето ѝ се възвръщаше.

— Госпожа Бартлет беше необичайно тиха — обяви тя накрая. — Реших, че си мисли за разни неща. Не беше изненадващо, като се има предвид какво е преживяла. Чух доста от случилото се, въпросите, очакванията на толкова хора лично да им разкаже какво е станало.

Днес я чух да се оплаква, че не си спомня добре събитията от онази нощ. Е, възможно е, но не съм сигурна. О, по дяволите! Трябва да се отърва от това бреме. За всичко съм виновна аз. Ако не бях яла скариди за вечеря, щях да съм си на мястото близо до стаята на госпожа Бартлет или дори в стаята ѝ, за да се грижа за нея, и нищо нямаше да се случи.

— Скариди ли?

Вероятно съм примигнал, защото тя се наведе и ме потупа по ръката. Беше си възвърнала самообладанието.

— От къде ще знаеш? Реагирала съм лошо на скариди и друг път, но изглеждаха толкова вкусни, че не се въздържах да хапна няколко. Е, лакомията ми беше наказана — прилоша ми. Прекарах доста време в тоалетната; повръщах повече от господин Пет от стаята в дъното на коридора, на когото току-що бяха правили хемодиализа. И понеже не си бях на мястото, госпожа Бартлет е имала възможност да излезе, без никой да ѝ задава въпроси. Много е вероятно дори да не са я видели. И, разбира се, разполагаше с дрехи. Днес следобед доктор Бартлет ѝ донесе малко куфарче. Тя настояваше и той изпълни желанието ѝ да донесе разни неща за обличане.

Значи Пол можеше да опише как е облечена Джили.

— Когато влязохме тук преди няколко минути, Бренда Флак, една от сестрите, коментираше, че госпожа Бартлет е отишла да се самоубие. Страшно ми е неприятно да го призная, господин Макдугъл, но е възможно.

— Не — прекъснах я аз. — Джили съвсем ясно ми каза, че е загубила контрол над колата. Не се е опитвала да се самоубие. Вярвам ѝ. Защо си е тръгнала отгук, без да се обади на никого, не зная. Но ще разгадая всичко. Сещаш ли се днес или тази вечер да е станало нещо нередно?

— Ами, по телефона се обади младата жена, която идва вчера.

— Лора Скот?

— Да. Поиска да говори с госпожа Бартлет, но връзката прекъсна; така и не се свързаха. Но едва ли е важно. Те са приятелки, нали?

В три сутринта все още бяхме на нулата. Никой не беше виждал Джили. Никой не бе видял да я извеждат. Маги Шефилд поиска от щатската полиция да организират отряд за издирване. Нямахме улики

за кола; дадохме им само описание на Джили и с какви дрехи е облечена: сив анцуг с черни кантове и черно-бели маратонки.

Проявих настойчивост пред телефонната компания. Установи се, че в осем и четиридесет и осем вечерта някой е позвънил на Джили от единствената телефонна будка в Едгертън на Пето Авеню. Лора беше позвънила към осем, но не беше разговаряла с Джили.

Заварих Пол да седи в стаята.

— Някой се е обаждал снощи на Джили от телефонната будка в Едгертън — съобщих му аз.

— Само една е — отвърна той. — На Пето Авеню, точно до кулинарния магазин на Грейс.

— Всеки е могъл да се измъкне от тържеството, за да се обади — отбелязах аз. — Включително и ти, Пол.

— Да — отвърна той, без да ме поглежда. — Котър не е съгласен с мен. Според него Джили е ядосана, защото всички смятат, че е направила опит да се самоубие. Искала била да ни разтревожи, че пак ще пробва; искала да ни накара да страдаме. Съвсем скоро щяла да се появи и да ни се присмее. О, да, Котър беше тук преди малко и помагаше да я търсим.

— Хайде да поспим — предложих аз. — Късно е. Всичко в главата ми е объркано. До сутринта няма какво да предприемем. Хайде да се прибираме, Пол.

Исках да поспя поне три часа, преди да отида да видя Лора в Салем.

11.

Малко след седем спрях с колата на паркинга за гости пред жилищния комплекс от малки къщи със самостоятелни апартаменти. Слязох и се огледах. Районът вероятно е бил застроен преди три-четири години. Къщите във френски провинциален стил — всяка заобиколена със светлосива ограда — имаха по три апартамента. Бяха построени сред доста красив парк — навсякъде имаше борове и ели, детски площадки и дори езеро с патици и водни лилии. Навлизайки в комплекса, вляво видях плувен басейн и малко игрище за голф. Сетих се за откровението на Лора, че в библиотеката не ѝ плащат кой знае колко. Доста интересно. Мястото тук съвсем не изглеждаше евтино.

Лора Скот отвори вратата и примигна насреща ми.

— Хубаво местенце — подхвърлих аз.

— Мак, какво правиш тук?

— Защо не дойде да видиш Джили вчера? Нали щеше да я посетиш?

Тя само клатеше глава, а дългите ѝ коси се разпиляваха по раменете. Носеше тесни джинси, широка тениска и маратонки. Прецених, че изглежда елегантна и секси.

— Влез, Мак. Искаш ли кафе? Ще го направя за минутка.

— Да — отвърнах и понеже нямах избор, тръгнах след нея, за да се озова в един от най-красивите домове, в които някога съм влизал.

Наляво от малкото фойе с теракотени плочки в прасковен цвят красиво дъбово стълбище водеше към втория етаж. Последвах я през арка и попаднахме в осмоъгълна всекидневна с много чупки и ниши: ярки цветове, уютни места за сядане, възглавнички и лампи. Беше отрупано с екстравагантни вещи — ярки на цвят и съвършено безполезни, но много привлекателни и създаващи настроение.

Имаше в изобилие растения и цветя. На облегалката на един стол стоеше папагал и ме наблюдаваше. Изграка, после започна да рови с клюн перата на крилото си.

— Това е Нолън — обясни Лора. — Не говори, което вероятно си има и положителните страни, но от време на време грака.

— Грак!

— Това е поздравът му.

— Здравей, Нолън. — Последвах я през трапезарията до малка кухня, извадена сякаш от журнал. Апартаментът не беше голям. — Колко спални имаш?

— Три горе и кабинет на този етаж.

Поех чашата с кафе, но отказах мляко или захар.

— Приятен апартамент имаш, Лора.

— Благодаря.

— Правилно ли забелязах, че всеки апартамент има по два гаража?

— Да. Преди да вдигнеш веждите си саркастично, както умееш, трябва да ти кажа, че го получих като наследство от чичо Джордж. Преди около година и половина, в случай че се питаш.

Да, разбира се, че се питах. Това поне бе нещо солидно и истинско, а и можех да проверя.

— Значи чичо ти Джордж е живял тук, така ли?

Кимна и отпи от кафето. Държеше главата си леко наклонена и косите ѝ се стелеха като лъскава коприна по рамото. Искях да заровя пръсти в косата ѝ, да я усетя. Още първия път забелязах, че не носи сутиен. Установих го отново и преглътнах.

Помъчих се да потисна либидото си и да се върна към целта на посещението си.

— Комплексът едва ли е повече от тригодишен.

— Точно така. Чичо Джордж купи апартамента още докато се строеше. Почина преди година и половина. Няма да забравя деня, когато влязох за пръв път тук. Всичко беше боядисано в тъмни тонове и претрупано с тежки стари мебели. Изхвърлих всичко и си прекарах божествено, докато превръщах мястото в свое.

Посочи към всекидневната и я последвах.

— Грак!

— Нолан обича кафе, но му давам само няколко капки преди лягане.

Предпочетох да не сядам на стола, който Нолан си бе избрал в момента. Седнах срещу Лора на стол, покрит с жълта коприна. До него

имаше ръчно боядисана поставка за списания. Забелязах две криминалета, атлас на света, три туристически справочника. Не се виждаха никакви списания или вестници.

— Не посетих Джили вчера, защото имах работа. Следобед беше събранието на Надзорния съвет и трябваше да подготвя доклад. А снощи, откровено казано, не се чувствах добре. Ще се отбия да я видя днес следобед.

Не се чувствала добре ли? Да не е яла от скаридите на госпожа Химел и да е прекарала нощта в тоалетната?

— Изглеждаш ми чудесно, Лора. Грипът отпусна ли те? Или е било хранително отравяне?

— Не. Тежко главоболие. Не чак мигрена, но достатъчно неприятно. Вероятно от стреса. Прибрах се към четири следобед и спях до сутринта. Позвъних в болницата да разбере как е Джили и да уточня кога да мина, но никой нищо не ми каза. Беше още шест сутринта, разбира се. Все повтаряха, че госпожа Бартлет не може да отговори в момента. Защо си тук, Мак? Какво става?

— За какво беше докладът ти пред Надзорния съвет?

На устните ѝ се появи усмивка.

— Озаглавен е „Към следващия век“. Засяга въпроса какви икономии да се осъществят в библиотеката през следващото десетилетие и какво да се направи, та тя да оцелее.

— Тук съм, защото Джили я няма.

Скочи, направи две крачки към мен, наведе се и извика в лицето ми:

— Не! Невъзможно е да е умряла! Току-що излезе от кома. Всичко е наред, така каза лекарят. Обадих се снощи. Сестрата каза, че всичко е наред.

— Но така и не си говорила с Джили снощи, нали?

— Не. Връзките се преплетоха. Някаква сестра вдигна телефона, после вместо Джили се обади друга. Какво стана, Мак?

— Не е мъртва. Изчезнала е от болницата.

Отстъпи и събори кафето от масичката. Чашката се разби на дъбовия под, а кафето плъзна като змия към малък персийски килим. Тя издаде тих отчаян звук и се втренчи в кафето. Станах и преместих килимчето. После просто не успях да се въздържа. Хванах я за китката

и я придърпах към себе си. Отначало се съпротивляваше, но после се отказа и обви ръце около врата ми. Прошепнах в косите ѝ:

— Не е мъртва, Лора, но е изчезнала. Дойдох да разбера дали знаеш защо е напуснала болницата.

Леко я отгласнах от себе си. Налагаше се да го направя, защото иначе щях да загубя самоконтрол.

— Кога е станало?

— Около десет снощи — отвърнах аз и направих крачка назад. — Представа нямаме къде е. Надявах се, че ти ще знаеш.

Не помръдна. Стоеше, където я бях оставил.

— Защо да знам аз? Нямам идея къде е. Откъде да знам? Наистина ли е изчезнала? Почакай секунда, Мак. Най-добре да забърша.

Изчаках да се върне във всекидневната с книжна кърпа. Когато коленичи и избърса пода, се обадох:

— Никой не знае къде е. Никой не я е видял да излиза — било сама, било с друг.

Събираше парченцата от чашата и бършеше разлятото по пода кафе. Седна и ме погледна.

— И смяташ, че съм замесена, така ли? — попита накрая.

— Дойдох тук, защото се надявах да знаеш. Звънила си ѝ снощи. — Дадох ѝ знак с ръка да не ме прекъсва. — Да, наясно съм, че всъщност не си говорила с нея. Но, чуй ме, Лора, Джили не те харесваше. Възможно е да се е страхувала от теб. Беше твърде убедена, че си я предала по някакъв начин. Не искаше да е близо до теб. Твоето присъствие я извади от комата — нали си даваш сметка? Искаше да се махне от теб. Историята ти как сте се запознали с Джили в библиотеката, докато тя е търсела статии не за нещо друго, а за безплодието, не ми прозвуча правдоподобно, Лора. Доколкото ми е известно, едва преди шест месеца Джили взе решение да забременее. Не би се притеснявала толкова рано за нещо, което не я е занимавало преди, нали?

Бавно се изправи на крака. Пое си дълбоко въздух; по лицето ѝ бе изписано решително изражение.

— Не те лъжа. Точно така се запознах с Джили. Лично аз не знам почти нищо за безплодието. След колко време човек трябва да започне да се безпокои от факта, че не може да зачене? Представа нямам. Не е

изключено да се е опитвала от по-отдавна, но да не го е споделила с теб. Възможно е, нали? Джили може и да не е добре образована, но не е глупава.

— Наистина ли смяташ, че Джили е необразована?

— Така ми каза. Едва била завършила гимназията — някакъв учител напирал да спи с нея и затова я пуснал на изпита и ѝ помогнал да завърши. Постоянно повтаряше колко велик е Пол, какъв гений е и колко е доволна само да е до него и да се грижи за всичко. Според мен е глупава, но тя го приемаше и явно наистина ѝ харесваше. Сподели, че иска дете от него. Питаше дали си представям колко интелигентно ще бъде неговото дете. После потреперваше и се безпокоеше, че детето може да наследи нейния ум и липса на талант. Въздържах се да ѝ обръщам внимание колко кльощав е Пол и колко зле се грижи за себе си, нито повдигнах въпроса за оредяващата му коса; надявах се детето да не наследи тези му черти.

Ако лъжеше, го правеше майсторски. Затова само казах:

— Доста странно, Лора. Сигурно Джили никога не ти е споменала, че има научна степен по фармация? Има готов материал за дисертация, о засега не я придвижва, защото ѝ е по-интересно да работи по проекти, отколкото да пише някаква глупава тема, както се изразява тя. Защо би те лъгала? Защо Пол ще потвърждава думите ѝ, когато си с тях? Хайде, Лора, ако снощи някой те е видял, по-добре кажи името му, защото не ти вярвам. Засега няма доказателства за престъпление, няма улики някой да е извел Джили от болницата против волята ѝ, но според мен ти се нуждаеш от алиби.

— К-какво?

Помислих си, че ще припадне. Пребледня силно, но в последния миг се облегна на стената, като едва не събори огледалото с ярка рамка. Бавно клатеше глава. В действителност исках да я утеша, да я прегърна и да я погала. Исках да заровя лице в дългите ѝ прави коси.

— Грак!

Погледна неவிждащо към Нолан.

— Не! Това не е вярно, Мак. Джили ми каза, че е домакиня, не притежава никакви умения за нищо. Винаги се смеех, като говореше така за себе си. Беше толкова красива, разбираш ли, и притежаваше естествена самоувереност. Беше умна, говореше добре. Не мога да повярвам. Учен ли? С научна степен? — Сякаш всеки миг щеше да се

разплаче. Клатеше глава. Изглеждаше разтърсена и обърквана. Реших, че не се преструва. Никой не е в състояние да го направи убедително. — Спах цялата вечер, цялата нощ. Сама. Защо ме е лъгала Джили?

Вместо отговор заявих:

— Пол каза, че във вторник вечерта, когато Джили претърпя злополуката, не е имало никакво събиране. Вечеряли сами. Джили излязла в девет часа да се поразходи, а той бил в лабораторията и работил. И призна, че не е спал с теб. Искал, но ти не си проявила интерес.

Приличаше на слепец, който пипнешком търси пътя между два стола и най-после успя да приседне върху облегалката на дивана. Сведе лице към дланите си и косите ѝ се разпиляха.

— Всичко това е лудост — промълви тя. — Нищо не разбирам.

— Значи ставаме двама. Но остава фактът, че Джили е изчезнала — трябваше да продължа да атакувам, помислих си аз, независимо дали ми се нрави, или не. — Искам да знам къде е, Лора. Искам да знам как си я убедила да тръгне с теб. Искам да знам как сте успели да излезете от болницата, без никой да ви види.

Тя се вторачи в мен и сърдито заговори:

— Слушай, Мак, не съм те излъгала за нищо, включително и за събирането. Повтарям: тръгнах си рано заради Гръбстър. Ако не е имало събиране, това няма нищо общо с мен или с онова, което Пол и Джили ми казаха.

— Къде е Гръбстър? — попитах аз и се огледах.

Как ще има котка, когато Нолан стои така спокойно върху облегалката на стола и не откъсва поглед от чашата ми с кафе?

Надигайки се от дивана, поклати глава.

— Дори не вярваш, че имам котка, така ли? — Излезе от всекидневната. Чух леките ѝ стъпки нагоре по стълбите. След две минути се върна с огромна пъстра котка в ръце. — Това е Гръбстър. Както вижда, обича да похапва. Тежи близо десет килограма. Вече не се придвижва бързо. На единадесет години е. Обикновено гледа Нолан и само се прозява. Често се състезават кой по-дълго ще гледа другия в очите. Понякога Нолан дори дръзва да стъпи на гърба му и да го кълве зад ушите.

— Грак!

Лора погледна птицата.

— Ела тук, Нолан, и поздрави Гръбстър.

Котката се прозина и се сви на кълбо върху дивана до Лора. Папагалът скочи от стола, стигна до облегалката на дивана и погледна надолу към котката. Гръбстър отвори око и изгледа птицата с пълно безразличие.

— Искаш ли още кафе, Мак?

Кимнах, без да престана да мествя поглед от Гръбстър към Нолан и обратно. Някой си играеше голяма игра с мен, а аз още нямах понятие за правилата. Не знаех къде свършва играта и къде започва действителността. Нямах представа и къде е отишла Джили. Обяснението на Лора за силното главоболие и проспаната вечер звучеше добре — беше изключено да проверя дали е достоверно.

Лора ми подаде нова чаша кафе. Над него се виеше пара. Отпих. Оказа се много вкусно. Дали не бе добавила няколко капки коняк? Отпих, стараяйки се да събера мислите си. Подаде ми бисквитка с шоколадова глазура. Нямах начин да знае, че са ми любимите. Изядох две и отбелязах, докато я наблюдавах как пие своето:

— Какво прави, след като се прибра от Джили и Пол във вторник?

— Добре, слушай: бяхме само тримата. Пристигнах около шест и половина. Джили искаше риба. Пол направи салата, май от спанак. Приготвих чеснови хлебчета. Хапнахме, послушахме малко музика. С Джили дори танцувахме. Пол доста пийна. Джили знаеше, че няма да остана до късно — на следващата сутрин имах работа в библиотеката, а и бързах за лекарството на Гръбстър. Спомена, че ще наминат още хора, но по-късно, така че съм щяла да се запозная с тях друг път. Съвсем скоро пак сме щели да си направим събиране в Едгертън. Така каза тя.

Наведох се напред:

— Това истината ли е, Лора? — Дълго мълча. Пиех кафето и я наблюдавах. — Има още, нали?

Погледна към Гръбстър и започна да го чеше по главата. От мястото си чувах как котката замърка.

Най-сетне тя кимна.

— Да, има още. Наистина предпочитам да не го споменавам, но Джили е изчезнала и ти няма да се успокоиш, докато не научиш всичко, дори да не е свързано със случилото се с нея. — Пое си

дълбоко въздух. — Щом Джили отиде в кухнята, Пол ме хвана за гърдите и ме бутна на дивана. Започна да ме целува, опита се да навре коляното си между краката ми. Тогава Джили извика нещо от кухнята и той мигом ме остави. Дишаше тежко. Заявих му, че е негодник. Когато Джили се върна във всекидневната, измислих историята, че Гръбстър трябва да вземе лекарствата по-рано, отколкото всъщност се налагаше. Просто исках да се махна от там. Не желяех Джили да се досети какво е направил скъпоценния ѝ съпруг — тази жалка отрепка. Тя го обожаваше. Мечтаеше да има дете от него. Господи, беше ужасно!

— А ти никога не си останала с впечатлението, че Джили е нещо повече от домакия, неспособна да зачене?

Поклати глава.

— Не. Нищо от думите на двамата не ме е навеждало на мисълта, че тя не е искрена с мен.

— Това ли са всички факти?

— Да, това са всички факти, цялата истина. Кълна се.

Изведнъж се почувствах ужасно уморен. Бях замаян, нещо ме теглеше надолу. Изправих се бързо и закрачих напред — назад. Не помогна. Имах чувството, че газя в кал.

— Мак, какво ти е?

Продължих да се разхождам из всекидневната ѝ.

— Трябва да вървя — обявих аз. Имах нужда да се махна, да поема свеж въздух. Какво, по дяволите, ми ставаше? Глупав въпрос, защото знаех: насилих тялото си прекалено много и сега си отмъщаваше. Не бях изпитвал такава убийствена умора от близо седмица. Съзнавах, че трябва да продължа да я разпитвам, но дори животът ми да зависеше от това, не се сещах какви въпроси да задам. — Ще се видим по-късно, Лора — казах и тръгнах.

Чух я да ме вика, но не спрях и не се обърнах. Нолян изграка за последен път зад гърба ми.

Отворих всички прозорци на форда и пуснах радиото. Отбих се в „Макдоналдс“ и изпих още едно кафе.

Пеех „Кралят на пътя“, а когато думите ми се губеха, тананиках. Едва държах очите си отворени. Главата ми постоянно се удряше във волана. На три-четири пъти за малко да излетя от пътя; изплаших се до смърт, преди да успея да върна колата на платното. Едва не се сблъсках

с камион. Звукът от клаксона му цепеше главата ми. От ужас съзнанието ми се проясни за няколко минути. Но после умората — силна, надделяваща всичко, притъпяваща мозъка — се върна.

Разбрах, че няма да успея да се върна до дома на Пол. Изпотих се, като се сетих как се разминах на косъм с камиона. „Болницата — помислих си аз. — Да, трябва да стигна до болницата.“ Беше само на шест минути път. Е, да речем седем. Успяха криво-ляво да удържа колата в моето платно. Шофьорите на колите, които се движеха в насрещното платно, непрекъснато натискаха клаксоните. Накрая спрях пред входа на спешното отделение. При паркирането изпочупих клоните на някакъв храст. Наблюдавах как напразно се опивам да завъртя ключа в стартера. Каквито и сили да съм имал само допреди минута, вече ме напускаха. Оставих се да потъна в мрака.

Странно, стори ми се, че клаксон пици в главата ми. Толкова силно, че тъпанчетата ми щяха да се пукнат. Това бе последното, което си спомнях.

12.

— Мак. Време е да се събудиш. Хайде, ще се справиш.

Не желяех да помръдна. Не исках да отворям очи. Новият глас на мъжа се чу отново — тих и настойчив. Ненавиждах този глас. От него ме болеше главата. Най-сетне успях да изрека:

— Махайте се.

— Няма начин, Мак. Отвори си очите. Покажи ми, че си жив.

— Жив съм, разбира се — отреагирах раздражено. — По дяволите, оставете ме на мира.

Мъжът попита някого нещо.

— Пляскайте го по лицето — предложи женски глас.

Беше госпожа Химел.

Да ме удрят, значи? Каква жена!

— Не — обадих се аз. — Не ме докосвайте.

— Започва да идва на себе си — обяви мъжът. — Бях готов да се закълна, че с кожата си долавям дъха му.

Кожата ли? Това пък какво означава? Нещо хладно се опираше в голите ми гърди. Нямах риза. Какво се бе случило?

— Жизнените функции са стабилни — чух обясненията на друг мъж. Не разпознах гласа. — Да, вече идва на себе си.

Още повече се раздражих, че някакъв непознат се изказва за мен.

— Не си пъхай носа в чужди работи — заявих аз. — Никой не те е питал.

Мъжът с носовия глас се засмя.

— Ще му е нужно известно време, докато дойде на себе си. Поне още няколко минути. Всичко е наред.

— Да — обадих се аз. — Хайде, тогава, махайте се.

После отворих очи и видях доктор Сам Куотс, лекаря на Джили.

— Да — заговори той усмихнат насреща ми. — Дойде в съзнание. Разбираш ли ме, Мак?

— Да, разбирам те. Какво става? Какво правиш тук? Къде ми е ризата?

— Преди да припаднеш, си се добрал почти до входа на спешното отделение. Главата ти клюмнала и натиснала клаксона. Само след секунди при теб имало сестри, санитарии, охрана, пациенти и лекари.

Спомних си кънтяция в главата ми клаксон.

— Прекалено бях напрегнат напоследък. Тялото ми се е ядосало и накрая направо е изключило, нали?

— Пол ни каза, че си станал обект на терористично нападение извън страната и съвсем доскоро си бил в болница. Това обаче няма нищо общо с припадъка ти. Всъщност имаш високо ниво на фенобарбитал в кръвта. От около три часа вече не е в теб. Щом открихме какъв е проблемът, започнахме да прилагаме лечение, но такива неща изискват време. Ще си гроги още дълго.

Представих си вероятното лечение и почти позеленях.

— Нали не сте изпомпвали стомаха ми? Видях да го правят веднъж и за малко да повърна.

— Съжалявам, Мак, но се налагаше. Нямахме избор. Но какво толкова — ти беше в безсъзнание. Вкарахме ти и активен въглен. Още има черни сажди около устата ти, а и малко от тях засъхнаха по гърдите ти. Доста неприятно, но поглъща всички отрови. Не се страхувай от системата до теб и бутилката кислород. Те са тук за всеки случай. Ще поостана тук още малко. Боли ли те гърлото?

Болеше ме. Кимнах.

— Дрогиран съм, казваш? С фенобарбитал?

— Да. Още никой не е предположил, че е опит за самоубийство. Кой ти даде опиата, Мак?

Погледнах към доктор Куотс, после към госпожа Химел, чието лице бе шокирано и застинало, както и към мъж, когото не познавах.

— По дяволите — промърморих аз.

Само след няколко секунди доктор Куотс вече бе напълно уверен, че съм дошъл в съзнание, защото здраво стисках китката му:

— Важно е. Ченгетата трябва да отидат в къщата на Лора Скот в Салем. Бях там тази сутрин. Възможно е да се е опитала да ме убие.

Доктор Куотс не бе млад, но умееше да се придвижва бързо. Изхвърча от стаята. Госпожа Химел ме потупа по ръката.

— Ще се справиш, Мак. О, това е доктор Грийнфилд. На него каза да не си вре носа в чужди работи.

Погледнах към кльошав мъж на години, с гъста черна брада и с папийонка на зелени и бели квадратчета.

— Жив съм — обявих аз. — Благодаря.

— Тялото ти не се е възстановило напълно — уведоми ме той. — Изглежда, терористичната акция си я е бивало.

— Да, биваше си я.

— Ти си млад и силен, господин Макдугъл. Ще се измъкнеш невредим. Оставям те в добри ръце.

Извърна се, кимна на госпожа Химел и излезе.

— Той е местният ни гуру — поясни тя. — А сега си почини, господин Макдугъл. Защо би искала да те убие онази жена?

— Не знам. Рано тази сутрин отидох до Салем да говоря с нея. Предполагах, че има отношение към изчезването на Джили. Черпи ме с кафе и после се почувствах дяволски уморен.

Идеше ми да заплача или да вия. Не бях сигурен кое от двете. Как можах да сгреша толкова спрямо нея?

— Едва си се довялкъл до тук, Мак — обади се върналият се в болничната стая доктор Куотс. — Защо просто не отби от пътя и не поспа?

— Не се сетих. Нещо ме тласкаше непременно да се прибера.

— Е, все пак стигна до тук. На места пътят, по който си минал, е доста коварен дори когато не си дрогиран до козирката.

— Някакъв камион едва не ме размаза и адреналинът ме ободри няколко минути. Пеех, крещях и какво ли не, за да остана буден. Просто не желяех да изхвърча с колата над скалата като Джили. Трябваше да се върна — Въздъгнах дълбоко. — Добре, какво се оказа при Лора Скот?

— Детектив Минтон Кастанга ще ни се обади веднага щом пристигнат в дома ѝ и разберат какво става. Впечатлих го, когато на един дъх изстрелях: *опит за убийство и агент на ФБР*.

— Сигурно отдавна е изчезнала. Ако е искала да ме убие, едва ли ще се навърта наоколо.

После си помислих, че ако Лора го е направила, ще попадне в затвора. Зачудих се: „В затвора за какво? За какво става дума? Трябва да е доста лошо, щом я тласка към опит да ме убие.“

Доктор Куотс прекъсна мислите ми:

— Няма начин да разберем дали е възнамерявала да те убие, освен ако не я заловят и не си признае. Беше натъпкан с опиат, но вероятно щеше да оцелееш от дозата и без наша намеса. Важно е да я намерят и да чуят какво ще каже тя по въпроса.

Поклатих глава:

— Според мен просто няма да я намерят. Тя е много умна дама. Няма да е у дома си и никога няма да я заловят.

Доктор Куотс отново преслуша гърдите ми, а госпожа Химел премери кръвното ми. После той каза:

— О, за малко да забравя. Доктор Пол Бартлет беше тук, сновеше силно разстроен напред-назад. Накрая го накарахме да се прибере. Ще му се обадя да доведе шерифката, а и някои от приятелите ти, които искаха да влязат в стаята. Маги спомена, че ще се обади на ФБР и ще им докладва за случая.

— О, не — простенах аз. — Не се ли опита да я разубедиш?

Ако Маги бе позвънила във ФБР, сигурно е попаднала на прекия ми шеф — Големия Карл Бардолино. Погледнах към телефона на шкафчето до леглото. Май нямах голям избор. Набрах проклетия телефонен номер и секретарката му ме помоли да изчакам. Големият Карл бе човек, когото уважавах; ветеран с двадесет и седем години служба зад гърба си, умел ръководител на екип и никога не бе проявявал мекушавост. Наистина нямах желание да говоря с него за току-що случилото се.

— Ало? Мак, ти ли си? По дяволите, какво става? Някаква шерифка от горите Тилилейски ме извести, че си бил отровен.

— Да, сър, затова ви звъня. Искам да знаете, че съм добре. Местните ченгета се заеха със случая. Няма защо да се притеснявате.

— По дяволите, забъркал си се с жена, нали? Колко пъти съм ти казвал на вас младите да внимавате хормоните ви да не ви компрометират? Или да кажа — отровят?

— Да, сър, казвали сте ни го поне десетина пъти. Но не точно това се случи.

— Добре. Долавям искреност в тона ти. А ти си скапан лъжец, Мак. Колко пъти съм ви казвал, че само бдителността възпира похотта?

— Поне десетина пъти.

— Точно така. Но никой не слуша. На петдесет и три години съм и, Слава Богу, вече не се интересувам от тези неща, но това не важи за вас. Предполага се, че си в отпуска. Предполага се, че полагаш грижи за себе си, а не че те тровят. Как се чувстваш? Как е сестра ти?

— Ами тя претърпя злополука, но сега вече е по-добре. Само дето не е в болницата в момента и не съм сигурен къде точно се намира. Съжалявам, че шерифката ви е безпокоила. Не допускам, че опиатът, който поех, е бил предназначен за мен. Не е имало нужда да ви се обажда.

— Мак, сериозно ще те смърря, ако пострадаш. Разбираш ли ме? ФБР е екип, а не тълпа от хора, които правят каквото си искат.

— Разбирам, сър. Не действам на своя глава. Става въпрос, че сестра ми е изчезнала. Трябва да я открия. Не е официално разследване. Ще съм ви благодарен, ако ме оставите сам да се оправям за момента. Не виждам никакъв смисъл да се изпраца тежка артилерия.

Той изсумтя. Накрая — знаех, че е сдъвкал незапалената си пура до края, ми нареди:

— Поддържай връзка с мен, чуваш ли?

— Да, сър.

Изпитах такава благодарност, че заспах, независимо от пъхнатите в носа ми тръбички от кислородната бутилка и забитата в ръката ми игла на системата.

Събудих се. Непознат мъж се вираше в мен, гладейки замислено с дългите си пръсти гладко избръснатата си брадичка. Имаше светла коса, фин нос и упорито изражение. Беше спретнат — как иначе да го определя — с бяла риза и лъснати италиански обувки. Дадох му някъде към четиридесет години; беше по-скоро слаб — вероятно тичаше редовно за здраве, — а тъмните му очи бяха видели доста. Въобще не приличаше на лекар.

Щом забеляза, че съм се върнал сред живите, подхвана бавно и провлачено с южняшкия си акцент.

— Аз съм детектив Минтон Кастанга от полицейското управление в Салем. Знам, че се казвате Форд Макдугъл и сте агент на ФБР; тук сте, за да видите сестра си, която в момента е изчезнала.

— Точно така.

— И не само това. Лежите на система, защото някой е сложил фенобарбитал в кафето ви.

— Лора Скот — уточних аз. — Намерихте ли я?

— О, да. Бях в апартамента й десет минути след телефонното обаждане на доктор Куотс. Тя обаче не ни каза нищо.

— Много е умна. Съмнявах се, че въобще ще я намерите.

— Не ме разбрахте, агент Макдугъл. Лора Скот лежеше в безсъзнание на пода във всекидневната си с огромна пъстра котка върху гърба и гракащ папагал на стола при главата.

Не можех да повярвам.

— Не е мъртва, нали? — попитах аз, повдигайки се на лакти. — Не е умряла, нали?

Наклони глава и почти видях как работят колелцата в мозъка му.

— Не, не е мъртва. Намира се в Салемската областна болница. Още се занимават с нея — промиват стомаха й; въобще всички процедури, през които сте минали и вие. Казаха, че ще се оправи. Значи, агент Макдугъл, тя ви е поднесла кафе, вие сте го изпили, а и тя също пред вас?

— Да. — Опитах се да си спомня. — Тя всъщност изпи около половин чаша, поне докато бях там. Аз погълнах повече фенобарбитал от нея: изпих две кафета.

— Имаше ли друг в апартамента, или бяхте само двамата?

— Не, не видях никого. Само аз, папагалът, котката и Лора.

— Тогава има две възможности — уточни той, усмихвайки се насреща ми. Проявяваше разбиране, но не криеше иронията си. — Някой е искал и двамата да сте мъртви. Не ми изглежда правдоподобно, освен ако този човек е знаел, че ще я посетите.

— На никого не съм казвал, че ще ходя при нея.

— Добре. Тогава вие сте се оказали случайно там, а целта е била госпожица Скот.

— Но кой би искал да убие Лора?

Докато изричах думите, се побърках от тревога и вина. Защото бях я обвинявал.

— Никакви улики засега. Налага се да изчакаме, за да поговорим с нея. Нали не допускате да се е опитала да ви убие, а после да е глътнала малко от опиата за заблуда?

— Не — отвърнах аз. — Със сигурност — не. Сега, когато съм в състояние отново да разсъждавам, си давам сметка, че тя няма никаква причина да ме убива. Доколкото ми е известно, не е виновна за нищо. Не ме разбирайте погрешно, детективе. Тук се случват доста неща и засега не ги проумявам. На първо място — сестра ми. Излетяла над скала, а сега е изчезнала. Знам убеждението ѝ, че Лора я е предала. Не искаше да я види. Възможно е дори да се е страхувала от Лора. Или ме е излъгала? Но въпреки това няма причина Лора да прави опит да ме убие.

— А ако се намирате прекалено близо до нещо, агент Макдугъл?

Клетъчният му телефон иззвъня. Извини се и отиде при прозорците. Извади апаратчето от джоба си и заговори тихо.

Не можех да лежа тук, както стана в Бетезда в продължение на повече от две седмици. Бавно свалих крака на пода. Бяха ме съблекли чисто гол. Огледах се за нещо, за да се прикрия.

Зад гърба ми детектив Кастанга съобщи:

— Госпожица Скот е дошла в съзнание. Да, накарах моите момчета от лабораторията по криминалистика да проверят апартамента ѝ. Открили флакон фенобарбитал в аптечката на втората баня. Не били останали много хапчета. Предписан е на Джордж Графтън; годността му е изтекла преди година.

Джордж Графтън очевидно е чичо ѝ — онзи, дето ѝ е завещал апартамента. Но как е попаднал опиатът в кафето?

На глас изкоментирах:

— Лора не е глупава. Колкото повече мисля, толкова по-сигурен съм, че го е направил някой друг. А който и да е той, искал е Лора да умре, както отбелязахте.

Докато говорех, придърпах одеялото, за да го увия около кръста си.

— Госпожица Скот чакала ли е други посетители?

— Не, доколкото ми е известно.

— Ще говоря с Лора Скот, агент Макдугъл, но първо искам да ми разкажете всичко, за да не се налага да започвам отначало.

Съобщих му всичко — какво съм чул, какво съм проверил. Дадох си сметка колко е малко. За да се разследва опит за убийство, фактите бяха направо оскъдни.

— Всъщност мога да посоча едно престъпление: случая с мен.

Детектив Кастанга си взе бележки, зададе няколко въпроса, но предимно слушаше. Усещах цялото му внимание. Беше добър. Тъкмо прибираще бележника в джоба си, когато чух някой сепнато да поема въздух на прага.

На прага стоеше Маги Шефилд в шерифската си униформа. Не гледаше към мен. Беше се вторачила в детектив Кастанга.

— Здравей, Маргарет — поздрави я той и пристъпи към нея, но неодобрителният ѝ поглед го закова на място. — Чудех се дали ще те видя тук.

— Разбира се, че ще ме видиш — отвърна тя. — Все пак съм шериф. Къде другаде да бъда? Въпросът е ти какво правиш тук?

— Открихме Лора Скот на пода във всекидневната ѝ, отровена с фенобарбитал също като агент Макдугъл. Добре изглеждаш, Маргарет.

— Да. Същото важи и за теб, Минт.

Минт? Маргарет? За какво ставаше дума?

— Вие познавате ли се?

Маги Шефилд се извърна към мен — стоях до леглото с одеялото, препасано на кръста ми.

— Здравей, Мак. Бележите от раните ти са впечатляващи. Държиш ли се вече стабилно на краката си?

— Не знам колко са стабилни краката ми, но засега поне се държа.

След като изгледа Маги продължително и хладно, детектив Минтон Кастанга най-сетне отговори на въпроса ми:

— По едно време Маргарет ми беше съпруга, агент Макдугъл.

13.

Лора лежеше в стая 511 на Салемската болница. Застанах тихо до леглото ѝ и се загледах в нея. Дишаше равномерно. Все още имаше тръбички, прикрепени към носа и ръката. Беше жива и щеше да се възстанови също като мен. Изненадах се каква благодарност изпитвам в момента. Беше ми се случвало само веднъж през живота — когато Джили дойде в съзнание. Някой я беше сресал и сега прекрасната ѝ коса бе разпиляна по болничната възглавница. За разлика от мен я бяха облекли в болнична нощница и бяха придърпали леките завивки до раменете ѝ.

Наведох се, докоснах леко бузата ѝ и промълвих:

— Лора, ще ти повтарям онова, което ми говореха, докато лежах безпомощен по гръб. Време е вече да се събудиш. Достатъчно дълго спа. Хайде, върни се при мен.

Устните ѝ леко се раздвижиха и прошепнаха името ми.

Наведох се още по-близо и леко я целунах по бледите устни.

— Точно така. Мак е. Харесва ми как произнасяш името ми. Повтори го. Хайде, Лора. Върни се при мен.

— Идваме с намерение да я събудим, но вие се справяте чудесно. — Извърнах се — висока жена в бяла престилка ми се усмихваше. — Продължавайте да я насърчавате да си отвори очите. Съпруг ли сте ѝ?

— Не. — За пръв път се замислих, че не звучи чак толкова неприятно. Познавах Лора от два дни. Странно. Това сякаш нямаше никакво значение. — Приятелка — обясних аз и също се усмихнах. — И аз съм приятел.

— Аз съм доктор Елза Кирен. Искате ли аз или някоя от сестрите да ви отмени?

Поклатих глава.

— Не. Ще остана. Самият аз излязох от въздействието на същия опиат преди малко. Знаем какво става в главата ѝ.

— Ако имате нужда от помощ, просто ме повикайте. Ще бъда наблизо.

Обърнах се пак към Лора. Питах се, дали когато бях в същото състояние, съм бил блед като нея.

— Лора, чуй ме. Премислих нещата и ето докъде стигнах: някой те е надрусал. Аз се оказах случайно там. Сега е време да се събудиш, за да разберем какво точно ни се случи. Хайде. — Леко я шляпнах по бузата. — Някой се е опитал да те убие, Лора. Хайде, събуди се.

— Престани да ме удряш, смотаняко.

Ухилих се.

— Точно така. Аз съм — смотанякът.

Тупнах я леко по другата буза.

Изръмжа, вероятно като котката си.

— Като си тръгна, ще отида до апартамента ти да се погрижа за Нолан и Гръбстър. Само ми кажи какво да направя за тях. Събуди се, Лора. Помисли за птицата и котката.

Очите ѝ бавно се отвориха. Погледна ме и не ме разпозна, но после видях в очите ѝ да се появяват пламъчета и забелязах как паметта ѝ се възвръща. Бях готов да се закълна, че разбрах точно кога живата ѝ интелигентност отново се прояви.

— Здравей — казах аз. — Продължавай да си припомняш събитията. Точно така. Изисква време, но ще се справиш.

— Не вярвам да си ме упоил, Мак, но ако все пак си го сторил — защо?

— Не го вярвай, защото и аз не го вярвам. Само допреди два часа лежах по гръб точно като теб. Някой е надрусал и двама ни.

При тези думи очите ѝ се разтвориха широко.

— Боли ме главата.

— Да, знам. Постепенно отшумява. Не се притеснявай. Моето главоболие вече почти премина. Кой се опита да ни довърши, Лора?

— Нямам представа. Било е в кафето. И двамата пихме, но ти повече, ако си спомням правилно.

Забелязах вдясно от себе си сянка и се извърнах — детектив Минтон Кастанга стоеше на прага.

Усетих как под ръката ми Лора се напруга, готова за битка.

— Той беше тук и преди. Не го харесвам. Кажи му да си ходи, Мак.

— Не мога. Но не се притеснявай, Лора. Той не е лош. Ченге е. Детектив Кастанга от полицейското управление в Салем. Тук е, за да

разбере кой е постъпил така и с двама ни. Детективе, това е Лора Скот. — Изправих се и се извърнах изцяло към него. — Току-що дойде в съзнание — уточних аз. — Елате, ще разговаряме едновременно и двамата с нея.

Детектив Кастанга застана до леглото на Лора. Изучава я мълчаливо в продължение на минута и подхвана с непринудения си провлачен акцент:

— Вярно, че бях тук и по-рано. Стоях точно където съм сега и ви гледах. Опитвах се да си представя как ли изглеждате будна. Надминахте всичките ми очаквания — Едва тогава ми се усмихна. — Радвам се, че се оправихте, госпожице Скот. Този път обаче наистина е необходимо да поговорим.

Сега лицето на Лора бе съвършено безизразно. Все още беше бледа, но вече беше в съзнание. Не се досещах за какво мисли. Тя само кимна леко и накрая прие:

— Добре, детективе.

— Агент Макдугъл сподели, че според него двамата сте били сами в апартамента, като се изключат птицата и котката. Така ли?

— Точно така. Доколкото ми е известно, никой не се е криел из дрешниците. И да е имало някой, стоял е изключително тихо.

— Права сте, че фенобарбиталът е бил в кафето. Вероятно е от старото флаконче в аптечката ви.

— Не, не държа подобни неща. О, вярно... Лекарството на чичо Джордж.

— Да. Защо сте задържали хапчетата?

Тя сви рамене. Завивките се смъкнаха малко надолу. Без да се замислям, ги придърпах нагоре и я помилвах по бузата. Тя притисна лице към ръката ми.

— Не знам — отвърна тя. — Просто си стояха там. Чувала съм, че фенобарбиталът доста помага, ако ти е трудно да заспиш. Вероятно съм го задържала, ако ме налегне безсъние. Е, не е било особено умно от моя страна.

Изведнъж позата на детектив Кастанга — на господин Хладнокръвен и Добър изчезна. На негово място се появи закоравял кучи син, а тонът му беше леден и саркастичен.

— И така, госпожице Скот, да видим дали правилно съм разбрал: някой е дошъл в дома ви, тършувал е в аптечката, намерил е

фенобарбитала, пуснал е от него в кафето и всичко това, без да го видите.

— Няма друго обяснение, предполагам, детективе.

— Напротив, има. Допускам вероятността да сте поставили опиата в кафето, а после да сте пили, за да отклоните вниманието от себе си.

Изгледах го недружелюбно, но той не сваляше очи от Лора.

— По тона ви долавям желание да си призная преднамерен опит да убия Мак, като съм му дала опиата, а после и аз съм се дрогирала. Или предпочитате да признаем опит за самоубийство на двама влюбени? Кажете ми, детективе, защо ми е да убивам Мак?

— Защото е знаел нещо за вас и е щял да ви издаде.

Тонът му прозвуча изключително остро. Беше се навел напред, съвсем близо до лицето ѝ. Едва ли щях да му позволя да се държи по този начин с нея повече от три секунди. В този миг Лора се обади:

— Съжалявам, детективе, но просто нямам подобни тайни.

Прецених, че тя започва да се дразни. Трите секунди бяха изтекли. Тъкмо щях да прекъсна разпита, когато тя добави с тон не помалко леден и саркастичен от този на детектив Кастанга:

— Разкарайте се оттук, детективе. Боли ме главата, студено ми е, още се чувствам гроги и в стомаха ми сякаш има огромна дупка. А вие ме третирате като неуспял убиец, оплескал нещата. Вървете си. Нямам какво повече да ви кажа. Идете си вършете работата и престанете да губите ценно време.

Детектив Кастанга леко се изправи. Беше изненадан. Долавях го от лекия тик на бузата.

— Според мен сте направили опит да убиете Мак, госпожице Скот. Възнамерявам да го докажа.

— Добре, добре. Хайде, детективе, вървете да проверите всяка водеща донякъде улика, на която попаднете. Пилейте парите на данъкоплатците. Приличате на тип, който би го направил. Така е много по-лесно, отколкото да откриете кой ни е дрогирал така. От ченгета като теб ми се повръща.

Съвсем неочаквано детектив Кастанга се превърна от досаден задник в човек, който едва сдържа смеха си. Разсмя се гръмко и разтърка ръце.

— Много ви бива, госпожице Скот. Библиотекарка ли сте? Трудно ми е да повярвам. Току-що ме поставихте на място. — Беше прав. Тя се оказа много по-свирепа от него. Детектив Кастанга стана сериозен. — Е, добре, значи вие сте била мишената. Вече съм готов да го приема. Хайде да се захващаме за работа. Мак, придърпай си стол. Все още не изглеждаш особено добре. Ха, та ти беше готов да ме набиеш. Но се оказа излишно да я спасяваш от лошото ченге. Госпожице Скот, искате ли два аспирина?

Лора получи аспирин, доктор Кирен отново я прегледа набързо, кимна и ни остави. Детектив Кастанга седна с отворен бележник, а аз се стараех да стоя изправен на стола.

— Говорете — подкани той и двама ни. — Кажете ми защо някой би желал госпожица Скот да е мъртва?

Двамата с Лора останахме безмълвни като паметници. Най-сетне свих рамене и започнах:

— Вече казах защо пристигнах първоначално тук, в Едгертън. Заради сестра ми Джили. Запознах се с госпожица Скот преди два дни. Детектив Кастанга не ми повярва. Обърна се към Лора.

— Не, не съм в състояние да посоча никаква причина. Аз съм библиотекарка в справочни отдел, за Бога!

В този момент усетих, че лъже. Изрече го бързо, ясно, но беше лъжа.

Представа нямах какво си е помислил детектив Кастанга. Доста дълго я гледа замислено.

— Според мен нещата са се объркали с твоето пристигане, Мак. Кажи ми с кои хора се запозна в Едгертън.

Лора изпита видимо облекчение при думите му; видях го съвсем ясно. Изредих имената на всички, които бях срещнал в Едгертън. Когато приключих, той вдигна глава и заяви:

— Добре. Това са дванадесетина имена. Ще прочета списъка на глас. Прибави или зачеркни, когото искаш. Да започнем с тежката артилерия: Асайлъм Тарчър. Този тип е голяма клечка. Финансовите му възможности са значителни. Има сериозно влияние върху редица служители от щатското ни управление, а и дори във Вашингтон. Така съм чувал. Споменавах го заедно с всички членове на семейството му.

— Е, няма начин да се избегне — отвърнах аз. — Почакай. След пристигането ми в Едгертън се случи и нещо друго. Само преди два

дни убиха Чарли Дък. Маги не е в състояние да открие причина и за това престъпление, нито защо са претърсвали къщата му. — Свих рамене и понеже съм много добър в занаята, го погледнах право в очите, когато добавих: — Според нея е случайно убийство; може и да е права, но кой знае?

Детектив Кастанга се облегна назад и отбеляза:

— Да, истински позор. Открай време се ползваше с голяма репутация през лошите стари времена. Старият тип беше пенсионирано ченге.

— Да, Маги ми каза.

— Напуснал е полицейското управление в Чикаго доста отдавна. Ще поговоря с Маги да разбере какво е открила. Изпратила тялото в Портланд в съдебна медицина, макар да било ясно, че са халосали стария Чарли по главата. Май е права. Човек никога не знае какво ще изскочи. Стана дума, че настоява да върнат тялото до вторник. Тогава ще е погребението му.

Отново насочи вниманието си към Лора.

— Госпожице Скот, твърдите, че нямате никакви врагове. Все пак искам списък на познатите ви в Салем и ще го проверя заедно с вас.

Тя кимна и затвори очи. Беше бледа и изглеждаше изтощена. Положително и аз имах същия вид.

Чудех се дали да кажа на Кастанга всичко останало, включително и предсмъртните думи на Чарли. Не, ще оставя Маги да реши.

Замислих се за Джили и Пол. Възможно ли е някой от двамата така силно да мрази Лора, че да е готов да я убие? Дали сестра ми е напуснал болницата на своя глава? Възможно ли е да е отишла с кола до Салем, да е проникнала в апартамента на Лора и да е сипала фенобарбитал в кутията с кафе?

— Джили имаше ли ключ от апартамента ти, Лора? — попитах аз най-накрая, макар да ми беше неприятно.

— Не. Не ми се вярва. От време на време ми е идвала на гости, разбира се. Искам по-добро болкоуспокояващо. Главата ми ще се пръсне.

Детектив Кастанга се изправи и бавно пъхна бележника във вътрешния джоб на сакото.

— И по-късно можем да поговорим за това, госпожице Скот, когато се чувствате по-добре. Междувременно ще поставя дежурен офицер пред вратата ви.

— Благодаря, детективе — промълви тя и извърна глава.

— Мак, идваш ли?

— Не искам да я оставям сама — отвърнах аз. — Някой се е опитал да я убие. Ще ти трябва известно време, докато поставиш пост отвън.

— Не чак толкова дълго — увери ме той. — Разполагам с човек, който ще я пази добре. — Обърна се към Лора... — Казва се Харолд Хобс. Непоклатим е — не би допуснал в болничната стая дори собствената си майка.

— Благодаря, детективе — повтори тя.

Придружих Кастанга до болничния коридор. Стъпките ни отекваха глухо на фона на простенвания, един остър писък, лекото жужене на музика, писукания на апарати и от време на време някоя ругатня. Върнах се в стаята на Лора точно когато висока жена се навеждаше над нея.

— Ей! — извиках аз и се втурнах напред.

Жената се изправи и наклони въпросително глава. Оказа се доктор Кирен.

— Уморена е, но искаше да ме пита нещо. Говори тихо, та се наложи да се наведе.

— Извинявайте — промърморих аз.

Доктор Кирен се усмихна.

— До довечера ще се оправи напълно. Дотолкова, че да може да се прибере вкъщи.

„Вкъщи — помислих си аз. — Не, тази няма да я бъде. Трябва да помисля по въпроса“.

Пейджърът на доктор Кирен изписука. Докато излизаше, каза на Лора да си почива.

Помислих си за погребението на Чарли Дък. Да се надяваме тялото му да пристигне навреме.

Наведох се над Лора и прокарах пръст по веждите ѝ. Много тихо промълви:

— Ще те видя по-късно следобед. Тогава ще поговорим. Сега почивай. Харолд Хобс ще стои пред стаята ти. Ако някой те приближи,

значи е минал покрай Харолд, така че започни да пициш с всичка сила.

— Добре — съгласи се тя, без да отваря очи. Почти бях стигнал до вратата, когато я подвикна: — Благодаря ти, Мак.

— Няма за какво — уверих я аз.

— Съжалявам, че едва не те убих.

— Да, да, знам.

Отбих се в апартамента на Лора. Хората на Кастанга бяха приключили, но се наложи да покажа значката си от ФБР на домоуправителя, за да ме пусне. Гръбстър стоеше точно пред вратата и чакаше Лора. Видя ме, измяука веднъж и се отдалечи с вирната опашка.

— Дошъл съм да те нахраня — подвикнах след него.

За моя изненада той спря, вдигна лявата си лапичка, близна я и направи две крачки към мен. После седна.

— Така вече е по-добре — похвалих го аз. — Хайде сега да намерим котешката ти храна.

Наблюдавах как Гръбстър погълна цяла консерва съомга с ориз и шепа твърди гранулки — изглеждаха ми ужасно и от съжаление към него налях отгоре им малко обезмаслено мляко. Докато се хранеше, котаракът мъркаше през цялото време. Дадох му и прясна вода. Погледнах тоалетната му — нуждаеше се от почистване. Гръбстър наблюдаваше приложената от мен техника. Вероятно я одобри, защото на излизане от кухнята спря за миг и се отърка в крака ми.

— Сега е ред на Нолан.

Щом произнесох името му, се разнесоха остри крясъци — вероятно птицата така изразяваше заповедите си. Смених водата, натроших голяма филия и посипах пода на клетката със слънчогледово семе. Нолан сговорчиво влезе вътре да хапне.

Спах при входната врата, погледнах Гръбстър и Нолан; въздъхнах и се върнах да почеша Гръбстър, а Нолан ми изнасяше серенада.

През детството си винаги съм имал куче. През последните четири-пет години обаче нямах домашен любимец. Докато тръгвах, никак не ми се стори странно, че им подвикнах:

— Ще дойда да ви видя пак по-късно.

— Грак!

Гръбстър не издаде никакъв звук. Вече спеше.

Пристигнах в Едгертън в ранния следобед. Отбих се в кулинарния магазин на Грейс и си поръчах сандвич от ръжен хляб с риба тон и много домати, копър и кисели краставички. Докато дъвчех, поисках съвет от Грейс как да наема къща или апартамент — било в града, било в покрайнините, например близо до къщурката на Роб Морисън.

Жената бе упорита като муле, висока, изключително слаба, с прошарени коси. Усмихна ми се и предложи:

— Защо не опиташ пак в пансиона „Бътъркъл“, но Арлин Хикс едва ли ще е особено щастлива да те приеме. Така и не ѝ увира главата, че парите са си пари. Вече ти е казала, че няма свободни места, нали?

Кимнах и отбелязах:

— Трябваше да ѝ кажа, че ако не се занимава с наркотици, няма от какво да се страхува.

— Е, възможно е да го прави. Човек никога не знае. Арлин има много тайни. Сетих се, господин Макдугъл. Господин Тарчър е собственик на малка къща като тази на Морисън. Наричат я „Къщурката на гларусите“. Намира се в южния край на града, почти на ръба на скалите. В момента е празна. Последните наематели си тръгнаха преди месец.

— Чудесно — Доядох си сандвича и станах. — Ще ходиш ли на погребението на Чарли Дък?

— За нищо на света няма да го пропусна — увери ме Грейс. — Имам да произнеса триминутно слово. — Усмихна се, забелязала объркването ми — Представител съм на будистите в града.

— Ти си будистка?

— Не съм решила напълно, но почти. Въпросът е, че будистите го изкарват доста просто да достигнеш небесните си възнаграждения. За да стигнеш до Нирвана, от теб се иска само да живееш праведно, да мислиш правилно и да се откажеш от почти всичко. Как да го направи човек?

— Да. Откъде точно да почне? — попитах аз и се огледах наоколо.

Грейс наклони глава, аз се усмигнах и тръгнах. Позвъних в къщата на семейство Тарчър и се изненадах да чуя на телефона самия Асайлъм. Споделих желанието си да наема „Къщурката на гларусите“

и му обясних защо. Ако той стои зад дрогирането на Лора, е, това няма значение. И без това бързо щеше да открие къде точно се намира тя. Освен това исках всички да знаят, че с Лора сме заедно и не възнамеряваме да бягаме.

— Затова не искам госпожица Скот да се върне в своя апартамент. Грейс ми обясни любезно, че давате под наем къщурката при скалите.

Асайлъм Тарчър отвърна:

— Е, агент Макдугъл, трябва да призная, че за мен е изненада. Значи ли, че вие ще пазите госпожица Скот?

Обясних му, че много хора ще го правят — в момента Маги съставя график, — но основно аз ще се навъртам наоколо.

— Хайде така да се разберем, агент Макдугъл — предложи той, след като си пое шумно дъх. — За да се представя като добър гражданин, ще ви дам къщурката за един месец гратисен период.

Това въобще нямаше да ме затрудни. Благодарих и се уговорихме кога да взема ключа. Оставаше ми един проблем — да убедя Лора да изостави за момента апартамента си в Салем и да дойде с мен в Едгертън. И евентуално да изтръгна истината от нея.

Върнах се Салемската областна болница. На задната седалка на форда се намираха Нолан и Гръбстър, а в багажника три куфара, пълни с всичко, което си представях, че би поискала или от което би имала нужда.

Качвайки се в асансьора, уточних плана, чрез който да накарам Лора да остане в Едгертън.

14.

Лора седеше на леглото: зелената болнична нощница се бе смъкнала на рамото ѝ. Когато ме зърна на прага, лицето ѝ засия.

— Мак! Имаш ли нещо против да ме откараш вкъщи?

Нямах, разбира се, нищо против. Дрехите ѝ бяха в гардеробчето. Поговорих отвън с Харолд Хобс, докато тя се обличаше.

— Дяволска работа — отбеляза той и кимна към стаята. — Някой да се опита да утрепе такава красива дама.

Съгласих се с него.

— Никой не е правил дори опит да се доближи — уведоми ме той.

Почуках на вратата и влязох да прибера новата си съквартирантка.

Макар и не напълно свързела се, Лора изглеждаше доста по-добре. Свалих я до долу в инвалидна количка, което никак не ѝ се понрави. Помогнах ѝ да се настани на предната седалка във форда и бързо затворих вратата.

— Какво е това, Мак? — веднага попита тя, щом седнах зад волана.

Обърнах се назад:

— Здравейте, момчета. Всичко наред ли е?

— Грак!

— Гръбстър, имаш ли да кажеш нещо?

Котаракът не реагира.

— Какво става, Мак?

Излязох от паркинга.

— От този миг си във ваканция, госпожице Скот. Наел съм за нас къщурка южно от Едгертън, на скалите. Нарича се „Къщурката на гларусите“ и господин Асайлъм Тарчър ни я дава с един месец гратисен период. Ще бъда твой съквартирант.

Тя обмисли думите ми.

— Няма начин. Живея в Салем. Ще загубя работата си.

— Няма. Издействах ти две седмици неплатен отпуск. Представих се за твой брат и заявих, че страдам от лаймска болест. Бяха много впечатлени. Някакъв си господин Дирксън разреши. Удовлетворява ли те?

— А апартамента ми?

— Обясних на управителя, че ще отсъстваш от града за известно време. Ще го наглежда.

— Не разполагам с дрехи.

— Почти всичките са в багажника. — За момента я победих. Вече излизахме от Салем и поемахме по магистрала 101. — Всичко е наред, Лора — уверих я аз и ѝ се усмигнах. — Наистина така е по-добре. Единственото странно е, че Асайлъм Тарчър ни е наемодател. Но дори и да е имал нещо общо с дрогирането, пак щеше да разбере за бягството ти. Сега обаче всички знаят, че не си сама и в мое лице имаш защитник.

— Но ти не знаеш всичко, Мак.

— Съвсем скоро ще го науча. Не се страхувай, че като отиваш в Едгертън, попадаш право в мечата бърлога. Аз ще бъда с теб в бърлогата, а съм и много свиреп. И разполагам с дълго копие. Бягството не е начин нито да разберем какво става в Едгертън, нито да открия сестра си.

Изчаках, но тя нищо не каза. След известно време само кимна. Започна да вали; в началото леко, но после сериозно се усили.

— Не ти взех дъждобран, извинявай.

Нищо не каза. Не издържах и попитах:

— Лора, съгласна ли си с плана?

— Ще разпространиш ли из града за опита някой да ме убие. Или ще пуснеш версията, че обект на покушението сме били и двамата?

— Вече споделих с Асайлъм Тарчър, че е ставало въпрос само за теб. В Едгертън трябва да се отбия в къщата на Пол, за да си взема дрехи. После ще се видя с Маги — искам да разбере дали е чула нещо за Джили. А и е време да пристигне резултатът от аутопсията на Чарли Дък.

— Допускаш, че има връзка със смъртта на стареца, нали?

— Шефът ми във ФБР, Големия Карл Бардолино, обича да повтаря, че няма такова нещо като съвпадение, поне в нашата работа.

— Грак!

— В пакета на задната седалка има слънчогледови семки за Нолан, ако смяташ, че още е гладен.

Някаква кола започна да ни задминава — не беше разумно, защото вземахме завой. Понамалих и ѝ оставих предостатъчно място да ни подмине.

Докато се обръщаше да вземе пакета със семките, Лора понечи да каже нещо. И тогава се чу изпукване; после още едно. Инстинктивно се дръпнах назад. Осъзнах, че куршумът е минал на сантиметри от врата ми. Върху стъклото се виждаше пукнатина.

Рязко завъртях волана надясно, после наляво, за да избегна удара с идващата насреща кола. В съзнанието си виждах мъж на седалката на шофьора, вдигнал нещо, което нямаше какво друго да е, освен пистолет. Видях колата точно пред нас: тъмночервена хонда. Натиснах газта и трепнах. Ако не внимавах в този дъжд, щяхме да изхвърчим от пътя. Хондата летеше напред и бързо взе остър завой. Прецених, че фордът няма да се справи. Трябваше да намаля скоростта. Взех завоя, но хондата бе увеличила преднината си.

— Господи, Мак, добре ли си?

— Да. А ти?

— Май да. Ако точно в този момент не се бях извърнала да взема семките за Нолан...

— Знам, Лора. Облегни се назад и сложи предпазния колан.

— Грак!

— Всичко е наред, Нолан. Мисли за случилото се като за приключение.

Лора затегна колана; задминах две коли — почти одрах боята на втората.

Приближавахме се.

— Лора, едва ли ще я догоним, но е добре поне да видим регистрационния номер.

— Ще се опитам — обяви тя и смъкна стъклото на прозореца, за да подаде глава навън.

Дъждът нахлу с всичка сила.

Опитвах се да държа ръцете си спокойни върху волана, макар сърцето ми да биеше лудо от гняв, щом забележех дупката от куршума.

Подминах още един автомобил — ленд роувър. Шофьорът ми показва среден пръст и изкрещя някаква ругатня. Не се обидих.

Между нас и хондата имаше само петдесет метра. Видях как мъжът до шофьора се навежда и поглежда назад. Държеше пистолет.

— Лора, наведи се!

Тя рязко се прибра и плътно се залепи за седалката; мъжът стреля пет-шест пъти.

— Мак — обади се тя, — имаш пистолет, нали?

— Да, но трябва да се концентрира.

— Дай ми го. Умея да стрелям.

Не ми се искаше. Усетих ръката ѝ да го издърпва от кобура под мишницата ми.

— Лора, предпочитам да не го правиш. Моля те, внимавай.

— Ти само понаближи проклетата хонда.

Скъсих разстоянието до петнадесетина метра. В този участък на магистрала 101 има доста завои и възвишения. Дъждът отслабваше, слава Богу. Тъкмо да видя номера, когато хондата изчезна зад поредния завой.

Лора чакаше. Изглеждаше много спокойна; прекалено спокойна. Имаше нещо много странно.

— Лора, добре ли си?

— Да, Мак. Само не ги изпускай. И малко ги приближи.

Внезапно се подаде през отворения прозорец почти до кръста — дъждът обливаше лицето ѝ. Бързо изстреля половин пълнител.

Задното стъкло на хондата се разби. Мъжът до шофьора се показва от прозореца на пътническото място с насочен към нас пистолет. Лора обаче ги изпревари. Видях как пистолетът изхвърча от ръката му и се плъзна по платното. Беше го уцелила. Хондата отново изчезна зад следващия завой.

Натиснах газта; взехме завоя — хондата се отдалечаваше по късата права отсечка пред нас.

— По дяволите, исках да уцеля задна гума.

Когато за последен път видяхме хондата, тя се мятеше наляво-надясно: шофьорът въртеше волана, за да я овладее след сериозно занасяне. Най-после се справи и колата се стрелна напред. Натиснах още по-силно газта. Исках да направя още един опит, но дъждът ми попречи. Попаднах в хлъзгав участък. Колата се завъртя на сто и

осемдесет градуса. Озовахме се в края на пътя, на половин метър от канавката, а предницата сочеше обратно към Салем.

— Не успяхме да видим номера — отбеляза Лора. — Яд ме е.

— Отсега нататък ще наемам само порше. Копелетата се измъкнаха.

Лора се засмя.

Аз също се засмях. Усещането беше приятно. Бяхме живи.

Погалихме Гръбстър, успокоихме Нолан.

— Добре ли си?

Тя кимна, докато чешеше Гръбстър зад ушите.

— Измъкнахме се на косъм. Сърцето ми бие бясно. По едно време адреналинът ми толкова скочи, че щях направо да изхвърча през разбитото стъкло. Господи, Мак.

Наведе се около мен и обви ръце около врата ми; лактите ѝ опряха волана. Между нас Гръбстър мъркаше силно. Притиснах я. Усетих ударите на сърцето ѝ, топлият ѝ дъх лъхна бузата ми. Бях благодарен, че оцеляхме. Наистина се измъкнахме на косъм. Набързо огледах форда: в стъклото до шофьорското място имаше малка дупка по средата и пукнатина. Жалко, че не бе спряло куршума. Всяка улика би била от полза.

— Какво ще правим? — попита тя, без да помръдне, и това ми хареса.

— Ако разполагах с клетъчния си телефон, сигурно щях да позвъня на Кастанга, на президента и на генералния щаб.

— И моят не е тук — промълви тя, все още притиснала лице към врата ми. — Остана на масата в трапезарията в апартамента ми.

— Грак!

— О, Боже, забравих Нолан и Гръбстър.

Вдигна котарака от скута си и го сложи върху задната седалка. Даде на Нолан още малко семки. Обърнах се — Гръбстър поставяше предните си лапи върху гърба на предната седалка. Бях готов да се закълна, че е висок колкото мен. После леко скочи и пак се настани в скута на Лора.

Вдигнах ръка и хванах един кичур, измъкнал се от шнолата на тила ѝ. Разтърках косата между пръстите си.

Лора застина. После отбеляза:

— Радвам се, че и двамата сме още живи.

— Питам се дали си по-доволна от Гръбстър в момента. — Заради силното мъркане на проклетата котка трябваше да повиша глас. Облегнах се и потупах с пръсти волана. После добавих: — Стрелбата ти беше отлична.

— Благодаря.

Усмихна ѝ се, но се питах доколко всъщност успях да го направя не принудено.

— Сега поне знам в какво излъга. Ти си ченге, Лора. И понеже се представяш като библиотекарка, значи работиш под прикритие. Прав ли съм? — Различни чувства се изписаха на лицето ѝ — от съмнение до боязън и вина. Накрая явно си даде сметка колко е късно да увърта; оставаше ѝ само да каже истината. — Лора? Имай ми доверие. Няма да те нараня, нито ще проваля случая ти или прикритието ти, нито ще те вкарам в бяла пред началството. Просто ми обясни за какво става дума. Вече преживяхме прекалено много неща заедно, за да се съмняваш в мен. Неприятно ми е да се чувствам безпомощен, а съм точно такъв, защото ме държиш на тъмно. Хайде, време е.

Взех ръката ѝ и я наблюдавах как си поема дълбоко въздух; видях как стигна до решение. Очите ѝ станаха два нюанса по-светли — кълна се. Беше се освободила от принудата да лъже.

— Да — призна тя, — ченге съм.

Само кимнах да ѝ дам знак да продължи. Гръбстър не спираше да мърка, а опашката му се мятеше наляво-надясно.

— Искаха да ме убият. — Пръстите ѝ леко се впиха в козината на Гръбстър. — Ако не се бях извърнала да дам семки на Нолан...

Бързо взех пистолета си, оставен помежду ни, и го пъхнах в кобура.

— Хайде, ела насам — предложих и тя ме послуша. Притиснах я и положих главата ѝ върху рамото си. След малко се отдръпнах, опрях чело в нейното и обгърнах лицето ѝ с ръце. — Прекалено дълго си сама в тази история. Сега аз съм с теб. Представяш ли си какво ще постигнем, като обединим усилията си?

— Всъщност няма какво толкова да се постига. Прикритието ми е провалено. Има и още една причина да ти кажа истината: вече получавам направо безсмислени заповеди.

— Тогава ми разкажи. Всичко.

— Работа в Отдела за борба с наркотрафикантите — ОБН, Мак. Дори когато позвъних на шефа си от болницата, за да му съобщя, че съм отровена и вероятно — разкрита, той ми нареди да стоя кротко два-три дни: щял да се опита да разбере какво точно знаят и как са го разбрали. Казах му, естествено, за теб. Стана още по-непреклонен. След като сме били работели толкова усилено, нямало да допусне ФБР да прецака случая. Съжалявам, че се наложи да те лъжа, Мак.

— Този тип — поне на мен така ми изглежда — не се спира пред нищо. А те се опитаха да те отровят, за Бога!

— Станах доста добра библиотекарка по справките. Прочетох достатъчно материали да напиша дисертация.

— Какво е истинското ти име?

— Лора. Промениха само презимето ми. Казвам се Белами. Почти от четири месеца съм под прикритие. Става въпрос за наркотици, естествено.

— И е свързано с Пол и Джили — подхвърлих аз, като я гледах изпитателно. Тя пребледня и се поколеба: думите ѝ щяха да ми причинят болка. — Хайде, изплюй камъчето.

Гръбстър измяука силно.

— Всичко е наред, Гръбстър. Поспи. Доста преживя. — Затвори за миг очи и прокара пръсти през козината му. Шумното му мъркане скоро отново изпълни колата. — Преди около пет месеца екип от наблюдатели се добра до информация за разработка на нов опият. Пристрастяването към него е силно и е евтин за производство.

— Мечтата на наркотрафикантите.

— Точно така. Някакъв си Джон Молинас се хвалел с него. Смятаме го за дистрибутор на наркотици на едро, но нямахме никакви доказателства срещу него. В миналото е въртял бизнес с картел, оглавяван от Дел Кабризо.

— Чувал съм за него.

— От време на време Дел Кабризо пристига в Щатите да ни натрие носа. А сега — по каква причина съм тук. Говореше се, че е замесен местен богаташ. Става дума не за друг, а за Асайдълм Тарчър.

Трябва да призная, че в този момент я зяпнах.

— Тарчър е замесен с Дел Кабризо?

— Има и още. Джон Молинас е баджанак на Асайдълм Тарчър. Това вероятно обяснява съпричастността на Тарчър към историята.

— Страхотно! — възкликнах аз. — Давах си сметка с какво огромно влияние и мощ разполага Тарчър? Значи на всичкото отгоре е и мошеник?

— Очевидно. И ние се изненадахме малко. Доколкото ни е известно, от няколко години Джон Молинас не е активен. Не е изключено да се е спрял по религиозни причини или да се е разболял от рак — просто не знаем. Но когато свързахме Асайлъм Тарчър със случая, доста бързо стигнахме до доктор Бартлет и съпругата му: научни работници в областта на фармацевтиката, току-що преместили се в Едгертън от Филадельфия; живеят в къща, която Тарчър им продал на номинална цена. Събрахме две и две, попитиснахме и работодателя им във Филадельфия — „БиоТек“ — да ни кажат върху какво са работили. Пол и Джили разработвали лекарство за засилване на паметта. Звучи налудничаво, но нашите хора прегледаха цялата им документация. Стана ясно защо „БиоТек“ са спрели изследването. Наред с всичко друго, лекарството било силно токсично — направо подлудявало лабораторните животни. В разработката на лекарството са били вложени милиони, а то се оказало пълен провал. Междувременно семейство Бартлет внезапно се мести в Едгертън. Е, Пол е израснал тук, но какво наистина би го привлякло да се върне?

— Зад цялата история стои Асайлъм Тарчър — предположих аз.

— Точно така. Установих се в Салем. Представих се за библиотекарка, защото нямаше по какъв друг начин да се доближа до Едгертън и до основните играчи там. Питях в кулинарния магазин на Грейс дали няма нужда от помощници, но ударих на камък. Просто не можех да се преселя в Едгертън. Всеки щеше да се досети, че работата не ми е чиста. Твърде затворено общество са.

— Но защо точно в библиотеката?

— Господи, наистина съжалявам, Мак. Все пак си имаше причина: установихме, че Джили Бартлет често я посещава. Поне три пъти седмично, точна като часовник. Наблюденията ни показаха... Господи, Мак, наистина съжалявам... Срещата се е с любовник в отдела за справочната литература. Работейки в този отдел, щяха да ми се открият възможности да се запозная с нея, да се сприятелим. Така и стана. Титулярката на мястото, което заемам в библиотеката, получи безсрочен отпусък и добро парично възнаграждение.

Бях чул едно-единствено нещо от разказа ѝ.

— Любовник? Джили си е правила срещи в библиотеката три пъти седмично?

— Да. Местен хирург. Засега никой не е открил как са се запознали, но до момента нищо не подсказва да е замесен със събитията в Едгертън.

Вдигнах поглед: към нас приближаваше полицейска кола. Махнах на патрулиращия и завъртях ключа в стартера.

— Хайде да се върнем в „Макдоналдс“, който подминахме. Искам да си поема дъх и да изпия едно кафе.

Заведението се намираше на десетина километра обратно по магистралата, при изход 133. Гръбстър проспa прибирането в кошницата за пренасяне; Нолан не изграка нито веднъж, докато Лора мяташе покривалото върху клетката му.

Взехме си по един Биг Мак с кафе и аз подхванах:

— Четири месеца работиш под прикритие. Какво откри?

— Имаш предвид срещу Джили и Пол ли?

— Повярвай ми, ни най-малко се интересувам нито от Молинас, нито от Тарчър, нито от Дел Кабризо.

— Отново ще повторя: съжалявам, Мак, но истината е, че Джили ме лъжеше от самото начало. Била тук, защото искала да забременее; била необразована. Не знам защо го направи: да защити себе си или мен. Харесвам Джили. Когато ми съобщи, че е в кома, се притесних. Страшно ми допада. Забавна е; когато влезе с развените си поли и коси, стаята грейва. Сближихме се, но не дотам, че да ме допусне напълно до себе си.

— Или казано с други думи, Лора: не разполагате с нищо съществено нито срещу Джили, нито срещу Пол; просто няма какво всъщност да откриете. Не допускам сестра ми да се замеси с наркотрафиканти, за Бога! Дватамата с Пол са учени, а не престъпници. Те са морални хора. Не бяха разработвали опиат, с който да зарибяват децата. Грещиш по отношение на тях, Лора. Или поне тотално грещиш по отношение на Джили. — Държах се очевидно като брат — защитавах сестра си и бях ядосан, но не ми пукаше. Отказвах да го приема; не можех да го приема. Погледнах Лора. Чувствах се зъл като змия и затова попитах: — Спала ли си с Пол? Нещо като услуга за услуга?

— Не — отвърна тя доста делово, но долових изненадата и огорчението ѝ. — Джили никога не е споменавал такова нещо пред мен. Всъщност тя е много привързана към Пол.

На това отвърнах бавно:

— Джили твърдеше, че си я предала. Сведох нещата до връзката ти с Пол, но се оказва нещо съвсем друго. Разбрала е, че си от ОБН, нали?

— Вероятно, но нямам представа как е станало. Възможно е да съм се издала някак. Ако е така, станало е през онази паметна вечер. Най-вероятно двамата с Пол го знаят оттогава. Не е изключено един от тях да е телефонира на Молинас. Той е способен да извърши това, което се случи оттогава.

— Значи съмненията ти са, че сестра ми е крояла да извърши убийство? Никога няма да го повярвам. Джили не би те издала.

Хвана ръката ми и я задържа между дланите си.

— Излезе от кома, Мак, и изчезна при първа възможност. Съзнава, че се приближаваме до истината. Отишла е да се скрие.

— Тогава защо и Пол не е с нея?

— Представа нямам. Все още липсват преки улики и срещу двамата. Много разсъждавах по въпроса. Искам да ти кажа още нещо: през последните два месеца Джили не изглеждаше съвсем наред. Твърде много говореше за секс — колко повече ѝ харесва отпреди. Повтаряше го постоянно, натрапчиво. Беше необичайно как говори и за други неща, смесва ги с незначителни теми, все едно не присъства изцяло в разговора.

— Мислиш ли, че е експериментирала лекарството върху себе си?

— Не знам какво точно да мисля, Мак, но определено беше различна.

Не настоях повече. Думите ѝ потвърждаваха моите спомени от срещата с Джили през февруари.

— Къде е Молинас? Срещал ли се е с Джили и Пол? Появявал ли се е в дома им или в къщата на Тарчър?

— Не. Но как да се пренебрегне фактът, че именно Асайлъм Тарчър е върнал Пол и Джили в Едгертън. Купил на Джили поршето, дал им е къщата. Съжалявам, Мак, но такива неща не се правят без причина. Пол и Джили — така предполагаме — работят върху

разработването на опиата. Главно в посока да го направят по-малко токсичен или да не предизвиква силно пристрастяване, след което ще бъде пуснато в масово производство и продаван на улицата.

— Да допуснем, че това е истина. За да пристрастиш някого, опиатът трябва да го докарва до такъв екстаз, та свят да му се завие. Този има ли подобен ефект?

— Не знаем. Само предполагаме, че е свързан със сексуалното влечение.

„Не — помислих си отчаяно аз, — Джили и всичките й приказки за секс и пред Лора, и пред мен. Не.“

— От думите ти излиза, че консуматорът го поема, а после лежи полуунесен и получава оргазъм след оргазъм, така ли?

— Възможно е. Засега не сме наясно. Според някои данни от „БиоТек“ лабораторните животни показват съществени промени при сексуалното влечение. Надминава всичко познато; често се изразява в активна сексуална агресия. Сигурно има и още нещо, разбира се. Нищо чудно Джили и Пол да пазят част от документацията при себе си. Шефът ми нареди да стоя кротко, но просто не мога да го послушам. Представа нямам колко близо са до усъвършенстването на опиата. Ако зависи от мен, той няма да стигне до улицата. Но не знам какво да предприема.

— Няма да престана да търся сестра си, Лора. Явно не ми остава друг избор, освен да обединя усилията си с теб.

— И ти ще го закъсаш здравата пред твоите хора, Мак. И по-важно: не желая да те излагам повече на опасност. Досега беше невинен страничен наблюдател и въпреки всичко едва не загина. Не бих понесла подобно нещо.

Ухилих й се накриво.

— Познаваме се от два дни.

— Странно, нали?

— Виж, Лора, и двамата сме наясно, че ако не уведомиш незабавно шефа си за стрелбата по теб, докато си пътувала по магистралата, по-добре да забравиш за ОБН. Трябва да помислиш как да се скриеш: да отидеш в мотел на остров Бейнбридж или да се покриеш някъде, докато всичко свърши. Така е най-безопасно.

— Не желая да привиквам тежката артилерия засега — възрази тя. — Искам да намеря Джили. Няма да хукна към далечни места и да

забравя случилото се. Ако се обадя на шефа, положително ще ме разкара оттук, а агенти от отдела ще плъзнат из целия град. Хората срещу нас са прекалено умни. Така нищо няма да открием. А и много искам да разбера дали Джили и Пол са загънали до гуша в тази история, или са само невинни жертви.

Очите на Лора заблестяха и ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Лора...

— Не. Решението трябва да е мое, Мак. Не мога да обърна гръб на Джили. Нито на теб. В тази история съм докрай с теб.

Усмихнах ѝ се.

— Става. И двамата сме професионалисти. И двамата съзнаваме какви рискове поемаме. — Взех ръката ѝ и бавно разтворих юмрука. — Искаш ли да дойдеш в Едгертън с мен?

— Да. Не виждам какво друго да направя.

Допих кафето. Беше изстинало. Погледнах я.

— Пол наистина ли ти се пусна във вторник вечерта?

— Да.

Въздъгнах.

— Така си и помислих. Пол не е толкова изкусен лъжец като теб.

— Само защото е учен, а не федерален агент. То е в гените ни. При този случай ми се наложи да преплета толкова лъжи с истина, че понякога се обърквах. Мак, ако ще ходим в Едгертън, направо им се навираме в ръцете.

— Да ти призная — не допускам да предприемат нещо в Едгертън, особено след като Асайлъм Тарчър ни е хазяин и всички знаят, че те пазя. Няма по-добро прикритие.

— Могат да ни застрелят на Пето Авеню. Не би било по-дръзко от опита да ни убият на магистралата. Това не е твоя задача, Мак.

— Да, права си, то е повече от задача. Става въпрос за сестра ми. Хайде, откажи се, Лора. Имаш нужда от мен, разбери го. Не забравяй, че съм от ФБР. Ще се обадя на двама приятели във Вашингтон — Савидж и Шерлок, агенти на ФБР.

Наложи се да позвъня за тяхна сметка, защото нямах достатъчно дребни за телефона. Бяха си вкъщи, слава Богу! За петнадесет минути им разказах всичко.

Върнах се при масата и се усмихнах на Лора.

— Скоро редиците ни ще се удвоят. Шерлок и Савидж пристигат.

В покрайнините на Едгертън отбелязах:

— Налага се да се отбием при Тарчър за ключа от „Къщурката на гларусите“. Няма да го закачам засега. Но той знае, Лора. Няма начин. Не съм в състояние да си представя, че Молинас го е държал в неведение досега. — Отново беше започнало да вали. Лора потрепери и аз пуснах парното. — След няколко минути се надявам да стане по-топло.

— Добре съм.

Наведе се и погали Гръбстър по главата. Не беше го прибрала в кошницата. Той лежеше изтегнат в цял ръст на задната седалка.

Сред поройния дъжд дори великолепната къща на семейство Тарчър изглеждаше самотна. Втурнах се от колата към предната веранда. Обърнах се и направих знак на Лора да не мърда; тя се подчини.

Веднага съобразих, че сама ще е много уязвима. Втурнах се обратно под дъжда към колата, отворих вратата, извадих своя ЗИГ и ѝ го подадох.

— Дръж го — посъветвах я аз и отново хлопнах вратата.

Прислужница, облечена в джинси и пуловер, ме въведе в голямото фоайе и ме помоли да изчакам. Беше за предпочитане дъждовните капки да се стичат от мен по мраморния под, отколкото по идеално лъснатия дъбов под на всекидневната.

Котър Тарчър идваше от кухнята, подсвирквайки си. Когато ме видя, замръзна на място.

— Какво става? Намери ли Джили?

— Не. Дойдох да взема ключа за „Къщурката на гларусите“ от баща ти. С Лора Скот ще отседнем там известно време.

— Защо? — попита той, докато гледаше как на пода около мен се образува локва.

Носеше анцуг и маратонки. Беше съвсем сух. Не му отговорих, но попитах:

— Двамата с баща ти вкъщи ли работите?

— През по-голямата част от времето. Обикновено спирам към пет, за да отида до гимнастическия салон. Къде е Лора Скот?

— В колата. Познава ли Джили?

— О, да, много добре познава Джили.

Асайлъм Тарчър се появи на стълбището вдясно от мен. Изглеждаше арогантен и интелигентен, а в момента очите му бяха по-свирепи дори от тези на сина му. Стори ми се някак по-висок, отколкото предишната вечер.

— Агент Макдугъл — поздрави той и стисна ръката ми. — Ето ключа за къщата. Наредих да я почистят и да включат телефона. Като имам предвид какво е времето, казах да включат и отоплението. Тази Лора Скот с теб ли е?

— Да. Чака ме в колата. Понеже някой се опита да я убие, ѝ оставих пистолета си.

Сигурно беше излишно да спомена Гръбстър и Нолан, но човек никога не знае какви са хазяите му, а не желаех домашните любимци да му послужат за извинение да не ни позволи да използваме собствеността му. Благодарих и понечих да тръгна.

— Агент Макдугъл, обади ми се, ако има някакъв проблем. Какъвто и да е.

— Точно така. Баща ми сдъвква проблемите и изплюва решението.

Асайлъм Тарчър се засмя и шеговито удари сина си по рамото.

— Кой е, Али?

Айлин Тарчър не изчака отговора, а слезе тичешком по стълбището. Също като сина си носеше анцуг и маратонки и не изглеждаше много по-възрастна от Кал. Дадох си сметка, че не съм се сецал за Кал от... от доста време.

— Госпожо Тарчър — поздравих аз. — Не се приближавайте, мокър съм до кости.

— Виждам. Чухме за проблема ви с опиата. Добре ли сте?

— Да, да, чудесно. Господин Тарчър каза ли ви, че заедно с Лора Скот ще отседнем за известно време в „Къщурката на гларусите“?

— Да, спомена го. Съобщи ми също, че някой се опитва да убие госпожица Скот. Не сме свикнали на подобни неща, агент Макдугъл. Вие като че ли донесохте доста беди със себе си. Никога не сме харесвали насието и много рядко сме го виждали тук, в Едгертън. До смъртта на горкия Чарли Дък всъщност. Чухте ли нещо за Джили?

Отговорих отрицателно и след три минути излязох; отново притичах до колата под студения дъжд — сега сякаш валеше още по-

силно; продължих да треперя въпреки включеното парно. Лора бе сложила върху счупения прозорец едно от саката си. Спираше дъжда, но не и студа.

Спрях и при къщата на Пол. С облекчение открих, че го няма. Не бях готов да застана лице в лице с него. За нищо на света не желяех да го подплаша и да го накарам да избяга или да изчезне като Джили.

Взех си дрехите; оставих му бележка къде съм, но се въздържах от обяснения.

Отбихме се в малка бакалница да купим продукти. И в двата случая Лора остана в колата с моя ЗИГ в скута.

Пристигнахме в „Къщурката на гларусите“ по тъмно. Намираше се на не повече от двадесет метра от скалите и вероятно предлагаше страхотен изглед към крайбрежието на Орегон. Но не и тази вечер. Сега дъждът покриваше всичко като пелена, а океанът изглеждаше черен и плосък. Стори ми се странно, че не духа вятър. Дъждът се сипеше отвесно и падаше тежко по земята.

Отключих вратата, проверих вътре и дадох знак на Лора да влезе.

15.

В седем часа вечеряхме пред камината — пилешка супа с фиде и английски кифлички, обилно намазани с масло. Гръбстър спеше в краката на Лора, заситен от двете консерви котешка храна, и от време на време трепваше. Клетката на Нолан бе покрита за през нощта.

— Беше много вкусно — отбеляза Лора и се прозина.

— Да — съгласих се аз, едва потискайки прозявката си. — Беше дълъг ден. Готова ли си да лягаме?

Лора погледна към вратата. Забелязах колко е напрегната.

— Да — промълви колебливо. — Не биха дръзнали да предприемат нещо тук, в Едгертън.

— И аз мисля така. Утре е погребението на Чарли Дък. Искам да те запозная с всички и да започна да досаждам на Тарчър. Що се отнася до Пол — ще действам много предпазливо. Не ми се ще да побегне.

— Готова съм да се обзаложа, че нищо няма да признае. Винаги ще защити Джили.

Вероятно беше права. Представих си как щях да се чувствам, ако стисна врата му с ръце и го разтърся.

— Когато Савидж и Шерлок пристигнат, ще обсъдим най-добрия подход. Те са наясно, че трябва да действаме бързо.

— Приятелите ти доста разполагат с времето си.

— Да. И двамата работят в един и същи отдел; той го ръководи. Шефът на Савидж — Джими Мейтланд — обикновено го оставя да прави каквото си иска. А и пристигат като приятели, не идват с официална задача. Шерлок и Савидж са първокласни агенти и мои много добри приятели. Възможно е да видят нещата от друг ъгъл, а не като теб и мен.

— Не познавам такива хора в отдела. — Постави пръст на устните ми. — Не, не. Да не си посмял да започнеш пак да злословиш срещу агенцията, за която работя.

— И през ум не би ми минало, Лора. Сега ще сложа стол под дръжката на вратата и ще поставя пистолета до леглото. Завесите на прозорците са спуснати. Всички врати са заключени. Нещата изглеждат наред.

— Явно няма какво друго да направим. Господи, още е едва осем и половина. Имам чувството, че е поне полунощ — толкова съм уморена.

— Защо не отидеш първо ти в банята? Ще проверя как е навън.

— Внимавай, Мак. — Леко прокара пръсти по лицето ми. — Бъди изключително предпазлив. Ти стана много важен за мен.

Идеше ми да я грабна и да започна да я целувам, затова бързо станах. За момента дъждът беше спрял. Ниски черно облаци с причудливи форми се движеха на фона на пълната луна.

В такава нощ вилнеят върколаци.

Тогава чух нещо вляво от мен, далече от скалите. Нещо прошумоля, после се раздвижи. Последва тишина, а после — ново изшумоляване.

Изчаквах неподвижен — чувах собственото си дишане. Не последва нищо. Сякаш онова, което се придвижваше към мен, бе спряло. Изчакаха малко. Пак нищо. Запитах се дали въображението ми не погажда номера.

Сетих се за думите на Кал: не би искала да е близо до гробищата, защото дърветата пускали корени, които вероятно разкъсват ковчезите. Тогава я взех за откачена. А сега чувах нещо и бях ужасен. Господи, губех самоконтрол.

Отидох при скалите и се загледах в черната вода. Погледнах наляво и надясно и различих част от бреговата ивица, потънала тук-там в мъгла. Черни камъни стърчаха от водата, а вълните се разбиваха в тях и се оттегляха. Запитах се какво ли би било всеки ден от живота си да прекарвам тук? Дали ще се чувствам спокоен или ще полудея?

Тръгнах към къщата, но спрях за миг, за да се съвзема. „Къщурката на гларусите“ се намираше в самия край на тесен черен път, който се виеше от юг на запад. Не различавах мястото на двеста метра по нататък, откъдето черният път се отделяше. Не се забелязваха никакви фарове на коли. Заобиколих къщурката отзад — проверих прозорците и погледнах на юг към дивите голи хълмове. От тях всеки можеше да се приближи. Това не ми хареса. Запитах се дали не сме

най-големите глупаци в Орегон, настанили се под носа на Тарчър. Рискувах живота си, но още по-важно беше, че поставях Лора в опасност. Тръснах глава. Няма да се откажа, а на този етап не си представях, че и тя ще се откаже.

Погледнах къщурката. Всички прозорци бяха затворени, памучните завеси, избелели от слънцето, бяха спуснати. Нямах какво друго да предприема.

Главата отново започваше да ме боли. Нищо чудно. Чувствах цялото си тяло разнебитено. От умора едва се държах на крака. И въпреки това бях нащрек.

Влязох в малката спалня. Лора стоеше по дълга нощница до леглото и ме гледаше.

— Здравей — каза тя с плътен дрезгав глас, от което думата прозвуча дяволски сексапилно.

Бързо се озовах до нея. Тя се притисна към мен, вдигна лице и ме целуна.

В следващия миг забравих за умората. Познавах тази жена от дни, а я желях повече от всяка друга на света. „Помежду ни вече няма лъжи — мина ми през ума, — нито една лъжа“.

Зарових ръце в косата ѝ, докато я целувах. После ги положих на гърба ѝ и я притиснах към себе си.

— В момента това е лудост — казах аз и се усмихнах на красивото ѝ, вече поруменяло лице.

Тя дишаше учестено, очевидно беше възбудена не по-малко от мен.

— Понякога малко лудост помага — отбеляза тя и леко гризна ухото ми, постави крак зад коленете ми и ме повали по гръб на леглото.

Нахвърли се отгоре ми — не преставаше да ме целува. Отвърщах на целувките ѝ и се смеех. Чувствах се изпълнен с енергия.

Съблякох се за по-малко от минута, после издърпах нощницата над главата ѝ и я захвърлих на пода.

— Не мога да повярвам, че това се случва — изрекох аз, загледан в нея.

Тя се засмя, целуна ме и в миг ръцете ѝ бяха по цялото ми тяло.

Смеехме се и стенехме двамата, когато проникнах в нея, а тя изви гръб: хапеше и ближеше врата ми, обсипваше лицето ми с

целувки. Наложих си да спра.

— Трябва да възвърна самообладанието си. Искам просто да те усетя до себе си. Господи, Лора, копнея да те любя от момента, в който те видях да разговаряш с онзи тийнейджър в библиотеката.

— А аз те желая откакто ядохме пилето в корейския ресторант — призна тя и по-силно обви врата ми с ръце. — Стой и не мърдай, Мак, и ми дай възможност да те усетя. Наистина не си представях, че това ще се случи тази вечер. Аз...

Стигна до оргазъм. Наблюдавах как насладата се разлива по тялото ѝ, как краката ѝ се стягат около мен; дадох си сметка, че няма да издържа още дълго. Най-чудесното нещо в цялата история бе, че нямаше значение. Завладян от емоции, я последвах.

— Сега вече и двамата, Лора.

— Нямам нищо против — увери ме тя. — Наистина се радвам, че дойде в библиотеката, макар и нищо да не знаеш за латвийските нарковойни.

В един и десет след полунощ все още бяхме будни; продължавахме трескаво да се любим. Вече не се смеехме; заобикаляше ни единствено тъмнина. Усещах прекрасната кожа на Лора и възхитителните стенания, които излизаха от гърлото ѝ. По-късно се изправих на лакти и опрях чело в нейното.

— Аз приключвам, Лора.

— Да, усещам.

Тази жена имаше нахалството да се засмее.

— Не това имах предвид.

— Знам. — Целуна ме по брадичката, по ухото; бутна лактите ми и отново се озовах върху нея. Обви врата ми с ръце и ме притисна силно към себе си. — А аз приключих, Мак — когато влезе в библиотеката и ме разсмя. За мен това е доста невероятно.

— И за мен. Ще ми се само да се бяхме срещнали при по-нормални обстоятелства. Да те отровят и да стрелят по теб, докато те ухажва един мъж, е сложна работа — през по-голямата част от времето му се налага да се озърта.

— Малко или много аз те принудих. Като се сетя какви лъжи ти наговорих, се чувствам бясна и тъжна. Но се налагаше да го направя. Обещай да ми простиш.

— Понеже лежа гол отгоре ти, а ти ме целуна почти навсякъде, сигурно ще го направя. Но никакви лъжи повече, Лора. Става ли?

— Обещавам. А сега и ти ми обещавай нещо, Мак. Обещавай ми, че всичко ще се оправи.

— Мога само да ти обещаая, че ще преживеем тази история, Лора, но ако Джили е замесена, не знам как всичко ще бъде наред?

Вместо отговор тя отново ме целуна и ние заспахме, като дъхът ѝ галеше врата ми.

Сънувах невероятни сънища.

Около къщурката вече не бродеха върколаци и не се опитваха да надзърнат вътре.

Събудих се от удари по дърво и някакъв глас, който викаше.

Умът ми заработи на пълни обороти. Измъкнах се от леглото, навлякох памучни панталони и тениска и грабнах пистолета от нощното шкафче. Лора продължаваше да спи, излегната по гръб. Беше гола и преди да се усетя, ръцете ми бяха върху тялото ѝ. Бързо я завих.

Дневната светлина не успяваше да надникне през завесите. В малката всекидневна беше сумрачно и студено — камината отдавна не гореше. Къде бе Гръбстър?

Някой отново потропа на вратата.

— Отвори. Хайде, Мак, отвори проклетата врата.

Разпознах сладкия раздразнен глас. Измъкнах стола изпод дръжката, отключих и отворих. На верандата стоеше специален агент Лейси Савидж, известна на всички — с изключение на родителите си — като Шерлок. Зад гърба ѝ сияеше ранната утринна светлина. С буйната си червеникава коса приличаше на оживяла картина от Тициан.

В следващия миг увисна на врата ми и силно ме прегърна.

— Здравей, Мак — усмихна се тя широко, когато най-после ме пусна и отстъпи крачка.

— Моят ангел — обявих аз, прегърнах я и я завъртях. — Не ви очаквах толкова скоро. Какво направи? Веднага скочи в самолета ли?

Целуна ме по ухото.

— Да. — После, през рамото ми, продължи: — Здравейте, коя сте вие?

Оставих Шерлок бавно да стъпи на пода. Извърнахме се и видяхме Лора по тениска и с полепнали по влажното ѝ лице коси. Гръбстър се търкаше в краката ѝ.

— Толкова ли бързо ме заряза, Мак?

— Това е Шерлок, Лора. Помогнах ѝ да си вземе последните изпити по физическа издръжливост в Академията. Здравата щеше да се издъни, ако не бях аз.

— Ха, ха! Той беше всеизвестен с физическа си сила, а аз с ума си.

Шерлок и Лора си стиснаха ръцете. Шерлок наблюдаваше Лора изпитателно, какво би направила една майка.

— Къде е Савидж? — попитах аз, като прегърнах Шерлок още веднъж. — Позволила си му да дойде с теб, нали? Искам да кажа — не си го оставила вкъщи да се грижи за Шон? А, Шерлок? Все пак е имало случаи, когато е бил от полза.

Тя се засмя.

— Той е мъж-мечта и никога не се съмнявам в това. Заведохме Шон при баба му и дядо му — родителите на Савидж — и те нямаха търпение да тръгнем, за да го разглежат. Вече минава осем, Мак. Дилън обикаля скалите и търси следи от хора, наскоро приближавали къщурката. Искаше да изчакам, да те оставя да поспиш, но не се въздържах. Притеснявах се за теб. Наистина ли си добре, Мак? А ти, Лора?

Питах се дали Савидж ще разпознае следи от върколак, ако ги види.

— Никой не се е приближавал снощи. Мечките сигурно още спят зимния си сън.

— И двамата с Дилън ни бива да откриваме мечки. Сега всички сме заедно, Мак. Не сте сами. — Тя започна да ме изучава внимателно и леко докосваше ръцете и лицето ми. Вдигна тениската и ме заоглежда. — Ребрата ти добре ли са вече? — попита накрая, прокарвайки внимателно пръсти по насинения ми гръден кош.

— Да, но все още лесно се изморявам. Ала с всеки изминал ден това преминава. Хей, Шерлок, нали не си решила да смъкнеш панталоните ми?

— Е, добре, щом не даваш. Как се чувствате двамата след фенобарбитала?

Лора се обади:

— Още съм малко гроги, но почти преминава.

— Понеже съм мъжкар, вече не усещам почти нищо.

Лакътят ѝ се заби в ребрата ми.

— Отивам да направя кафе — обяви Лора. — Всички ли искат?

Чух я да се движи из малката кухня, отделена от всекидневната, която служеше едновременно и за трапезария. Имаше барплот и три високи стола зад него.

— Грак!

— Това е Нолан и първата му дума през новия ден.

Лора беше махнала покривалото на клетката.

Тя се провикна от кухнята:

— Отвори клетката, ако искаш. Прозорците са затворени — нищо няма да му се случи. И му дай слънчогледови семки. В момента му приготвям препечен филийка. Да, Гръбстър, чувам те. Целият свят те чува. Ще ти отворя консерва с котешка храна. Престани да се суетиш.

Загледах се как Шерлок отваря клетката на Нолан. Той я изгледа изпитателно за миг и после бавно излезе.

— Грак!

Скочи върху облегалката на един стол. Пое семка от протегнатата ръка на Шерлок, внимателно я пусна на седалката, скочи на рамото ѝ и започна да дъвче косата ѝ. Тя се засмя.

— Грак!

— Изяж си закуската, Нолан — посъветва го Шерлок и го постави обратно на стола.

Гръбстър мяукаше и изведнъж млъкна. Очевидно бе заровил муцунка в паничката с храна.

— Ела да седнеш, Шерлок — поканих я аз. — Не помня как пиеш кафето.

— С малко захарин, ако има, и глътка мляко — каза тя на Лора. — А ако няма, пия го и черно.

— Не, не. Имаш късмет. И аз така го пия — увери я Лора. — А ти, Мак?

— На мен не ми наливай още, Лора — провикнах се от вратата на къщурката. — Искам да видя какво прави Савидж.

— Сложи си обувки преди това — посъветва ме Шерлок, заета да поднася нова семка на Нолан.

Утрото беше прекрасно; небето беше синьо като очите на Джили. Духаше съвсем слаб ветрец. Обърнах се на юг — Савидж крачеше към мен. И той ме видя и махна.

Също като съпругата си ме изгледа изпитателно, когато стигна до мен.

— Добре ли си?

Слава Богу, не прояви желание да ме опипва.

— Да. Няма нищо тревожно. Видя ли нещо? Шерлок е вече вътре и пие кафе. Хайде, влизай и ти. Наистина се радвам да ви видя.

— Не открих признаци някой да се е навъртал наоколо. Земята е още влажна от дъжда. Щеше да има отпечатьци от стъпки, ако някой е идвал. Но ти вече си проверил наоколо, нали?

— Не и тази сутрин.

— Е, вече не се налага. Вие май сте се забъркали в голяма каша. Радвам се, че ни се обади. Но работата не изглежда съвсем чиста. С Шерлок наистина съжаляваме, че и Джили е замесена. И още нещо искам да знаеш — по време на пътуването насам двамата доста говорехме за случая; заради Джили решихме да поостанем два-три дни. Напълно съм съгласен с теб, че през това време ще бъдем в безопасност. Някой трябва да е свършено луд, та да се захване с четирима федерални агенти, особено след като е ясно защо сме заедно. На Джими Мейтланд казах възможно най-малко. За момента поне — понеже си в отпуск си говорил вече с шефа си — ще ни оставим да правим каквото искаме. Вече ти споменах — на път за Портланд обсъдихме с Шерлок положението най-подробно. Възникнаха въпроси. После ще обмислим стратегията. — Спря за миг и ме сграбчи за рамото. — Много съжалявам за Джили, Мак. Имаш ли представа къде може да е?

— Не. И аз съжалявам, че се е наложило да оставите Шон.

— Ще се справи. Според Шерлок е много малък, за да бъде провален напълно; нямало значение колко често ще го гъделичкат по коремчето и ще му обясняват, че е принцът на света. Искрено се надявам да е права.

Говореше така нормално; нямаше нищо общо с преживяванията ми през последните четири дни. Въздъгнах.

— Ела да те запозная с Лора Скот.

16.

След като изпихме по чаша силно кафе, заявих:

— Днес имаме да свършим страшно много неща. Понеже не е известно колко време ще ни позволят да останем тук, налага се да оползотворим пълноценно всяка минута.

Погледнах към Савидж: седеше, вторачен в полупразната чаша кафе. Приличаше на свиреп тип, едър и строен. Носеше джинси, тъмносин пуловер и ботуши. Човек можеше да разчита на него да му прикрива гърба.

— Осем и петнадесет сутринта е, Мак. Няма да отида никъде, преди да закуся.

Шерлок се намеси:

— Преди всичко вие двамата трябва да вземете душ. А ти, Мак, не е зле да се избъръснеш. Всъщност и двамата трябва да поспите малко, но колкото и да е странно, изглеждате невероятно спокойни.

Вдигна вежди, примигна два-три пъти и отиде в кухнята.

— Досеца се — съобщи ми Лора.

— Надявам се да те одобрява — отвърнах аз.

Двамата с Лора не взехме душ едновременно, макар идеята да бе изкусителна. Когато се върнахме, ни облъхна ароматът на бекон с яйца — за малко да се разплача. Видях Нолан, разположил се удобно върху рамото на Савидж. Гръбстър се бе настанил в скута на Шерлок.

— Страхотна менажерия имате — отбеляза Савидж и нежно погали Нолан по гърдите.

— Грак!

Масата беше подредена. Седнахме чинно. Савидж донесе чиниите със закуската.

— А сега да хапнем — предложи Савидж. След пет минути се обади: — Мак, спомена някакъв възрастен човек — Чарли Дък, — който бил убит. Какво ще кажеш за него? Как се вписва в цялата история?

— Разполагаме единствено с предсмъртните му думи пред доктор Ламберт. „Голям удар, много, а после ме хванаха“. Знаел е нещо за случая с наркотиците, който Лора разследва — ни най-малко не се съмнявам в това, но какво точно?

Лора се обади:

— Откакто се срещнах с Мак, не съм имала много време да обмисля нещата, но съм съгласна с него. Искам да поговоря и с Маги Шефилд, шерифката — интересува ме дали е научила нещо. Предполагам обаче, че щеше да се обади тук, ако е открила следи за Джили.

— Днес следобед е погребението на Чарли Дък — напомни Лора, докато даваше семка на Нолан, кацнал върху облегалката на стола ѝ. — Защо не отидем да видим какво има в гърнето и да го разбъркаме?

— Ще започнем да бъркаме гърнето много преди това — прекъснах я аз. — Пръв в списъка е Пол.

Савидж даде на Гръбстър парче бекон и се обърна към Шерлок.

— Как мислиш — дали с тях ще ни е така забавно както с Шон?

— Той наистина се чуди какво ново да измисли за детето — обясни Шерлок. — В момента търси леки гири: — искал да тренира бебето. — Погледна към Гръбстър — сега се миеше старателно върху един стол. — Бива си го котаракът. Дебеланко е, но е сладък.

— Намерих го през последната си година в колежа. Беше съвсем малък и направо кльоцав. Според ветеринарния вече е на единадесет или дванадесет. Откакто Гръбстър ме научи да му отварям консервите с храна, не е спрял да яде.

Шерлок направи още кафе. Запалих огън в камината. Скоро в стаята стана топло и приятно. Внезапно Шерлок обяви:

— Добре, че си видял как Лора използва пистолета. Така е била принудена да ти каже всичко. Ненавиждам да се намесвам в случаи на сляпо.

— Съпругата ми — Савидж я потупа по бедрото — вижда нещата все от добрата им страна. Но всъщност май е по-добре, че онези, дето са стреляли по вас, са се измъкнали. Ако ги бяхте заловили, случаят щеше да се разчуе, и сега щяхте да седите тук и да се гледате по новините. Шефовете ви сигурно щяха да спорят кой да бъде поставен начело, а престъпниците — да са се омели, докато трае целият този бюрократичен хаос. Двамата с Лора щяхте да бъдете

изпратени в различни краища на страната по разни задачи. Така че както обикновено Шерлок е права — Изправи се и махна няколко котешки косъма от джинсите си. — Имам да направя съобщение. Лора е луда по теб, Мак. Значи в цялата каша има поне едно добро нещо. И така — хайде да се захващаме за работа.

Чух да се приближава кола. Механично посегнах към пистолета.

— Къде паркира колата, Савидж?

— Зад къщурката.

— Добре. Всички стойте по местата си.

Измъкнах своя ЗИГ и бавно отворих входната врата. Пристъпих навън и я затворих зад себе си.

17.

Към къщата се приближаваше светлосиньото беемве на Кал. Земята беше влажна от дъжда и не се вдигнаха облаци прах. Сетих се каква веселба си устройхме двамата по време на тържеството в къщата на родителите ѝ и трепнах.

Бързо натиках пистолета на кръста, извиках и ѝ махнах. Кал се измъкна от малката кола и ме погледна — нито махна, нито отрони дума: изчака да отида при нея. Носеше торбести джинси и голям пуловер — почти до коленете. Беше вързала косите си на конска опашка.

Когато почти стигнах до колата, тя ми се нахвърли също като вечерта на събирането. Краката ѝ обгърнаха кръста ми, а ръцете ѝ — врата ми. Започна да ме целува по цялото лице.

Хванах ръцете ѝ и се освободих от нея.

— Здравей, Кал. Какво става?

— Какво има, Мак? Няма ли да се любим? Какво ще кажеш за скалите? Достатъчно топло е, а и аз бързо ще те разгорещя. Какво ще кажеш?

— Не съм сам, Кал.

— О, да, мама ми каза, че си с Лора Скот тук. Вживяваш се в ролята си на агент от ФБР и я пазиш, нали така?

— Да, така е. Рано е, Кал. Какво мога да направя за теб?

— По-скоро дойдох да видя аз какво мога да направя за теб. Къде е тази Лора Скот, дето я пазиш?

— Ето ме. — И наистина Лора стоеше на единственото стъпало към входната врата. — Здравейте. Аз съм Лора Скот.

— Аз съм Кал Тарчър. Никой не разбира защо някой иска да ви убие.

— Лесно обяснимо е — отвърна Лора. — Агент съм от отдела за борба с наркотрафикантите. Работех под прикритие до миналата седмица. Очевидно съм стигнала прекалено близо до нещо. Искате ли

да влезете вътре? Мисля, че остана малко от закуската. Вие с Мак май сте големи приятели?

— Вие сте агент от Отдела за борба с наркотрафикантите? Означава ли, че сте ченге?

— Точно това съм.

— Какво правите тук с Мак?

— Дълга история. Искате ли да влезете?

Когато Кал ни подмина и влезе в къщурката, прошепнах в ухото на Лора:

— Нямаше нужда да я каниш, дяволите да го вземат!

— Защо не? Вие двамата, изглежда, сте в доста приятелски отношения. Почти се изкушавам да кажа — в интимни отношения. Шерлок и Савидж са скрити в спалнята. Очакваме ли още от завоеванията ти да се появят, Мак?

— Престани, Лора. Не е както го мислиш. Освен това едва те бях срещнал, когато Кал ми налетя.

— Налетяла ти е? Обикновено е обратното. Горкият, Мак, всички жени го преследват заради тялото му.

— Ти си последната, затова не ме прави на решето.

Потупа ме леко по бузата и последва Кал в къщата.

Лора бе заличила всички следи от Савидж и Шерлок. Зачудих се защо са решили да се скрият.

— Искаш ли малко бекон и препечен хляб, Кал?

— Благодаря. Ей, кое е това?

— Това е Гръбстър, котката ми.

Кал сръчно прегъна парче бекон и го подаде на Гръбстър.

— Дебел е като свиня.

След тези думи тя отхапа от препечения хляб. Наведе се и подаде на Гръбстър и другата половинка от бекона.

— Сега вече е готов да убива за теб.

— Много е красив. А това кой е?

— Грак!

— Папагалът ми Нолан. Искаш ли кафе, Кал?

Тя кимна. Лора донесе чайника и й наля, а после отново отиде в кухнята.

Кал отпи, наведе се напред и доста театрално прошепна:

— Знам, че трябва да я пазиш, Мак, но няма ли начин да се отървем от нея за малко? Изглежда приятна и сигурно ще иска да се разходи по скалите. Няма да се наложи да остане дълго навън. Ще те измъкна от панталоните ти за три секунди.

Не бях в състояние да промълвя нито дума.

— Няма да е зле този път да имаме легло и да не го правим на пода. Как мислиш?

— Кал — промълвих аз, — сега наистина не е моментът. Невъзможно е да оставя Лора сама. Това не е игра — някой се опита да я убие.

— О, не знам, Мак — нарече Лора с усмивка на не повече от два метра от нас. — Ще ми е приятно да се разходя по скалите. А вие двамата идете да омотаете чаршафите. Да оправя леглото, преди да изляза?

Знаех си. Направо си знаех. На този свят няма никаква справедливост. Лора беше застанала на два метра от Кал, а лицето ѝ бе безизразно, а аз знаех колко лош признак е това.

— Виждаш ли, Мак? — изчурулика Кал. — Лора няма нищо против. Наистина ли би оправила леглото за нас?

— Не е чак толкова разхвърляно — обяви жената, която бях любил през нощта; жената, за която Савидж каза, че е луда по мен. — И двамата спяхме като пънове, без да се движим много-много. Сетих се! Ще метна кувертюрата и вие ще легнете отгоре. Какво ще кажете за това?

Кал изведнъж застина.

— Двамата сте се любили снощи, така ли?

— Да — обях аз. — Любихме се. А сега, Кал, имам доста работа. За какво си дошла?

— Само за теб, Мак. — Кал се смъкна от високия стол. Изяде последната хапка от препечената филийка. Избърса ръка в джинсите. — Мислех, че изпълняваш единствено мисия на ченге, Мак — промълви тя.

— Нещата са по-сложни, Кал. Има ли някаква вест за Джили?

Кал поклати глава.

— Несъмнено Маги ще се обади първо на теб, ако има някаква вест. — Изгледа Лора доста продължително. — Знаеш ли какво, Лора?

— Не. Какво?

— Определено бих искала да те нарисувам. Лицето ти не е особено интересно, но под прилепналите ти дрехи съзирам страхотно тяло. Какво ще кажеш?

Представих си Кал как се нахвърля върху Лора, след като я е скицирала.

Лора я гледаше безизразно. Най-накрая се обърна към мен:

— Какво ще кажеш, Мак?

— Кал е много добра художничка — отвърнах аз.

— Не. Мислиш ли, че имам страхотно тяло?

— Да, а и повтарям — Кал е много добра художничка.

— Добре — намеси се Кал и потри ръце. — Ще си уговорим час за следващата седмица. А за нас, Мак, ще поговорим друг път, щом сега сте заети. А, между другото — имам от онези френските презервативи, които са много хлъзгави и леко набраздени.

Предпочетох да не казвам нищо. В продължение на десет секунди май дори не дишах. Видях Кал да напуска къщурката, чух мекото изръмжаване на мотора на колата ѝ.

— Е — обади се Лора, като ме изгледа; после погледна трохите около чинията на Кал, — с това вероятно приключи идеята ми да я разпитвам.

Ухилих ѝ се, сграбчих я и я притеглих в обятията си. Целувах я, когато Савидж и Шерлок влязоха в стаята.

Шерлок се обади:

— Та откога казваш, че си тук, Мак?

Продължих да целувам Лора, докато тя не започна да се смее.

— Сега е по-добре — обявих аз. — Тогава едва те познавах, Лора. Случи се някак от само себе си. Приемаш ли го?

— Не, не го приемам, но няма да те разкъсвам на парченца точно в този миг.

— Какво наказание си намислила?

Засмя се отново.

Обърнах се към Савидж:

— Защо не останахте да се запознаете с Кал?

— Добре се справяше със ситуацията, Мак. Ако се бяхме появили, всичко щеше да се промени.

— Благодаря за развлечението — подметна Шерлок.

— Добре, радвайте се на собствените си шеги — промърморих аз, докато набирах номера на Тед Лепра — съдебния лекар от Портланд.

След минута Тед Лепра, момчето — чудо, ми потвърди, че Чарли Дък е загинал именно от удар по главата.

— Останал е жив десет — двадесет минути, след като някой го е халосал — продължи той с дрезгавия си глас на пушач, — и се е добрал, както ми казаха, до къщата на местния лекар. Много бързо е получил мозъчен кръвоизлив. Мозъкът му бе плувнал в кръв, ако държиш на по-колоритно описание.

— Сигурен ли си?

— О, да. Но има нещо странно, Мак. Както вероятно знаеш, старецът е бивше ченге от Чикаго. По време на аутопсията около мен се навърташе един детектив, та се разприказвахме за жертвата. Дали нещата са свързани? Някой е искал да си отмъсти, след като е излязъл от пандиза?

— Възможно е — отвърнах аз. — Местната шерифка проверява и тази версия, разбира се.

— Ей, май не си особено щастлив.

— Не съм. Надявах се да има нещо друго.

Тед се закашля и отмести слушалката настрана, докато мине пристъпът.

— Извинявай — обади се той след време. — Знам, че трябва да спра да пуша.

— Ти сам си виждал какви са дробовете на пушачите — подхвърлих внимателно.

— Да, да... Слушай, не е изключено да е имало и още нещо.

„Най-последно“ — помислих аз.

— Почакай, Тед. Ще включа високоговорителя на телефона. При мен са няколко души — трябва да чуят какво ще кажеш.

— Добре, Мак, ти се оказа прав. Открихме опиат в кръвта му. Реагира положително при теста за опиати. Засега не съм успял да го идентифицирам. Възможно е да не сме го срещали преди. Странно, не намираш ли?

— Не съм сигурен — уверих го аз. — Май става въпрос за свършено нов опиат; засега не се е появил на пазара. Кога ще ми дадеш повече информация, Тед?

— След два дни. Обади се в петък. Ако открия нещо по-рано, ще ти позвъня аз.

— Спри да пушиш, глупако.

— Какво казваш? Не те чувам, Мак.

Оставих слушалката, обърнах се и изгледах останалите.

— Чарли е бил по следите им. В тялото му са намерили следи от опиат.

— Или е открил опиата и е искал да провери как точно действа, или някой насила му го е вкарал — предположи Лора. — Нали помниш последните му думи: „Голям удар, а после ме хванаха“.

Савидж галеше Гръбстър зад ушите.

— Или мнозина наоколо са искали да го опитат и никак не са се интересували от страничните ефекти?

— По-скоро е попаднал на нещо; затова е искал да говори с мен. Но не е допускар, че е толкова спешно.

— И е сгрешил — промълви Лора.

— Да, горкият старец — въздъгнах аз. — Сега поне знаем, че те са убили Чарли Дък. Опиатът в кръвта му почти го доказва. Господи, ще ми се да бяхме поговорили още първия ден, но тогава ми се стори, че просто му се бърбри. Бил съм идиот.

— Все пак се е опитал да каже на лекаря какво е станало — подметна Лора. — Жалко, че не е имал сили да съобщи и друго.

Отново взех телефона.

— Сигурно в полицейското управление в Чикаго ще се намерят негови приятели, с които е поддържал връзка.

В полицейското управление в Чикаго се представих на трима безразлични служители в три различни отдела; най-накрая ме препратиха в „Личен състав“ — представих се на поредния безразличен служител. И тогава ме свързаха с някоя си Лиз Тейлър. Оказа се истинска чаровница.

— Не — заговори почти веднага тя, — не сме никакви роднини, не гадайте в тази посока. Казвате, че искате да узнаете нещо за Чарли Дък ли?

— Да, моля. Бил в полицейското управление допреди петнадесет години, знам.

— Да, добре си спомням Чарли. Работеше като детектив в отдел „Убийства“; имаше остър като бръснач ум. Странна работа.

Обикновено шефовете искат старците да се оттеглят. Слагат им златен часовник на китката и ги избутват през вратата. Но с Чарли не беше така. Всички искаха той да остане. Готова съм да се обзаложа, че можеше да продължи да работи тук, докато умре, но твърдо бе решил да напусне. Няма да забравя шестдесетия му рожден ден: целуна ме и каза, че изчезва. Няма да забравя вече да се занимава с трупове, със съдебни процеси, при които пускат престъпниците отново на свобода. А и не искаше да кара повече зими в Чикаго. Състарявали кожата, твърдеше той. Премести се още следващата седмица. Ха, кой сте вие всъщност? Добре, от ФБР, но защо разпитвате за Чарли?

— Чарли е мъртъв — съобщих й аз. — Бил е убит. Опитвам се да разбера кой го е сторил и защо.

— О, Господи! — възкликна Лиз Тейлър. — Не! Получих картичка за Коледа. Толкова мил беше старият Чарли.

Чух я как подсмърча.

— Разкажете ми за него — подканих я аз. — Май не се е доверявал много-много?

— Такъв си беше Чарли — потвърди Лиз и отново подсмъркна. — Някои хора не го харесваха: навирал си носа навсякъде и бил кучи син. Бил е, предполагам, и такъв. В отдела той бе детективът с най-много разкрити убийства. Дори още държи рекорда. Горкият Чарли. Ще ви кажа едно: нищо не бе в състояние да го спре, щом надуши нещо гнило.

Не само е бил детектив, но и от отдел „Убийства“ при това. Бил е умен и безжалостен. Страшна комбинация.

— Нужни са ми имената на приятели, с които е поддържал връзка в Чикаго. Както и на ченгета. Ще ми кажете ли такива имена?

— Почакайте. Това ли всъщност е станало: надушил е нещо гнило и някой го е убил?

— Вероятно — отвърнах аз. — Знаете ли негови роднини или близки, с които е поддържал връзка? Или дори да им е доверявал какво е мислил?

— Той няма живи близки хора — съобщи ми тя. — Съпругата му почина, преди той да напусне полицията. Рак на гърдата, бедничката. Когато се пенсионира, той отиде на Запад, щял да живее с родителите си по Западния бряг. Май в Орегон?

— Точно така — уверих я аз и стиснах зъби от нетърпение. — Имаше ли приятели?

— Само двама-трима по-възрастни; още работят в силите за сигурност. Но мисля, че не са разговаряли от години. Ще разпитам, ще проверя дали някои по-възрастни колеги са говорили с него наскоро.

— Много ще съм ви задължен.

Благодарих й сърдечно, дадох й телефония номер в къщурката и затворих.

— Интересно — отбеляза Лора. — Жалко, че не ти каза нищо конкретно.

Отидох до нея, вдигнах брадичката й и заявих:

— Забрави за Кал Тарчър. Забрави за стотиците други жени.

Тя се засмя толкова гръмко, че се наложи да я притисна към гърдите си, за да я спра. Продължаваше да ме намира за забавен.

В два часа Лора, Савидж, Шерлок и аз седяхме в християнската черква на Лигата на Гринидж Стрийт, съвсем близо до Пето Авеню. Срещу малката бяла черква имаше парк и доста места за паркиране. Самата сграда почти не приличаше на черква. Предположих, че е така, защото се използваше за изповядване на толкова различни религии.

Представих Лора на всички като агент от Отряда за борба с наркотрафикантите, която в момента работи съвместно със Савидж; Шерлок — като агент на ФБР, дошла да ни помогне да огледаме нещата. Какви неща ли? Кой е направил опит да убие Лора, например. Говорех колкото е възможно по-неопределено, докато се усмихвах в лицето на Асайлъм Тарчър. Исках усмивката ми да говори: „Ще те хвана“, и се кълна, че той схвана точно какво си мисля.

Портретът на Чарли Дък беше сложен при олтара, а красиво изработената му сребърна урна — върху стъкления плот над ръчно изработената от дърво пирамида, висока поне метър и петдесет. Не проумявах как плотът от опушено стъкло се крепи на върха на пирамидата.

Докато изчакахме службата да започне, им разказах набързо за хората, които бях срещнал.

Пол влезе, но не седна до мен. Дори не показа, че ни е забелязал с Лора. Изглеждаше уморен, с посивяло лице и дълбоки сенки под

очите. Освен всичко това ми се стори и изплашен.

Огледах се — всички места бяха заети. Присъстваха поне стотина души, а други стояха прави в задната част на черквата. Всички бяха зарязали работата си, за да дойдат тук. Внезапно разговорите стихнаха.

Асайлъм Тарчър, в черен костюм — определено английски и шит по поръчка — пристъпи бавно към амвона. Всъщност не представляваше истински амвон, а доста дълга и дебела махагонова дъска върху мраморни колони. Цялата вътрешност на черквата бе такава: смесица от различни стилове и материали, говореща за всевъзможни вероизповедания, без да акцентира на някое.

Асайлъм Тарчър прочисти гърлото си и вдигна глава. През високите прозорци струеше слънчева светлина и го обливаше. Въздухът бе съвършено неподвижен. Не се чуваше никакъв шум.

Кимна почти незабележимо. Прозвуча музика от гайди — тиха, мелодична и невероятно красива. Никой не изглеждаше изненадан; очевидно им беше познато. Гайдите изсвириха тъжната си мелодия и затихнаха, ставайки все по-далечни и по-нежни, докато оставиха след себе си само ехо.

— Чарлс Едуард Дък — заговори Асайлъм Тарчър с властен тон — бе мъж, живял богат и пълноценен живот.

Престанах да го слушам и се загледах в Пол. Какво ставаше?

— До пенсионирането си е работил като детектив в Чикаго; след това пристигна в Едгертън, за да заживее с възрастните си родители, вече покойници от шестнадесет години. Ще ни липсва. Той бе един от нас.

Отново чух гайдите. Изсвириха няколко минорни акорда и замлъкнаха. Асайлъм Тарчър, патриархът, седна на мястото си на първия ред.

Стана Айлин Тарчър — стройна, добре поддържана и богата. Тъмният ѝ костюм беше елегантен и делови. Носеше перли. С дълбоко възлнение каза:

— За пръв път срещнах Чарли Дък на ежегодното новогодишно събиране в средата на осемдесетте години. Празненството през онази година бе в „Едуардиан“. Тогава Чарли свири на китара. Сбогом, Чарли.

Изказаха се още десетина души: първият представляваше англиканската църква — беше Роб Морисън. Говореше накратко за добрия нрав на Чарли, за толерантността му към останалите.

Госпожица Жералдин, ръководителката на местната Лига, кмет на Едгертън, изповядваше еврейската религия. Говори за липсата на гняв у Чарли към когото и да било, за неговата доброта.

Излизаше, че всеки има своя представа за Чарли Дък.

Последна говори деветдесет и три годишната Мама Марко, собственичка на старата бензиностанция от времето на Гражданската война. Беше дребна и крехка; розовият ѝ череп прозираше през редицката бяла коса.

— Не представлявам никаква религия — обяви тя с изненадващо силен глас. — Е, може да се каже, че представлявам старостта пред прага на смъртта. Чувствам се по-стара от скалите по брега на Едгертън. — Възрастната дама ни се ухили и показа големи бели изкуствени зъби. — И се гордея с това. Познавах добре Чарли Дък. Умен беше Чарли. Знаеше от всичко по малко. Обичаше да открива разни неща. Ако нещо не му беше ясно, дълбаеше и дълбаеше, докато намери отговорите. Понеже е бил полицейски детектив в Чикаго, нямаше особено високо мнение за никого. Не беше сляп по отношение на хората.

От всички изказали се ми се стори, че Мама Марко го описа най-добре.

Асайлъм Тарчър пристъпи към дървената пирамида, взе сребърната урна с пепелта на Чарли и я вдигна над главата си.

— За Чарли! — извика той.

Всички изръкопляскаха, наредиха се зад Асайлъм Тарчър и излязоха от черквата.

— Олеле! — възкликна тихо Шерлок.

— Голямо представление — съгласи се Савидж.

Усетих как пръстите на Лора стискат ръката ми.

— Не искам да ходя там — обяви тя. — Не желая да отида на гробището.

— Не е необходимо. Никой не го очаква от нас. В края на краищата ние сме външни хора.

Видях Роб Морисън до Маги Шефилд и се сетих за детектив Кастанга. *Маргарет му е била съпруга по едно време.*

— Кой, по дяволите, си ти?

— Това е Котър Тарчър — представих го аз. — Единственият син на Асайлъм.

Котър не обърна внимание на двете жени, но се загледа в Савидж с блеснали очи. Савидж вдигна тъмните си вежди.

— Зададох ти въпрос, приятел. Какво правиш тук? Нямах място сред нас. Никой не те е канил.

— Всъщност аз го поканих — намесих се аз. Кимнах към Шерлок и Савидж и показах на Котър, че държа ръката на Лора. — Те са мои приятели.

— Никой от вас няма място тук — изсумтя той.

Савидж се усмихна злорадо, което би трябвало да послужи за предупреждение на Котър, но той не го долови. Савидж светкавично беше преценил що за стока е Котър.

— Харесаха ми изказванията, приятел. Всички оратори бяха много добри. Ти защо не взе думата? Не принадлежиш ли към никоя религия? Или не умееш да се изразяваш?

Котър се палеше бързо, а и Савидж го предизвика дръзко, но никой не остана по-изненадан от мен, когато младият Тарчър замахна да удари Савидж. Не помръднах. Дори изпитах известно съжаление към Котър. Шерлок само промълви: „О, не, идиот такъв!“, но не го каза достатъчно бързо.

Савидж улови китката на Котър, стисна я и спусна ръката му надолу. Той се опита да го ритне, но нищо не се получи. Савидж улови крака му зад коляното и го метна във въздуха. Пусна китката на Котър в последния момент, преди да се просне по гръб в огромната саксия със златоцвети.

С ръце на кръста Шерлок погледна към Котър.

— Защо се държиш като хлапе?

— Стегни се и помисли дали не ти е време да пораснеш — добави Савидж.

— Нищо не струвате вие — всичките. Лайняни федерални агенти. Само предизвиквате смях. Никога нищо няма да откриете.

Той се надигна от цветята и с тежки стъпки се отдалечи.

— Този млад мъж има сериозни проблеми — отбеляза Лора.

— Той е местният социопат — обясних аз. — Значи смята, че няма нищо да открием, така ли? — Загледах се как казва нещо на

Асайлъм Тарчър, но по-възрастният мъж само поклати глава. — Когато го видях за пръв път, го взех просто за недорасла буйна глава. Но след случилото се вече се питам дали не е замесен в историята; нещо повече — дали не е дясната ръка на татенцето си.

— Баща му прилича на аристократ — прецени Шерлок, — а той — на булдог.

— Според мен Кал и Котър са различни — намеси се Лора — И тя се държи странно, но Мак никога не я е наричал социопат.

— Ха — обадих се аз, — наричам ги само онова, което са. В края на краищата сме наясно, че Кал има страхотен вкус по отношение на мъжете.

Видях Асайлъм Тарчър да поглежда към мен. Лицето му бе безизразно, но очите му изведнъж бяха станали изпепеляващи като очите на сина му.

18.

Малко след пет и половина двамата със Савидж завихме по алеята пред Ливърпул Стрийт номер 12. Пол си беше вкъщи. Всъщност и неговата кола, и служебната на шериф Маги Шефилд стояха една до друга на алеята. Чухме ги да си крещят още от предната веранда. Спряхме за миг до висящо растение, което изглеждаше където-където по-щастливо от мен. Останахме смълчани пред вратата и се заслушахме.

— Жалък червей такъв — чухме Маги да крещи. — Никога не казвай и не прави такова нещо, Пол, или ще ти откъсна главата. Откачили? От колко време я няма Джили?

— Ти пък какво ли знаеш? Нищо! Обичаш да си играеш на мъжки игрички, но не се справяш особено добре. А и като жена нищо не представляваш, Маги. Май тази служба е идеална за теб. Ти какво, обратна ли си?

Чу се трясък. Въздъгнах, отворих вратата, влязох във фоайето и погледнах надясно към всекидневната. Видях Маги, възседнала Пол, който лежеше по гръб на пода. Държеше го за врата и притискаше главата му към белите теракотени плочки.

Савидж спокойно пристъпи към нея, хвана я под мишниците и я изправи на крака. Тя светкавично се извърна към него с вдигнати юмруци. Той продължаваше да я държи и изрече с плътния си, предразполагащ глас:

— Не си го намислила особено умно. Не го прави.

— Хайде, вие двамата — намесих се аз, подавайки ръка на Пол да се изправи. — Какво става тук? Още от верандата се чуваше как си крещите.

— Той е скапан негодник — заяви Маги. Обърна се към Савидж: — Пусни ме, атлетическа канара такава! Аз съм шерифът. Ще те арестувам!

— Не съм никаква атлетическа канара, мадам. Аз съм специален агент Дилън Савидж, ФБР.

— О! — възкликна тя и моментално застина. — Извинявам се. Тук си заради Мак, нали? Видях те на погребението на Чарли Дък, но закъснях и не успях да се запозная с теб.

— Точно така. Да те пусна ли вече?

— Ако обичаш. Няма да нараня тази жалка отрепка.

Погледна Пол с вид на човек, готов да го заплюе.

— Пол, седни — предложих аз. — Трябва да поговорим. Маги — ти на онзи стол. Ако някой от вас двамата тръгне към другия, ще си имате работа с мене или със Савидж, ясно ли е?

— Аз съм шериф — намръщи се Маги, докато натикваше блузата си в панталона. — Ще правя каквото си искам, по дяволите!

— Добре — насърчи я Савидж. — Такъв трябва да е духът. А ние искаме да седнеш и да ни кажеш дали си научила нещо за сестрата на Мак.

— Нищичко. — Тя погледна Пол. — Тази сутрин разговарях дори с Минтон — нещо, което ми беше особено неприятно, — но той не знаеше нищо; само се чуди какво ли сте намислили с госпожица Скот. Обърнах му внимание, че ако е негова работа, щяхте да му кажете. — Усмихна се. — Нарече ме кучка. Това значително подобри настроението ми. Е, тръгвам вече. Ако остана още малко в стаята с този глупак, доброто ми настроение ще се изпари. Обади ми се, ако откриеш нещо, Мак. — Кимна за довиждане. — Агент Савидж, благодаря за великодушната помощ. Несъмнено ще ме уведомиш, ако имаш нужда от нещо.

— Почакай, Маги — намесих се аз. — Ще те изпратя.

— Той е жалък негодник — просъска тя, докато излизахме от къщата.

— Какво каза този път, за да те вбеси така?

— Няма да ми повярваш, Мак. Опита се да се навре в гащите ми. Всъщност — да свали униформата ми, за да се навре там. Нещастен негодник. Отне ми известно време да го отблъсна от себе си, за да го фрасна.

— Защо е постъпил така?

— Един Господ знае. Винаги съм го смятала за особняк.

— Добре, Маги. Ще държим връзка.

Изчаках я, докато потегли колата. Когато се върнах във всекидневната, Савидж ме чакаше.

— И така, Пол — подхвана той, когато влязох, — кажи ни за новото лекарство, което разработваш.

— Да. Много се интересуваме от него, Пол.

Той седеше и се взираше в ръцете си.

— Нямам какво да ви казвам. Разкарайте се.

— Никъде няма да отидем, преди да чуем всичко от теб. — Помислих си, че Пол отново изглеждаше изплашен. — Говори.

Обиколи стаята няколко пъти и накрая спря пред една от модернистичните картини. Ние чакахме. Най-сетне се обърна:

— Всичко е на експериментално ниво, Мак. Не се знае дали нещо ще излезе. Знаеш какви са затрудненията при изработването на успешни лекарства в наши дни. Изследванията в областта на фармацевтиката са астрономически скъпи, изискват часове къртовска работа и специализирани компютърни програми. А и човек трябва да се съобразява. — Замълча и изтегли някакъв конец от сакото си. — Исках да продължа изследването в определена посока. Хората от „БиоТек“ прецениха, че е скъпо да продължавам; не очаквах достатъчна възвръщаемост на средствата и се отказаха. Настоявах двамата с Джили да се захванем с изследването на СПИН. Но нашите интереси просто не са в тази посока. Когато Асайлъм Тарчър предложи да ни финансира, ние му се доверихме.

— Какво точно представлява лекарството, Пол — попитах аз.

— Подпомага паметта, нищо повече.

— Представа нямам какво имаш предвид под лекарство, което подпомага паметта — намеси се Савидж. — Знаем толкова малко за съзнанието и как работи паметта. Как точно ще ѝ влияе то?

— Предназначението му е да се справя със защитата на памет. Лекарството сякаш се активира при внезапна проява на физически признаци, говорещи за отклонения: повишаване на нивото на адреналина, учестено сърцебиене и други такива. Целта му е да намали физическия дискомфорт и да го замени с чувство за благополучие. Предимствата може да са огромни при лечението на човек, преживял стрес. Например войници, оцелели след битки, при физическо или сексуално насилие на дете. След като емоционалният багаж на съзнанието се разтовари, същото става и с психологическите процеси.

Седнах на стола и стиснах ръце между коленете си. Най-последой се разприказва. Трябваше да го насърча да продължи.

— Физическите реакции, които описваш, Пол, невинаги са плод на изгубена памет. Появяват се и при много други ситуации — уплаха, възбуда, напрежение.

— Вярно е, но се предполага, че лекарството ще се дава под контрол и ще е насочено към паметта. Ще бъде фокусирано, така да се каже.

— Звучи невероятно — промълви Савидж. — Но как е възможно да продължите проучванията сами, в условията на домашна лаборатория?

— Бях доста близо до успеха, когато напуснах „БиоТек“, макар никой от онези, които взимаха решенията там, да не виждаха нещата по този начин. Сега е въпрос само да се доусъвършенства лекарството и да се премахнат страничните му ефекти.

— Възможно ли е човек да се пристрасти към него? — попитах аз.

— О, не — отвърна Пол и поклати глава. — Не, не.

— А използването му за военни цели? — намеси се Савидж. — В края на краищата, ако намалява физическите прояви на дискомфорт и го дадеш на войниците си, ще разполагаш с батальон от герои.

— Не, никога не бих имал нещо общо с военните.

Пол изглеждаше невероятно уморен и говореше съвсем равнодушно.

— Когато те попитах преди — напомних аз, — ти само се засмя и ме увери, че е извор на вечната младост. Сега говорим съвършено различни неща.

— Няма значение. Нищо от това не е свързано с изчезването на Джили. Всъщност не е свързано с нищо от случилото се тук. Вървете си, Мак. Не ми се говори повече с вас. Моля ви, идете си.

— О? — вдигнах аз въпросително вежди. — На теб ти стига да налиташ на жени, които случайно пристигат в къщата ти, така ли?

— Маги ти го е представила в съвършено различна светлина. Готвеше се да ми налети и когато реших да приема нещо, тя обърна нещата. Един мъж се възбужда, както ти е известно, а Маги я бива да дразни мъжете.

— Каж ми къде е Джили, Пол.

— Представа нямам. Ако знаех, щях да съм с нея.

— Чуй ме, Пол — продължих аз след малко, — време е да се откажем от преструвките. Лора ми каза, че е от Отдел за борба с наркотиците и работи под прикритие. Те знаят за този опиат. Знаят и за Молинас. След изчезването на Джили на два пъти се опитаха да убият Лора. Кой е поръчал това, Пол? Ти ли? Тарчър? Онзи отявлен престъпник Дел Кабризо? Кажи ни как е замесен Тарчър. Разкажи ни за Джон Молинас.

— Не съм длъжен да говоря с вас и искам да се махате и двамата.

Пол стана и излезе от всекидневната.

Тръгнах след него. Когато чу стъпките ми, той се затича по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Не успях да го догоня — заключи се в лабораторията. „Господи — помислих си аз, — цялата тази история е налудничава.“ Вратата бе метална и стабилна. Нямах никаква надежда да я разбия. Наредих му да ме пусне, умолявах го да ми каже какво става, преди да дойдат с разрешение за обиск, но той остана зад затворената врата.

След десет минути усетих Савидж да ме докосва по рамото.

— Хайде да вървим — предложи той. — Трябва да се прегрупираме. Време е Лора да се обади на шефа си в ОБН и те да продължат със случая. Не е зле да поискаме разрешение за обиск. Ще осигури възможност за подробен разпит и на него, и на Тарчър. Господи, уморен съм. Късният полет си казва думата.

— Защо с Шерлок не си починете малко, когато се върнем в къщурката?

19.

Хванати за ръце, с Лора наблюдавахме как слънцето се потапя в океана. Вечерта беше мека, духаше лек ветрец. Вървахме по скалите, но спирахме на всеки две-три крачки, за да се целунем или да поговорим.

— Прав си — отбеляза тя, обгърнала врата ми с ръце.

— Този път за кое по-точно?

Целунах я, докато остана без дъх. Най-сетне успя да се отдръпне.

— Днес разговаряхме с почти всички. Ти предизвика Гарчър. Притисна Пол и той се затвори в лабораторията. Не знам какво още да предприемем. Ако нямаш по-добра идея, време е да се обадя на шефа си и да извикаме хората от ОБН.

Савидж бе съгласен с нея. Аз — също. Поразяваше ме как така, след като се бях запознал с Лора преди по-малко от седмица, знаех, че е честна и — бях готов да се обзаложа — предана. За по-малко от седмица бях абсолютно наясно относно желанието си да не се разделям с нея.

Не откъсвах поглед от Лора. Носеше маратонки „Найк“ тесни джинси, широка бяла риза. Шнола прикрепяше косите ѝ. Беше си сложила коралово червило и никакъв друг грим. Но почти изтрих червилото с целувките си. Погледнах устните ѝ и приех за въпрос на чест да премахна и малкото останало червило по тях. Хванах я за рамото и я спрях. Погледнахме океана, проследихме полета на няколко гларуса, които кръжаха и търсеха нещо за вечеря във водите. Беше мирно и спокойно; долавяше се дъхът на солена вода.

— Хайде да поседнем — предложих аз. Намерихме три удобни камъка на три метра от ръба на скалите. — Говори ми.

— Искаш да ти кажа колко сексапилен изглеждаш ли?

— Да, но това ще почака. Разкажи ми за себе си, Лора.

— Няма нищо необичайно в детството ми, Мак. Живях доста нормално. Израснах в Такома, Вашингтон. Майка ми и баща ми бяха привързани към мен и по-големия ми брат. Като дете свирех на

кларнет. Имах страхотна техника, но нещо не ми достигаше и никога нямаше да стигна смайващи върхове. Веднъж в гимназията мама ми каза, че съм хубавичка, но същото не важи за звуците, които излизат от кларнета ми. Заминах за колежа в Бостън; отказах се от кларнет — музикалният свят не загуби — и завърших психология. Винаги ми се е искало да съм ченге. По-големият ми брат Алън е детектив в отдел „Убийства“ в Сиатъл. И татко беше ченге. Вече е покойник. Мама живее близо до брат ми и семейството му в Сиатъл.

Вятърът, усилил се през последните пет минути, измъкна няколко кичура и ги разпиля по лицето ѝ. Наблюдавах как залязващото слънце хвърля сенки върху лицето ѝ.

В следващия миг един куршум се заби в камъка на сантиметри от ръката ѝ. Тя ме погледна изумена, докато я сграбчвах, за да я съборя на земята. Свихме се зад камъните. Е представлявах кой знае какво укритие, но не разполагахме с друго.

Последваха още два изстрела — единият куршум се заби в земята до нас и разпръсна пясък и камъчета. Сграбчих главата на Лора и я притиснах към пръстта. Надявах се, че прикривам останалата част от нея с тялото си.

Наведох се към ухото ѝ:

— По дяволите, на десет метра сме от къщурката, а няма и храст за прикритие.

Разнесе се нов изстрел. И този куршум се заби в земята до нас. Притиснах я по-плътно под себе си.

Погледнах към къщурката през празното пространство и забелязах, че входната врата леко се отваря.

— Шерлок, Савидж — извиках аз. — Стойте вътре. Извикайте ченгетата.

Поне шест куршума бяха изстреляни към къщата. Тези изстрели дойдоха отдясно, близо до скалите. Извъртях се, измъкнах своя ЗИГ, подпрях се на лакът и стрелях в тази посока. Чух крясък.

Усмихнах се.

— Не е за чудене, ако съм уцелил някое от копелетата. Сега са наясно, че сме въоръжени и няма да се втурнат към нас. Сигурно са чули как извиках на Шерлок и Савидж да се обадят на полицията за подкрепление. Стегни се, Лора. Мисли за мен като за бронирана жилетка.

Лицето ѝ бе покрито с пръст. Тя изплю част от нея.

— Господи, това е невероятно. Какви хора биха нападнали федерални агенти?

Сега вече лежах наполовина върху нея. Последвах нови три изстрела, но насочени към къщурката. Не се изненадах да чуя отведен огън оттам. Не се лъжех: последва нов крясък от болка. Шерлок и Савидж бяха уцелили някого. Колко бяха?

Последва тишина. Дори гларусите мълчаха. Лора започна да се измъква изпод мен.

— Не. — Хванах я за рамото. — Не мърдай засега. Изчакай още няколко минути. — После се провикнах: — Савидж, обади ли се?

В отговор той извика:

— Ченгетата ще бъдат тук след три минути.

Нещо в тона му обаче не ми хареса; нещо не звучеше както трябва.

Погледнах към небето. Поне още петнадесет минути щеше да има светлина. С Лора разполагахме с три камъка за прикритие. Чудесно, няма що.

Тя отново се размърда, за да се настани по-удобно, и попита:

— Колко са?

— Не знам. Поне трима. Възможно е двама да са ранени. Сега ще изчакаме Шерлок и Савидж. Не вярвам да продължи дълго.

Стояхме неподвижно в продължение на две минути. Лора отново изплю малко пръст.

Вратата на къщата се отвори. Чух Савидж да вика:

— Хайде, Мак. Тичайте!

Хукнахме приведени — бягахме на зигзаг, както ни бяха учили, а Шерлок и Савидж ни прикриваха. Изстреляха поне по един пълнител. Чуха се три-четири изстрела от нападателите ни, но въобще не стигнаха близо до нас. И пак настъпи тишина.

Буквално натиках Лора през вратата, обърнах се и стрелях няколко пъти, докато Шерлок и Савидж отстъпваха с гръб към къщата. Затръшнах вратата, приклеках, обърнах се и видях, че двете жени се смеят.

— Браво на вас двамата — обяви Лора, прегърнала Савидж. — Наистина спасихте кожата ни.

„Е — помислих си аз, зяпнал жените. — Всеки реагира различно, когато стрелят по него.“ Проверих тясното прозорче към скалите. Нищо. Дръпнах плътно завесите. Застанал до другия прозорец, Савидж кимна и събщи:

— Никой не се вижда в тази посока.

После се загледа в съпругата си и Лора. Лицето на Лора беше мръсно, а почти цялата ѝ коса се бе измъкнала от шнолата. Шерлок ѝ се хилеше насреща като малоумна.

— Имаш пръст в ухото — заяви и я извади.

— На кого се обади Савидж? — попитах аз.

Той също дръпна завесите.

— Прерязали са телефонния кабел, Мак. Тук сме сами и няма никакви изгледи за помощ.

— По дяволите! — възнегодувах аз. — Тези типове си ги бива. — Отидох в кухнята да проверя задната врата. Върнах се с две бири, останали във всекидневната. Погледнах Лора и Шерлок; разбрах, че в никакъв случай няма да отстъпят. Извадих монета от джоба си. — Казвай, Шерлок — подканих я аз.

Няма справедливост. Двете отпиха от бирите без никакво чувство за вина.

— Доста са дръзки — обяви Савидж, който чистеше оръжието си до прозореца. — Не са най-добрите стрелци, но в момента се изживяват насериозно.

— Моля те, кажи ми, че в колата под наем има клетъчен телефон, Дилън — обади се Шерлок.

— Щях, ако отговаряше на истината — отвърна Савидж.

— Доста е потискащо — прецени Шерлок. — Ще ми се да не бях изпила бирата толкова бързо.

Проверих резето и напъхах облегалката на стола по-плътно под дръжката на вратата.

— Когато се стъмни, трябва да се измъкнем оттук — промърморих аз.

— Вече е достатъчно тъмно — отбеляза Лора. — Всички тръгваме още сега. Да се опитаме да стигнем до твоята кола, Мак. Сигурно ще успеем да избягаме.

Видях я как хапе долната си устна и гледа към Савидж, който засега мълчеше. Най-накрая той се обади:

— Съгласен съм. От половин час не сме чули нищо. Ако искаха да ни убият, щяха да продължат да стрелят. Да, хайде да се опитаме да се измъкнем от тук.

Предпазливо отворих входната врата. Изчаках, измъкнах се навън, погледнах към скалите и бавно направих дъга със своя ЗИГ към терена наоколо. Над водата висеше пълна луна, но пред лицето ѝ не спираха да пробягват тъмни облаци. Нощта се очертаваше, слава Богу, благословено тъмна. Изчаках луната отново да се скрие и приведен изтичах до форда. Савидж, Шерлок и Лора ме следваха по петите.

Двете жени вече се намираха вътре, залегнали на задната седалка, а Савидж — на мястото до шофьора. Завъртя ключа в стартера. Нищо не последва. Опитах отново и се отказах.

— Някой е изключил запалването — обявих аз.

— Направили са го доста тихо — констатира Савидж. — Хайде да се връщаме вътре. Ще ви прикривам.

Докато тичахме обратно, никой не се опита да ни застреля. И четиримата се озовахме пак в къщата. Залостихме здраво входната врата. Савидж подхвърли:

— Интересно. Намираме се в Америка, а на практика сме откъснати, също както си бил ти в Северна Африка, Мак.

Сетих се за деня, когато си помислих, че е настъпил сетния ми час. Ала тогава се оказа, че наблизо има помощ.

Лора поклати глава — чертите ѝ бяха изострени.

— Трябваше само аз да съм тук. Няма значение, че и вие сте ченгета. Тази задача не е ваша. Вие сте невинни свидетели. Съжалявам, че ви забърках.

— Взех решението заедно с теб — напомних ѝ аз. — Невинните свидетели са Шерлок и Савидж.

— Престани, Мак — срязва ме Савидж.

— Кафе — предложи Шерлок. — И без това ще трябва да започнем да варим кафе и да изчакаме шерифката да дойде. Нали има вероятност да намине?

— Не ми се вярва да ни оставят да седим и да дремем тук цяла нощ, Шерлок — обади се Савидж. — Рано или късно ще ни нападнат.

— Интересно как стреляха по нас поне десетина пъти, Лора, а не ни уцелиха. Не е ли странно?

— Да не би поради някаква причина да не ни искат мъртви? — промърмори Савидж; черните му вежди се бяха стрелнали нагоре.

— Знае ли човек? — промълвих аз.

В следващия миг стъклата на трите прозореца в предната част на къщата се разбиха и ни посипаха с парчета стъкло и плат от завесата. На пода паднаха тежки метални цилиндри и се затъркаляха. Издаваха високи съскащи звуци, а от тях излизаха облаци тежък дим. Димът беше задушаваш и горчив — направо изгаряше дробовете.

Не разполагахме с никакво време. Погледнах Лора, зяпнала един от сивите цилиндри, който не преставаше да бълва дим на два метра от нея.

— Ледена киселина е — обяви тя. — Страшно съжалявам. Страшно.

Исках да ѝ кажа, че вината не е нейна. Отворих уста, нагълтах част от киселината и изпитах усещането, че езикът ми ще пламне. Идеше ми да изкрещя от болка, но гърлото ми гореше. Губех сили — чувството беше много странно. Започвах да изпитвам студ, устните ми се вдървиха, зъбите ми тракаха. Именно затова я наричат ледена киселина. Смразява те, преди да те повали.

Преди да затворя очи видях Савидж да притиска Шерлок към себе си. Лора лежеше на пода със свити към брадичката колене. Не мърдаше. Направих опит да стигна до нея. В следващия миг не я виждах. Клепачите ми замръзнаха, а от очите ми потекоха сълзи и като ледени ручейчета се плъзгаха по бузите ми. Исках да кажа на Савидж, че трябва да се измъкнем от тук.

В следващия миг вече не усещах нищо.

20.

Знаех, че съм буден, защото се чух да стена. Не усещах обаче никаква болка. Лора повтаряше името ми нескончаемо.

— Мак, не го прави! Моля те, моля те, Мак. Спри! Събуди се.

Отворих очи и се вторачих в Лориното лице под мен.

— О, слава Богу, буден си. Мак, престани!

За миг не разбрах за какво говори. Какво да спра?

— Мак, моля те. Махни се. Престани, Мак.

Не, не изпитвах никаква болка, а усещах силно напрежение. Това ме разтърсваше. Нищо не разбирах.

— Мак, събуди се!

Бях върху нея. И двамата бяхме голи, аз бях между краката ѝ. Всеки миг да се изпразня в нея. Изпитвах невероятна похот — едва лицата да се овладеят.

— Лора. Господи, Лора.

— Мак, спри се!

— За Бога, няма да мога.

Дишах учестено; положих усилия да забавя движението на тялото си. Потребността да се изпразня в нея ме убиваше. Стегнах мускули и изкрещях. Нямах да я изнася. Не! И въобще не разбирах откъде тази потребност да го сторя. Тя ме привличаше неустойчиво да не спирам действията си, да продължавам; отново извиках, опитах се да възвърна съзнанието си, волята. Усещах тялото ѝ до своето и се усъмних в способността си да се въздържа.

Погледнах към нея — по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— НЕ! — изкрещях с отметната назад глава.

Отместих се от нея и се стоварих на дървения под. Лежах задъхан, ругаех, а потребността да я обладая обземаше цялото ми тяло.

— Мак... — Гласът ѝ сякаш идваше от много далеч, а знаех, че лежи до мен. — Добре ли си?

В гласа ѝ вече не се долавяше страх, а само облекчение. Обърнах се към нея. Гледаше ме и се усмихваше. Именно тогава видях, че

ръцете ѝ са завързани над главата, а краката ѝ са разтворени с въжета на глезените. Тя беше абсолютно безпомощна. А аз — не. Не бях и съвсем гол. Бях с маратонки и риза.

Поемах си дълбоко дъх; вдишвах и издишвах и отчаяно се стараех да проясня ума си.

Посегнах да я докосна, но се възпрях. Още не бях достатъчно овладян.

По бузите ѝ се виждаха сълзи. Не можех да го понеса. Именно тогава я докоснах и избърсах сълзите ѝ с пръст.

— Съжалявам, Лора. Какво стана?

— Упоиха ни.

Направих грешката да погледна надолу към тялото ѝ. Стиснах зъби и се претърколих настрана. Все още бях възбуден. Скочих, грабнах дрехите си от пода и бързо навлякох гащетата и панталоните.

Сега, облечен, се почувствах по-нормално. „Пребори се — повтарях си аз. — Пребори се.“

Коленичих до нея. Широко разтворените ѝ крака бяха привързани към малки халки на пода.

— Съжалявам — промърморих. — Господи, колко съжалявам! Не си давах сметка... Не знаех...

— Не ти ме върза, Мак. Добре съм. Успя да спреш.

Ръцете ми трепереха. Отне ми време да развържа китките и глезените ѝ. Тя бавно събра крака и седна. Търкаше китките си.

— Благодаря ти, Мак.

— Къде са дрехите ти?

— Не знам.

Свалих ризата си и ѝ я подадох. Докато я гледах как я облича и закопчава, мозъкът ми някак натежа. Потребността да я обладая постепенно намаляваше. Успявах да се контролирам.

Стана и отиде до тясното легло в ъгъла на малката стая, където се намирахме. Ризата ми стигаше до средата на бедрата ѝ. Седна на леглото и продължи да разтърква китките си.

Седнах до нея. Не възнамерявах да я докосна. Опасявах се да не изгубя отново контрол.

— Какво стана? Къде сме?

— Не знам испански и не разбрах какво говорят. Ти започна да се пробуждаш, но още беше гроги. Видях ги как ти сложиха инжекция.

Тя неволно потрепери.

Притиснах я силно към себе си.

— Победихме ги — промълвих аз и разтърках гърба ѝ. — И двамата вече сме добре.

Облегната на рамото ми, тя отбеляза:

— За тях всичко е игра. Искаха да се позабавляват. Взеха ми дрехите и ме завързаха; сложиха те отгоре ми като жребец върху кобила. Навряха лицето ти между краката ми. Дръпнаха те оттам, но се заливаха от смях. После единият, вероятно главатарят, каза нещо и ни оставиха сами.

Тя отново заплака. Целунах я по косата и продължих да я галя по гърба.

— Всичко е наред — уверих я аз.

— Само защото се съвзе достатъчно, за да разбереш какво правиш. Страхувах се, че няма да спреш. Господи, Мак, беше ужасно.

Била е завързана, гола, безпомощна. За миг затворих очи, зашеметен от цялата чудовищност. Ако не бях успял да се спра, то...

— Искали са да те изнасят ли?

— Очевидно. Странно, но фактът, че си ти, а не съзнаваш какво вършиш, правеше нещата още по-лоши. Ти не беше моят Мак, а някакъв непознат, на когото не му пука коя съм. Различаваше аромата ми, възприемаше ме като жена и това ти стигаше. Лекарството — опиат започваше да действа.

— Лекарството — промълвих аз бавно. — Влияе на секса, нали помниш какво ми каза?

— Да. Вероятно именно това сме търсили. Приложили са ти го, за да видят как ще ти въздейства.

Идеше ми да ги убия. Бяха ни третирали като опитни животни, за да проверят ефекта от опиата.

— Сигурно са ти вкарали много повече от необходимото човек да се отдаде на секс.

— Нищо чудно. И все пак чувството не беше най-приятното нещо на света. — Усетих я как се усмихва. Стиснах я за рамото. — Нараниха ли те?

— Нямам такова усещане. Представа нямам обаче колко време съм била в безсъзнание. Дадоха ми да дишам амоняк. А когато те сложиха отгоре ми, напълно се свестих. Господи, Мак, какъв кошмар!

Не можех да направя нищо, а ти не беше на себе си. После забелязах как се съвземаш — тогава започнах да ти говоря и накрая ти си възвърна контрола.

— Имаш ли престава къде сме?

— Не. Главата ми се избистри преди около час. Зная обаче, че е нощ. Според часовника ми е малко след десет.

Малката стая нямаше прозорци. Беше почти квадратна, четири метра, с едно-единствено легло, стар парцалив килим, тоалетна и мивка в далечния ъгъл.

— Метнаха ледената киселина в къщата някъде около осем вечерта — напомних аз.

— Но колко време е минало? Часове? Дни? Не знам, Мак. Но ще ти кажа едно: ако в момента разполагам с пистолета си, кълна ти се — ще прострелям първия мъж, който си подаде главата през вратата. Просто не ми се вярва, че го направиха. А и как само се смееха.

— Колко бяха?

— Трима. После онзи, когото смятам за главатар, влезе и ги накара да се ометат. — Помълча и добави: — Всички говореха испански. Едва ли се намираме в Орегон.

— Вероятно сме в Мексико — предположих аз.

— Възможно е. Или в Колумбия. Помниш ли как преди няколко години измъчваха и убиха в Мексико агент от ОБН? Случаят остана без последствия.

Отдалечих я малко от себе си.

— Слушай, Лора. Не мисли за това. С нищо няма да ни помогне. Виждала ли си Шерлок или Савидж?

Тя поклати глава.

— Събудих се и бях сама. Когато ме вкараха в тази стая, беше празна. Нямам представа къде са те държали, но двама буквално те довякоха тук. Беше в унес. Хвърлиха те върху леглото и ти сложиха инжекцията. Пет минути по-късно те поставиха върху мен. Те са животни.

— Какво ли щеше да стане, ако не се бях овладял? Ако съдя как се чувствах, или щях да продължа, докато умра, или въздействието на опиата най-после щеше да свърши. Дали пък не са искали да видят именно това? Питам се дали са организирали залагане?

Тя се отдръпна от мен.

— Но ти успя да се спреш, Мак.

Целунах я по устата. Пригладих косата ѝ, прокарах леко палец по веждите.

— В някакъв момент осъзнах, че си ти. Обичам те, Лора. Няма начин да те нараня.

— Е, тогава хайде да се справим с тази каша и да се оженим. Става ли, Мак?

Не ми се вярваше, че трябваше да стана на двадесет и девет години, за да намеря тази жена. Целунах я по върха на носа.

— Точно в тази последователност.

Погледнах малките халки на дървения под. И друг път ли са го правили? Водят жена, редуват се и дяволски се забавляват? Опиатът си го биваше. Продължавах да съм възбуден.

Погледнах Лора. Косите ѝ обрамчваха лицето ѝ и падаха свободно дълги и лъскави. Не вярвах на очите си.

— Сресали са те, така ли?

— Да — отвърна тя, без да ме поглежда. — Дори нещо повече. Изкъпаха ме, измиха косата ми и ме напарфюмираха. Те наблюдаваха, а две жени свършиха работата. Жените не говореха английски. После ме доведоха тук. Останах с впечатлението, че са го правили и преди с други жени.

Придърпах я отново плътно към себе си и този път наистина долових аромат на мускус. Испитах желание. Не от най-силните, но не исках отново да се подлагам на изпитание.

— Жаден съм — обявих аз.

При известно разстояние помежду ни нещата бяха по-лесни. Отидох до мивката. Беше напукана и ръждясала — съперничеше по възраст на килима пред леглото. Водата обаче потече хладна и бистра. Измих си лицето. Ароматът на Лора изчезна. Тежестта в главата ми започна да намалява. Можех да мисля за повече от едно нещо, да различавам повече от едно възприятие. Но ме бе обзело единствено желанието да ги убия. Знаех, че не бива да е така.

Лора се изправи.

— Отдалечи се, защото опиатът пак ти подейства ли?

— Да, но сега е по-добре. Не се притеснявай за мен. — Поклатих глава и промълвих: — Не. Забрави каквото ти казах. Ако започна да те гледам странно или да говоря странно — въобще нещо, което не е в

реда на нещата — бързо се отдалечи от мен. Ако не можеш — халосай ме по главата. Брани се. Чуваш ли ме?

Тя дълго изучава лицето ми, после кимна. Когато пристъпи към мен, заобиколих, за да стигна до леглото. Докато плискаше лицето си с вода, подхвърлих:

— Трябва да измислим начин да се измъкнем от тази проклета стая.

Огледахме помещението: имаше една-единствена врата, беше без прозорци.

— Дали ще ни нахранят? — Изпитвах страхотен глад, а стомахът ми се беше свил на топка. Не това обаче имах предвид. — Ако ни донесат храна, ще имаме възможност да се измъкнем.

Нахраниха ни десет минути по-късно. Просто вратата се отключи, много бързо се отвори и се появи момче с две големи чинии в кльощавите си ръце. Зад него застана мъж с готов за стрелба автомат АК–47. Не пристъпи навътре — остана на прага, насочил оръжието към корема ми, през цялото време нащрек и готов.

Дори не чух кога затвориха и заключиха вратата. Очите ми не се откъсваха от храната: купчина царевични питки, боб, парчета говеждо с картофи, пълнени чушки и лук. Бях толкова гладен, че ми се стори едно от най-вкусните неща, които някога съм ял.

Оставиха и кана със студена вода. Изпихме я цялата, защото чушките бяха страшно лютиви. Лора погледна празните чинии и отбеляза:

— Надявам се да не ни прилошее след това натъпкване.

— Перспективата не е особено добра — съгласих се аз; сетих се как преди две години се дехидратирах и свалих пет килограма, след като ометох всичката риба, която бях наловил. — Един тип с автомат АК–47. Според мен трябва да застанем до вратата, та ако пак се появи сам, да сме в позиция да го повалим.

Лора кимна.

— Разполагаме с тънка възглавница и одеяло, но ще ги наглася под чаршафа. Дано в първия миг се подведат, че спим в леглото.

Направихме го и отстъпихме да видим резултата.

— Не е особено обнадеждаващо, но горещо се надявам да изиграе ролята си — казах аз. — Къде ще застанеш?

Аз заставах откъм дръжката, а Лора — зад вратата. Беше свалила тежкия порцеланов капак от казанчето и го притискаше към гърдите си.

— Сигурно се досещат, че няма да бездействаме — напомни тя. — Ще очакват да предприемем нещо. Възможно е дори в момента да ни наблюдават.

И на мен ми бе хрумнало същото. Започнах да оглеждам стаичката сантиметър по сантиметър. Не открих нищо, което дори бегло да напомня за обектив на камера или шпионка. Отново седнах.

— Моля се на Бога Шерлок и Савидж да са добре.

— Може докато говорим, Шерлок да седи на пода, притиснала капак на казанче към гърдите си.

Чакахме. Мина много време. Заспахме. На следващото утро се събудихме рано. Часовникът ми показваше шест и половина.

Точно в седем ги чухме да идват.

21.

В бравата се превъртя ключ. Вратата бавно се отвори. Никой не каза нищо, никой не влезе. През прага се изтърколи цилиндрична кутия. Скочих, грабнах я и я хвърлих в тоалетната. Пуснах водата. От тоалетната чиния заизлиза дим. Поставих капака отгоре. Бях вдишал съвсем малко от газа. Не усетих нищо.

Чух някакъв мъж да се смее. Обърнах се — двама ме наблюдаваха от прага.

— *Asi se hace!* — прозвуча плътен, басов глас. Ниският, космат и тъмен мъж носеше военна униформа като партньора си. После заговори на английски със силен акцент: — *Si*, добре го направи. Знаехме, че ще ни чакате. А сега, щом си свършил, тръгвай! — Размаха автомата към мен. — Жената още спи ли? Изтощи я, а?

Направих крачка напред, без да изпускам от поглед двамата мъже. Мъжът с басовия глас вдигна оръжието си, но не каза нищо повече, защото Лора се надигна, пристъпи иззад вратата и стовари върху главата му тежкия порцеланов капак на казанчето.

Другият се втурна през прага и впи очи в Лора, готов за стрелба с автомата АК-47.

Извиках и скочих към него. Успя да завърти автомата, но после простена силно и се стовари на пода — Лора го беше халосала с капака през лицето.

Първият мъж се опита да се надигне. Лора спокойно се наведе и отново го удари. Срита и двамата силно в ребрата.

— Бързо затвори вратата — наредих й аз.

Хванах по-едрия под мишниците и започнах да го тегля навътре в стаята. Лора се зае с другия тип.

Взех един от автоматите и погледнах през вратата. Пред стаята минаваше дълъг тесен коридор. Не се виждаше друг човек.

— Трябват ни дрехите им — прошепнах аз.

Пет минути по-късно закопчавахме камуфлажните униформи и затягахме връзките на ботушите. Лора бе съдрала ръкавите на бялата

ми риза, за да ги напъха в ботушите. Направи няколко крачки и ми се усмихна.

— Сега вече е добре. Късмет е, че единият е по-едър. Дрехите му ти отиват.

Отне ни малко повече време да завържем мъжете. Лора ги съблече напълно и завърза по един крак и на двамата към халките на пода, където преди я бяха разпънали. Надигна се, избърса ръцете си и ме погледна.

— Да се махаме. Савидж и Шерлок трябва да са някъде наблизко.

Заклучихме вратата и поехме наляво — просто защото съм левак и именно натам се насочих първо. Всеки от нас разполагаше с пълен пълнител в автомата и с по още един, взет от коланите на мъжете.

Бях въоръжен и опасен и не се чувствах никак благоразумен. Лора бе прибрала косата си под военното кепе. От разстояние тричетири метра в първите секунди можеше да я вземат за мъж.

— Глупаците са се облекли като военна полиция — прошепна тя.

— Не се оплаквай. Не е изключено да ни помогне, ако успеем да се измъкнем оттук.

Ботушите вече ме убиваха.

Чухме тежки стъпки зад нас. Вдясно от нас имаше врата; третата от тази страна на коридора. Отворих я възможно най-тихо и се вмъкнахме вътре. Ослушахме се. В следващия миг някой зад гърба ни си прочисти гърлото.

И двамата се извърнахме — възрастен мъж седеше до малка маса в ъгъла; забулен от сенките до тесен висок прозорец, ядеше супа. Беше плешив и бръчки браздыха лицето му с дълга, мръсна, сив брада. Старото му, тъмнокафяво вълнено расо бе привързано с въже на кръста.

Зяпаше към нас, поднесъл към устата си парче царевична питка. Прошепнах му на испански да не мърда.

— *Quedate*, отче. Дори брадата ти да не трепне.

Погледнах към Лора. Стоеше, прилепила гръб към вратата; слушваше се и ми направи знак да мълча.

Тежките стъпки отвън подминаха вратата. Никой не се спря. Отчето не помръдна.

— Кои сте вие? — попита той на испански със старчески си глас.

— Американски федерални агенти. Дрогираха ни и ни докараха като пленници тук. Ще ни убият, ако ни заловят отново. Опитваме се да избягаме. И ти ли си пленник, отче?

Той поклати глава.

— Не. Идвам тук веднъж седмично да проповядвам на хората. Една от жените ми поднася храна.

Думите му се заваляха, преплитаха. Трудно го разбирах, но все пак схванах достатъчно.

— Кой ден е днес?

Наложи се да ми повтори отговора два пъти, та да съм сигурен. Четвъртък. Губеше ни се един ден.

— Къде сме, отче?

Погледна ме, сякаш съм си загубил ума.

— Точно извън пределите на Дос Бразос.

Отново се чуха тежки стъпки. Бяхме разкрити. През тесния прозорец едва ли би се промъкнало дори дете. Възрастният мъж ни погледна и изрече бавно:

— Няма време. Скрийте се под леглото. Аз ще се оправя с тях.

Ако ни издаде, шансовете ни, притиснати под леглото в далечния край, бяха минимални. Обаче нямахме избор. С Лора се напъхахме отдолу. Протритото одеяло поне се спускаше до пода. Едва успяхме. Лежах почти изцяло върху автомата, а Лора се притискаше до мен, опряла своя автомат в гърба ми.

Вратата се отвори, без да се почука. Видях поне три чифта обувки. Чух мъж да пита с писклив глас на испански:

— Отче, отдавна ли си тук?

— Да, още се храня.

— Чу ли някакви хора да тичат отвън?

— Само вас и вашите хора. Какво има? Пожар ли?

— Не, не, нищо подобно. Някакви хора — мъж и жена — държим ги, за да ги предадем на полицията. Избягали са. Не се притеснявай, отче. Ще ги намерим.

Отчето не каза нищо. Дали им правеше някакъв знак? Не. Мъжете се обърнаха и излязоха. Внезапно единият каза:

— Отец Орландо, Хестия спомена, че синът ѝ има силни болки. Иска да го видиш сега. Ще дойдеш ли? Моите хора ще те придружат, за да те пазят от мъжа и жената.

— Ще дойда — отвърна отчето.

Носеше сандали на бос крак. Ходилата му бяха набраздени като кората на дърво.

Най-сетне вратата се затвори. Бавно изпълзахме изпод леглото.

— Размина ни се на косъм — прошепна Лора, докато се отърсваше от праха.

Погледнах към малката маса. Там все още имаше три меки царевични питки. А аз бях гладен. Грабнах ги, навих ги на руло и дадох на Лора да си отхапе, след което ги натиках в устата си.

— Започвам да се чувствам отново човек.

22.

Намирахме се в стара дървена барака — коридорите се виеха и образуваха нещо като тунели в заешка дупка. Първите две стаи, в които надникнахме, бяха празни, но в третата на долното легло с гръб към нас спеше мъж. Не помръдна. Тихо затворихме вратата и продължихме да търсим. Савидж и Шерлок трябваше да са в някоя от тези стаи.

Отново излязохме в коридора. Стигнахме до чупка и направих знак на Лора да не мърда, докато аз приклекнах и хвърлих бърз поглед. Толкова се смаях, че за малко да изпусна царевичните питки. На не повече от пет метра от мен поне десетина мъже на различна възраст, облечени във военни униформи и ботуши, стояха гърбом, мирно, с оръжие на рамо. Мълчаха, никой не помръдваше. Не чувах дори дишането им.

По-възрастен мъж, около петдесетгодишен, стоеше пред тях. Беше облечен в цивилни дрехи: бяла ленена риза, разкопчана на врата, памучни панталони и италиански мокасини. Беше съвсем плешив. Все едно нарочно си бе обръснал главата, за да прави впечатление. Беше едър, висок почти колкото мен и с яки мускули. През ръката му бе метната бяла престилка. Говореше бързо на испански. Разбрах почти всичко. Бавно се изтеглих назад, докато казваше:

— ... трябва да намерим мъжа и жената. Те са опасни американски агенти. Дошли са да ни унищожат. Ако ги видите, не бива да ги убивате. Това е забранено.

Прошепнах на Лора:

— Отпред има дузина войници. Онзи, дето е разкарал другите от стаята, едър, мускулест и плешив ли беше?

— Не, не беше.

— Този май е шефът. Дава им нареждания за нас. Не иска да ни убие. Предполагам, че това е добра новина. А, да — облечен е елегантно. Да изчезваме.

Бързо стигнахме до другия край на коридора — до голяма двойна врата. Опитах лъскавата месингова дръжка. Завъртя се лесно и безшумно. Влязох и се завъртях така, че да покрия пространството с дулото на оръжието си. На пръв поглед бе много изискан кабинет, с доста позлатени старинни мебели и няколко невероятни персийски килима. Не се виждаха нито телефон, нито факс, нито компютър, които да са ни от помощ.

Вмъкнахме се вътре и заключих вратата.

— Кабинетът на шефа — предположих аз. — Шефът на това място. Вероятно онзи, плешивият, при войниците. Чудя се кой ли е, по дяволите. Не виждам дори телефон. Сигурно се свързват чрез радиостанция.

Лора вече стоеше зад огромното бюро стил Луи XIV и преглеждаше книгата отгоре. Огромният стъклен прозорец зад нея гледаше към малка, оградена английска градина с тропически цветя и растения.

— По дяволите! Всички са на испански, нищо не разбирам — възмути се тя. — Мак, ела бързо.

Някой искаше да отвори вратата.

Чух викове. После тропот. Приклад на пушка разби едното крило, после другото. Скъпото дърво стана на трески.

Нямахме никакво време. Отправяйки горещи молитви, сграбчих Лора за ръката. Засилихме се, вдигнахме длани пред лицата и преминахме през стъклото на прозореца зад бюрото.

За щастие се приземихме върху тревата, претърколихме се и моментално хукнахме. Бяхме попаднали в безупречно поддържана частна цветна градина: дори аз, който обожавах цветята, не им обръщах никакво внимание.

Нищо не е лесно — с тази мисъл блъсках приклада в малката порта в далечния край на градината. Поостарялото дърво поддаде и вратата падна. Да, измъкнахме се, но застинахме на място. Пред нас имаше само два-три метра ров и джунгла. Вероятно ровът трябваше да попречи на джунглата да обсеби лагера. Беше пълен със застояла вода и можеше да убие всичко, което само го приближи.

Отново хванах Лора за ръката и прескочихме рова. Зад гърба си чухме викове. Над главите ни прелетяха куршуми. Беше добре: помнеха, че шефа им заповяда да ни оставят живи.

Шмугнахме се в гъста зелена стена от растителност — само след минути тя вече преграждаше пътя на слънцето. Очертаваше се надбягване между нас и дузина мъже, добре запознати с терена.

Досега не бях попадал в джунгла. Газехме по земя, която съвсем не представляваше — както си бях въобразявал — плетеница от растения, дървета и храсти. Нямахме нужда и от мачете, както бях виждал по филмите. Листа покриваха почти голата земя, но дори и те бяха изгнили. Всичко наоколо бе живо, независимо дали беше зелено, или загниваше.

Колкото по-напред тичахме, толкова по-тъмно ставаше; короните над главите ни образуваха плътен навес. Само отделни слънчеви лъчи проникваха тук-там. Нищо чудно, че всичко загнива така бързо — липсва слънчева светлина. И хора биха изгнили, помислих си аз, а наоколо сигурно е пълно със същества, готови да им помагат да загинат. Не беше подходящо място, където да се озове човек.

Изминахме още десетина метра и застинахме на място. Оттук нататък все пак нямаше да успеем да продължим без мачете. Невъзможно бе да отместим клоните и лианите пред нас, образуващи непреодолима зелена стена. Никога не си бях представял подобно нещо. Стояхме и се заслушвахме. Известно време не чухме нищо, после извика мъж. Говореше бързо на испански. В гъсталака се движеха мъже, без да се интересуват къде стъпват — приближаваха към нас.

— Време е да се скрием — предложих аз.

Направихме точно десет крачки вдясно — внимавахме да не оставяме следи — и приклекнахме зад дърво. Погледнах нагоре: една жаба ме изучаваше. Е, поне нямаше да ни изяде.

Бяхме екипирани много лошо: само с дрехите си и оръжията. Не ми се мислеше как ще оцелеем в това непознато място. Смятах да не оставаме тук по-дълго от необходимото.

Наблизо вече имаше мъже — намираха се на около пет-шест метра от нас. Двама спореха в коя посока да поемат. По краката ми лазеха мравки. Лора плесна ръката си с длан. Змия, чиито красиви ярки краски подсказваха колко бързо убива, пропълзя на два метра от стъпалата на Лора. Обгърнах раменете ѝ с ръка.

Беше ми толкова горещо, че кръвта сигурно кипеше във вените ми. Целият плувах в пот. Защо наркотрафикантите не правят базите си

в Канада? Прекрасна малка буболечка с размерите на половиндоларова монета тупна на земята и бързо се скри под едно листо.

Най-сетне мъжете се разгърнаха в редица — неколцина се насочиха към нас. Имаше логика в действията им. И аз щях да постъпя така. Следях внимателно всяка тяхна крачка.

Към нас идваха само двама. Вдигнах два пръста към Лора — тя кимна и се приготви за нападение.

Посочих към автоматите и поклатих глава. Тя отново кимна. Само след минута онези се оказаха на метър от нас — въртяха дулата на пушките наляво-надясно и кълняха и буболечките, и всички листа, от които по главите им се стичаха дъждовни капки — и то все на испански. Ако ни открият, трябваше да сме бързи и тихи като смъртта, съзнавах аз.

Единият от мъжете извика. Дано буболечката, дето отхапа половината ми ръка, да е нападнала него. Другият погледна надолу. Останахме вторачени един в друг. Без да издавам звук, вдигнах приклада на автомата и го халосах по брадичката. Чу се шум от счупване на кост, но той дори не простена, докато се свличаше върху пръстта.

Лора се задвижи бързо. Наръга другия в корема, после стовари приклада върху главата му.

Стояхме над двамата мъже и се опитвахме да нормализираме дишането си.

Чувахме мъже да си подвикват един на друг. Очевидно не бяха чули как двамата им другари се свлякоха на земята, слава Богу. Съвсем скоро, разбира се, щяха да забележат отсъствието им. Бързо съблякохме мъжа, който Лора удари. Беше доста дребен. Лора навлече панталона и ботушите му, а тези, които носеше досега, хвърли в храстите. Освободихме и двамата от оръжието им.

Отне ни три минути, не повече. Започнахме да си пробиваме път на запад, водени от случайните проблясъци на слънцето. На всеки десетина крачки заличавахме следите си. Напредвахме страшно бавно. И от двама ни се стичаше пот; от жажда бяхме изплезили езици. Високо над главите ни изкряскаха маймуни, скрити в гъстите корони на дърветата; разнасяха се и постоянни шумове от животни, каквито не бяхме чували през живота си. Но един различихме: тихо,

предупредително изрѣмжаване. „Пума“ — прошепна ми Лора. Звярът знаеше, че сме там и го съобщаваше на братовчедите си наоколо.

Птички чуруликаха, а други грачеха по-силно и от Нолан, когато е най-бесен.

— Чуй ги само — отбеляза Лора. — Заобикалят ни отвсякъде, а те вдигат шум до Бога. О, Мак, как според теб влияе ледената киселина на животните? Имам предвид такива като Гръбстър и Нолан.

Спрях и я изгледах изумен.

— Не се бях сетил за тях. Ще заспят точно като нас. Не ти ли звучи логично? После ще се събудят точно като нас. Ще се оправят. — Стори ми се, че ще заплаче. — Глупости ти говоря. Положително ще се оправят. — Паниката ѝ понамаля. — Най-вероятно Маги ги е нахранила. Не се притеснявай, Лора.

Продължихме да вървим — внимателно гледахме къде стъпваме. Така щяхме да изминем петстотин метра поне за три часа, прецених аз.

После внезапно заваля. Само се спогледахме, извихме нагоре глави и отворихме усти. Водата имаше великолепен вкус. После нещо с поне дузина чевръсти крачета попадна на бузата ми. Отърсих се от него, събрах длани и започнах да пия.

Поройният дъжд пробиваше дори гъстия зелен навес над главите ни; само след една-две минути вече не бяхме жадни. Бяхме вир-вода; от нас се вдигаше пара — толкова горещо беше. Чувствах се ужасно. Господи, мечтаех да съм на скиорска писта, а от устата ми да излизат облачета пара.

Вдигнах ръка и размазах мръсно петно върху бузата на Лора.

— Знаеш ли, Лора, когато долетях от Вашингтон само преди седмица, за миг не съм си представял, че ще попадна в екваториална гора с жената, която обичам и заради която пропътувах пет хиляди километра, за да се срещнем.

— И аз не съм очаквала подобно нещо — призна тя и целуна пръстите ми. — Но най-добре да открием Савидж и Шерлок.

Оставих оръжията на земята и закопчах ризата ѝ, а после вдигнах яката.

— Добре е да сме по-закрити — обясних аз и закопчах и моята риза.

Стегнахме ръкавите на китките, натикахме крачолите в яките ботуши. Представявах добра защита срещу всякакви същества.

Насочихме се на североизток, почти успоредно на онова, което приличаше на незавладян от джунглата терен в края на екваториалната гора; отстоеше на стотина метра от нас. Докато не се отдалечим от лагера, искахме да останем прикрити. След около час пак поехме на юг. За двадесетина минути стигнахме до края на джунглата. Гъсталаците изведнъж оредяха. Слънцето над главите ни грееше ярко, а въздухът моментално стана по-сух. Промяната в пейзажа наоколо не изглеждаше толкова драстична. Просто се озовахме сред по-малко обрасъл участък.

По моя преценка се намирахме на стотина метра североизточно от лагера.

23.

В далечината се мяркаха планини със забулени от облаци върхове.

Нямаше никакви следи от хора — беше абсолютно безлюдно. Излязохме от един зелен свят — никъде по планетата нямаше толкова много същества. За по-малко от петнадесет минути слънцето изсуши дрехите и ни накара да почувстваме неутолима жажда.

— Нужна ни е вода — отбеляза Лора. — И подслон. — Посочи към сравнително близък хълм с дървета по билото му. Оттам сигурно бихме видели някакви признаци на живот, а дори и самия лагер. — Чуй — продължи тя.

Посочи нагоре. Над главите ни летеше малък самолет.

Именно тогава забелязах на неколкостотин метра от нас късата писта. Четириместна чесна се готвеше да се приземи.

Втурнахме се обратно в екваториалната гора и чухме как кацна. После изпълзахме. Едва различихме как трима души слязоха и се отправиха към близкия джип. Не бяхме сигурни дали са мъже, или жени. Качиха се в джипа и поеха източно от пистата.

За мое разочарование чесната вече се насочваше към планините.

— Ще ми се — промърмори Лора — самолетът да се бе задържал. Щяхме да убедим пилота да ни измъкне.

— Нужен ни е само Савидж — отвърнах аз. — Има книжка. Може да кара всичко на този свят.

С Лора отново излязохме от екваториалната гора. Усещането от сухия въздух бе великолепно. Лора вдигна лице към прежурищото слънце.

— Някъде по средата на следобеда е — уточних аз. — Има още поне четири и половина часа, докато се стъмни.

— Защо не поразузнаем наоколо и да потърсим начин да се върнем в лагера?

— Гладен съм — заявих аз и погледнах корема си.

Ръката ми застина. Видях как очите ѝ проследиха движението, а после се разшириха от тревога. Изведнъж се почувствах неудържимо възбуден. Господи, отново започвах да губя контрол. Лора ме гледаше вторачено.

— Мак, какво има?

Сграбчих я, притиснах длан към устата ѝ и почти просъсках:

— Лора, време е да се любим. Хайде да го направим тук, в този момент. Трябва да...

— Мак, престани!

Чувах гласа ѝ, но думите нямаха никакво значение. Желаех едноединствено нещо и щях да го направя. Опитвах се едновременно да съблека ризата ѝ и да сваля ципа на панталоните си. Дори не си мислех да я докосвам. Исках само да проникна в нея, и то точно в този момент. Тя успя да се откопчи от мен.

За секунда здравият ми разум надделя и прегракнало съобщих:

— Отново ме завладява, Лора. Не съм сигурен доколко ще успея да го задържа под контрол. Ще те нараня. Изчезвай, по дяволите. Бягай!

— Мак, можеш да се контролираш. Вече успя.

— Моля те, Лора.

Сграбчих я и почти я съборих по гръб. Тя се удари в едно дърво, но не падна. Вместо да побегне, пристъпи напред и ме ритна в чатала. Дъхът ми секна. Болката замъгли съзнанието ми. Стоях наведен над нея като старец и разбирах, че болката ще става все по-лоша. Така и стана. Простенах, хванах се за корема и се превих. Изчаках ужасната агония да премине. Опитвах се да дишам и да не се стоваря на земята, където да заплача като бебе. Лора стоеше на метър от мен, без да промълви и дума.

— Добро попадение — отбелязах аз, когато имах достатъчно сили да заговоря. И двамата не помръднахме. Продължавах да стоя приведен и чаках да се съвзема. — Е, слава Богу, вече не е така ужасно — обявих аз след време и бавно се изправих. — Господи, не мога да повярвам, че опиатът ми влияе така. Сякаш съм животно, което изпитва болка и трябва да се разтовари от нея. Вероятно щеше да ти се наложи да ме убиеш, за да ме спреш, ако не бе проявила изобретателност. Направо изби всякаква мисъл, всякаква похот от ума ми.

— Не знаех какво друго да предприема. Сигурен ли си, че си добре, Мак?

— Не се налага да ме риташ поне за момента. Отново съм си аз. Желанието ми за секс премина, макар че преди малко го исках повече от живота. Ха, за момент си въобразих, че сексът представлява живота! Как е възможно някои хора да плащат за този опиат?

Леко докосна устните ми с пръсти.

— Само ми дай знак, ако се налага отново да те ритна.

— Мисля, че няма да се стигне дотам — отвърнах бавно аз.

Седнахме на земята и се облегнахме на едно дърво — осигуряваше сянка горе-долу колкото едно лисо от дърветата в екваториалната гора.

— Не ни убиха, Мак. Доведоха ни тук, но си играят с нас — грозни игрички, ако трябва да съм точна. Не ни измъчваха обаче. Наркотрафикантите не постъпват така. Те унищожават всеки, когото смятат за заплаха за действията и. Стреляха по нас при „Къщурката на гларусите“, но не с цел да ни убият. Искаха да ни вкарат вътре, за да използват ледената киселина, та да ни докарат тук, където и да се намира това място.

— Ами ако са ни отвлекли, защото са им нужни опитни мишки за дрогата им?

— Щяха да отвлекат хора от улицата, а не четирима федерални агенти. — Хвана ме за ръка. — Трудно е за вярване, Мак, но имат указания да не ни убиват. Сещам се само за един човек, който се интересува дали си жив, или мъртъв: Джили. Ако не беше замесен в тази история, сигурно щяха да ни убият.

— Не — възразих аз. — Пол е. Дал е нареждането, защото знае колко ще бъде наранена Джили, ако ме убият.

— Съжалявам, Мак, но разсъждавай обективно. Четирима федерални агенти се въртят в Едгертън. Нещата започват да се нагорещяват. Джили, Пол, Молинас и Тарчър са замесени. Искат да спечелят време, за да прикрият следите и да изчезнат, преди ченгетата да ги заловят. Има и още един тип, за когото ти споменах: Дел Кабризо, шеф на картела „Майл“. Смятаме, че той е основната фигура зад разработването на опиата. Джон Молинас е само един от лакеите му. Използвал го е, за да стигне до Тарчър, до Джили и Пол. Асайлъм Тарчър се е намесил в момента, когато е докарал Пол и Джили в

Едгертън. Но само Джили има власт да ни запази живи. Само тя дърпа конците. Или не ни убиват, или проблемите около приготвянето на опиата за пазара не се разрешават. Напуснала е болницата, за да избяга от теб, Мак. Знаела е, че няма да престанеш да се занимаваш със случая. Надявала се е, че като изчезне, ти ще се прибереш вкъщи.

— На каквото и друго да е способна, сестра ми не би ме дрогирала, нито би ме поставила над теб като разгонено куче. Тя те ненавижда, защото си я предала; чувствата ѝ към мен са други.

— Джили няма никаква представа какво правят с нас. Тя е в Орегон, не тук. Но те уверявам, Мак — знае що за хора са. Досетила се е, че няма да се отнасят към нас като към скъпи гости.

Знаеше колко ми е неприятно да слушам подобни приказки. Господ да я благослови, защото престана да говори за ролята на Джили в тази каша. Очакваше обаче да премисля нещата.

— Кой е плешивият мъж в лагера? — попитах аз.

— Това се чудя и аз. По описанието ти допускам, че е Джон Молинас. Но на снимката той имаше гъста черна коса.

— Вероятно смята, че така всява повече страх.

Лора продължи:

— Ако е Молинас, значи е тук, за да ни опази живи. Не е изключено Джили да е настоявала за гаранции — например лично той да ръководи нещата. Искала е да е убедена, че Дел Кабризо няма да ни пререже гърлата. Знае ли човек какъв е нейният начин да те защити?

Облегнах глава върху кръстосаните си ръце. Усетих да ме обзема дълбока умора. Не похот, а внезапно пълно изтощение.

— Лора — промълвих аз, опитвайки се да вдигна глава. — Лора, какво изпитвам в момента?

Чух гласа ѝ — слаб, далечен — да повтаря името ми. Опитах се да погледна нагоре, но нямах никакви сили да вдигна глава. Съвсем ясно виждах терористите в Тунис, чувах гласовете им, питах се дали ще се измъкна жив от тази бъркотия, после се появи колата, насочи се към мен, но нямаше шофьор. Последваха огън и дим и мен вече ме нямаше. Обзе ме паника. Беше по-страшно от преживяното в действителност.

Мина ми през ума, че това отново е въздействието на проклетия опиат, но ми беше безразлично. Слънцето напече още по-силно, въздухът стана по-сух. Но и вътре в мен имаше топлина, нарастваше,

изпълваше ме. Навсякъде цареше опустошение и аз бях част от него. Бях полетял към слънцето и паднах на повърхността му.

— Мак! — ужасено извика Лора.

Опитах се да я погледна — размазаното ѝ лице избледня в странен сив воал: изглеждаше безкрайно студено и абсолютно непознато. Нямах представа какво е, но не ми пукаше.

Сега вече се реех във въздуха и гледах надолу към едър мъж — знаех, че съм аз. Лежеше със затворени очи и гърдите му едва-едва се повдигаха — дишаше със затруднение. Умирах.

После нямаше никаква болка — само сиво-белия воал, който не свършваше. Беше ми студено. Имаше логика — бях гол. Исках да се покривя, но не успявах да помръдна.

Усетих пръсти по ръката; меки и нежни пръсти, любещи. Искаше ми се да отворя очи, за да видя на кого принадлежат. Изведнъж усещането стана по-силно. Исках да разбера кой ме докосва така. Насилих се да отворя очи, да погледна през белезникавата пелена, да открия човека с меките нежни пръсти.

Видях Джили да стои над мен — изглеждаше едновременно и изплашена, и ядосана. Защо е изплашена? И сърдита? Нямаше никаква логика. Трябваше да разбера. Съсредоточих се колкото можах и прошепнах:

— Джили? Слава Богу, добре си! Толкова се притеснявах за теб. Защо си тук, Джили? Къде сме?

Тя ми се усмихна и прокара пръсти по бузата ми.

— Всичко ще бъде наред, Форд. Слушай ме сега внимателно. Скоро ще излезеш от това състояние. Съвсем скоро. Не, не — дръж си очите отворени, Форд, и ме слушай. *Не пий вода дори от крана! Нищо не поемай!*

— Лора, Джили? Къде е тя?

— Всичко ще бъде наред, Форд. Лора е тук. Събери сили, Форд. Просто полежи тук и събери сили.

После пръстите ѝ вече не докосваха ръката ми. Когато погледнах нагоре, сестра ми беше изчезнала. Сиво-белият воал се сгъсти около мен и аз потънах в него; просто се отпуснах и му позволих да ме погълне. Запитах се защо вече не ми е студено.

Отворих очи и си дадох сметка, че никой не се е надвесил над мен. Бях готов да ям всичко. Разтърсих глава. Какво беше станало?

— Лора?

Видях я да лежи върху сгънатото одеяло на пода до леглото, на което бях аз. Беше гола, също като мен. В следващия миг се озовах до нея.

— Лора?

Притиснах пръсти до шията ѝ. Усетих пулса ѝ силен и стабилен.

Наведох се над нея, питайки се какво, по дяволите, да предприема, и се чудех къде сме. Нещо не беше наред, но не разбирах още какво. Погалих нежно рамото ѝ и я обърнах по гръб.

— Лора — повторих аз и се наведох да я целуна по устата. Устните ѝ бяха страшно сухи. Беше много бледа. — Лора — промълвих и видях как очите ѝ бавно се отварят. Моментално забелязах, че е готова да изпищи, и бързо притиснах длан към устата ѝ. — Тихо. Още не знам какво става. Добре ли си?

Изглеждаше объркана. Веждите ѝ бяха свъсени. Дългата ѝ коса бе разпиляна.

— Мак — промълви тя най-сетне.

— Всичко е наред, скъпа. И двамата сме живи. Само не знам къде сме и защо. Някой е съблякъл и двама ни.

Тя не помръдна, не направи опит да се покрие. Видях я да си поема дълбоко дъх; знаех, че се опитва да се овладее, да се залови за нещо смислено.

— Видях мъж да стои зад теб. Беше се появил внезапно. Въобще не го чух да се приближава. Напръска ме с нещо. Преди да загубя съзнание, го видях да те удря отзад по главата. Не си спомням нищо повече. Искам да стана, Мак.

Подадох ѝ ръка. Тя ме гледеше вторачено; разбрах — отново бях възбуден. Смутих се и дяволски се изплаших. Болката е едно, но да не знаеш кое е действителност и кое не е беше нещо ново за мен. Господи, колко омразно ми бе това състояние.

Извърнах се, грабнах одеяло от леглото и се покрих. За Лора остана някакъв мръсен чаршаф. Издърпах го от тясното легло и ѝ го подадох. Тя го уви около себе си, като подпъхна краищата над гърдите си.

Седна до мен на леглото.

— Умирам от жажда — сподели тя; не гледаше към мен, а към босите си крака.

Без да се замислям, казах:

— Нищо няма да прием. Дори и вода от чешмата.

— Защо?

Обърнах се към нея. Взех ръката ѝ и я задържах между дланите си. Тя наведе глава и бузата ѝ докосна рамото ми.

— Чуй ме, Лора. Джили дойде да ме види. Тя е тук. Изглеждаше разстроена. Каза ми да не ям и да не пия нищо.

— Джили тук? Но кога си я видял, Мак?

— Представа нямам, но е факт — така както ние с теб сме тук, където и да е това място.

— Значи и тя е замесена — заключи Лора. — Сега вече си съгласен, нали, Мак? Ако наистина е била тук, при теб, тогава е свързана по някакъв начин.

— Да, знам.

— Отново са ни заловили, нали? Какво ще правим?

Но как са успели да ни заловят? Какво ставаше тук? Дали всичко е свързано с някаква дрога, чието въздействие отслабва, а после се проявява с пълна сила?

Станах и започнах да крача напред-назад из стаята.

— Трябва да открием Шерлок и Савидж — подхвърлих аз. — Поне за тях знаем, че са истински.

Странно, но макар да крачех и да говорех на Лора, съзнавах, че нещо в мозъка ми продължава да не е съвсем наред. Спомних си как възстанових онези ужасни моменти от Тунис и как те бяха хиперболизирани.

Погледнах към чучура на малката мивка.

Нито един от двамата няма да пие вода на това място.

24.

Ами храна? Джили не каза нищо за храната, нали? Да, да — каза, сетих се аз. Погледнах към чинията с димящ ориз, царевичните питки с парченца топящо се масло и купичката говеждо в червеникав сос. Протегнах ръка и попречих на Лора да използва вилицата.

— Не бива да рискуваме. Могат да сложат опиат в храната, също както и във водата.

Вдишах аромата на царевичните питки и ми идеше да изругая.

Двама мъже са насочени към нас оръжия стояха на прага, а момиче — едва ли беше на повече от дванадесет години — ни донесе храната. Изглеждаше твърде изплашено — помислих си, че всеки момент ще припадне.

— И още нещо — продължих аз, като се изправих. Внимателно оставих двата подноса с храна на пода. — Хайде да проверим за скрити камери и подслушвателни устройства. Миналия път нямаше, но кой знае?

Не открихме нищо. Въпреки това зашепнах:

— Трябва да се приготвим за някаква възможност като миналия път.

— Дали пак ще имаме късмет? Този път типовете са двама и са с автомати АК-47. — Погледна към тоалетната чиния. — Порцелановият капак е изчезнал.

— Не съм казал, че са глупави. Трябва да действаме по различен начин. Сега имаме друго предимство. Готов съм да се обзаложа, на каквото поискаш, че са поставили дрога в храната и във водата. Рано или късно някой ще дойде да провери как реагираме. На кого би му хрумнало, че няма да се докоснем до храната и водата. Очакват да бъдем в безсъзнание или да правим секс на пода, или каквото там вършиш под влияние на опиата. — Стоеше с отпуснати рамене. Никога не я бях виждал да изглежда така умърлушена. — Лора, чуй ме. Главите ни ще се избистрят. Никакви опиати повече. Ние сме професионалисти. Ако някой е в състояние да се измъкне отук, това

сме ние. Ела и ме хвани. Не се чувствам много стабилен в момента. Имам нужда от теб.

Тя пристъпи, притискайки чаршафа към гърдите си. Не каза нищо, само ме прегърна. Усетих я да целува голото ми рамо.

Изведнъж така се ядосах, че бях готов да убия първия човек, появил се на вратата. Целунах Лора и я отдалечих от себе си. Отидох и изкъртих единия крак на леглото. Одеялото се свлече от мен, но не му обърнах внимание. Претеглих крака. Ставаше за бухалка. Подадох го на Лора.

— Халосай ме, ако пак се опитам да ти наля. Моля те. Ще ми допадне повече, отколкото да ме ритнеш.

Тя взе импровизираната бухалка. Усмихна ми се.

— Предпочитам да я използвам срещу някой лош тип.

Оръжието се каза отлично; изкъртих един крак и за себе си; позавъртях го из въздуха. Усмихнах се на Лора, застанала на два метра от мен. Чаршаф я обгръщаше, косите ѝ бяха разпилени; изглеждаше готова на всичко. Тази жена беше много смела. Дадох си сметка, че не гледа към лицето ми. Вдигнах одеялото и отново се увих с него.

— Ти си върхът, Лора — обявих аз. — Не съм в състояние да си представя по-добър партньор. Сега отново ще чакаме.

Зачакахме.

Поспахме. Понеже нямаше прозорци, не се разбираше дали е ден, или нощ. Стаята се осветяваше слабо от шестдесетватова крушка.

Тропотът на ботуши по дървен под ме накара да застана нащрек. Нямах търпение да се захвана с негодниците.

Вдигнах пръст към Лора. Тя кимна. Беше готова. Питах се дали е ядосана колкото мен и реших, че е така.

Дръжката се завъртя. Не се чу никакъв звук. Ние се бяхме вторачили във въртящата се топка на вратата.

Жена в бяла престилка пристъпи навътре. Държеше малък сребърен поднос. Простенах силно и се хванах за гърлото.

Тя коленичи бързо до мен и аз отново простенах. Но гледах зад гърба ѝ към същите двама мъже, които се появиха на закуска, обяд или което там хранене беше. Щом първият прекрачи прага — оръжието му сочеше надолу, защото зяпаше към мен и жената — аз я сграбчих за ръцете и я тласнах към него. Тя изпищя — удари се в автомата, притискайки го между двамата.

Той извика другия мъж.

— Карлос!

Само след миг Карлос влезе с вдигнато оръжие, готов да ме застреля. Лора, застанала зад него, стовари с рязко и елегантно движение крака на леглото върху главата му. Очите му щяха да изскочат. От устата му потече кръв и той се свлече на пода. Другият мъж, освободил автомата си от жената, се готвеше да стреля. Не се намирах в добра позиция, но се изтърколих наляво и го ритнах в движение. Кракът ми докосна оръжието, обаче не успях да го избия от ръцете му. Стреля два пъти: силен, грозен звук. Един куршум се заби в пода до главата ми — разхвърчаха се трески и се забиха в ръката и гърдите ми. Другият куршум уцели жената. Чух я как извика, докато заемах подходяща поза. Ритнах мъжа в брадичката — в същия миг Лора го удари в бъбреците.

Той тупна като камък на пода. Бавно се надигнах.

— Тези типове не се шегуват.

Коленичих до жената. Куршумът бе минал през ръката ѝ. Щеше да се оправи. Казах ѝ на испански да не мърда. От двамата мъже исках единствено дрехите им.

Лора се насочи към по-дребния и го съблече. Напъхахме крачолите на панталоните в ботушите почти едновременно. Лора се наведе към жената.

— Какво има?

— Погледни! — Тя вдигна пистолет. Десетмилиметров „Брен“.
— Жената го носеше на табличката заедно със спринцовките и шишенцата. Не съм виждала такова отдавна. Много добро оръжие.

Грабнах двата мускала от таблата.

— Добра идея — усмихна ми се тя. — Готов ли си?

Обърнах се наляво и застинах на място.

— Какво има, Мак?

— Усещането, че това вече съм го преживявал — отвърнах аз и поех към вратата.

Оставихме мъжете голи и завързани криво-ляво с ленти от чаршафа. Лора завърза жената с бельото ѝ.

— Да отидем в кабинета на Молинас — предложих аз. — Ако има някой там, ще го принудим да ни заведе при Шерлок и Савидж.

Минахме край прозорец. Отвън се стелеше мрак. Това беше добре. Колко ли време беше минало?

Кабинетът се оказа празен. Прозорецът зад бюрото беше закован с дъски.

— Ще проверя за скрит телефон.

Започнах да отварям чекмеджетата.

Изведнъж се почувствах замаян и разконцентриран. Стоях и чаках да видя какво ще се случи. Така ли настъпва смъртта? Смразяващи тръпки преминаха през тялото ми. Студ проникна чак в мозъка ми. Сърцето ми заби лудо. Лора ме гледаше с протегнати към мен ръце. Знаех, че ми говори, но не чувах думите ѝ. „така ли ще умра“ — помислих си аз, докато се свличах на колене.

Не умирах. Отново действаше опиатът. Залитнах и се свлякох по стената. Усетих Лора над мен — разтърсваше ме с всички сила.

— Мак, слушай. Чуваш ме, знам. Гледаш ме. Примигни. Да, точно така. Каквото и да става в главата ти, трябва да се контролираш. Време е да се махнем оттук.

Погледнах към прозореца. Не беше закован с дъски. Стъклото бе цяло, непокътнато. Запитах се дали наистина минахме през него първия път?

— Мак, примигни пак. — Явно съм го направил, защото тя продължи да говори. Усещах дъха ѝ върху бузата си. — Сега искам да си вдигнеш ръката, Мак.

Погледнах надолу към отпуснатата си ръка. Дълго я гледах. После си помислих: „Вдигни си проклетата ръка.“ И тя се вдигна. Докоснах лицето на Лора.

— Каквото и да беше, вече премина. Усещането е доста странно. Лора, не използвахме никакви предпазни средства, когато се любихме в „Къщурката на гларусите“. Ако си забременяла, не искам да се притесняваш. Ще се оженим. Всичко ще бъде наред. — Тя ми се ухили, наведе се и ме целуна по устата. Ах, каква сладка целувка! Усетих я по цялото тяло. Усещането беше истинско и приятно. — Вече съм по-добре — уверих я аз.

— Чудесно. Сега се изправи, Мак. Ще се справиш ли?

Усетих как отново контролирам нещата. В този момент се съмнявах дали някога доброволно ще изпия дори аспирин. Няма нищо по-ужасяващо от загубата на контрол върху разсъдъка.

Изправих се. Загледах се в дъските, заковани на прозореца.

— Паметта ми си прави шеги с мен. Бях като вдървен и усещах всичко по по-различен начин. Тази дрога е убиец.

— Хайде да намерим Молинас, Мак.

Вдигнах автомата. Отново се чувствах силен. Контролирах нещата. Но за колко ли време този път?

25.

От далечния край на кабинета излязохме в коридор и попаднахме в спалня. Изненадах се, като видях старинните мебели. Мъжът, когото смятахме за Молинас, седеше на ръба на леглото, наведен над жена. Не, не жена. Беше момиче — някъде към осемнадесет. Бял чаршаф я покриваше до брадичката. По бялата възглавница се стелеше гъста, лъскава тъмна коса.

Изцяло съсредоточен в момичето, Молинас не ни беше чул. Беше облечен в черни панталони и широка бяла риза; голата му глава лъщеше под меката светлина на лампата точно над леглото.

Говореше спокойно, но не разбрах думите. Видях как я погали по косата; наведе се и я целуна. Продължи да ѝ говори с тих, топъл глас дори когато се изправи. Не чувах дали говори на испански или на английски. Момичето дигна ръка и го докосна по рамото.

Кимнах на Лора и посочих пистолет в дясната ѝ ръка. Тя се намръщи за миг и неохотно ми го подаде. Откъде знаеше какво възнамерявам да правя?

— Заеми се с момичето, Лора — прошепнах аз.

Пак кимна. Оставих автомата на пода до вратата. Влязохме съвсем тихо в стаята със застоял въздух. Носеше се аромат на рози. Не ми хареса. Беше твърде силен.

Мъжът продължаваше да е все така погълнат от общуването с момичето; наведен над него, му говореше. Ботушите ми изскърцаха. Замръзнах на място, но той не се обърна. За какво толкова си приказвах?

Нежно опрях дулото на пистолета към лявото му ухо.

— Здравейте — подхвърлих аз. — *Como le va?*

Момичето се надигна и опря гръб в таблата на леглото; огромните му очи бяха мълчаливи като смъртта. Беше сковано от ужас.

Усетих как той се напрегна, после се отпусна. Изрече безстрастно:

— Ако ме убиете, никога няма да се измъкнете живи.

— Това теб не те засяга, Молинас — заяви Лора съвършено спокойно.

— Откъде знаете кой съм?

— Кого друг биха изпратили тук? — отвърна на въпроса му с въпрос тя. — Задачата ти е да ни държиш в лагера. А всички развлечения, които си устрои с нас, са твое хрумване, нали?

— Някои от мъжете са истински животни. Защитих ви.

Погледнах към момичето — то продължаваше да стиска с нежните си ръце чаршафа плътно към брадичката.

— Не се страхувай. Няма да те нараним — казах му аз на испански.

То кимна бавно и попита на безупречен английски:

— Кой сте вие?

— Казвам се Мак. А ти?

— Маран.

Молинас мръдна; насочих цялото си внимание към него.

— Дръж я под око, Лора.

Застанах още по-близо до мъжа.

— Сега ще ни отведеш при другите двама агенти.

— Мъртви са.

— Тогава си мъртъв и ти.

Притиснах пистолета до устата му.

— Не, недейте! — задавено изрече той. — Не са мъртви, кълна се. Ще ви заведе при тях.

— Дрогира ли ги, както постъпи с мен?

— Да, но не по същия начин. Добре са.

— Моли се да е така. А сега искам да се изправиш много-много бавно.

— Вероятно трябва да вземем и момичето — обади се Лора.

Докато се изправяше, Молинас се опита да ме сграбчи, но аз го ударих с пистолета по главата. Момичето простена. Лора запуши устата му с ръка и притисна главата му към възглавницата.

Молинас се свлече, но не загуби съзнание. Падна на колене; охкаше и държеше главата си. Не се съмнявах, че страшно го боли.

— При втория опит си мъртъв — изсъсках му аз.

Не желяех момичето да вдига повече шум. Помислих си да го вземем с нас, но прецених, че присъствието му няма да ни предостави

по-добри шансове. Щяхме да го оставим. Понечих да съобщя на Лора решението си, но тя вече съдираше чаршафа. Изчаках я, държейки дулото на пистолета опряно плътно в тила на Молинас. Сега момичето мълчеше. По бузите му се стичаха сълзи.

— Коя е? — попитах Молинас, който още държеше главата си с ръце.

Той свирепо изсъска:

— Докосни я, негоднико, и ще ти откъсна главата.

Повярвах му.

Лора за броени минути завърза здрав момичето. Забелязах колко болезнено слаби са ръцете му. Красивата му черна коса бе разпиляна пред лицето. Преди да запуши устата му, Лора я приглади назад.

Надявах се Молинас да върви сам. Посегнах да му помогна да стане, но той изсумтя и се справи сам. Горд мъж, помислих си аз. Погледнах отново момичето — не откъсваше огромните си, изплашени очи от него.

— Изгаси лампата, Лора.

Стаята потъна в мрак.

От леглото се чу проплакване.

Усетих съпротивата на Молинас, когато чу отчаяния стон на момичето.

— Нищо не сме й направили — уверих го аз. — И нищо няма да й се случи, ако ти не извършиш някоя глупост. Хайде, върви.

С влизането ни в кабинета Лора ми направи знак да спра. Държах Молинас на метър от мен. Тя отиде до вратата, бавно я отвори и надникна навън. Обърна се към мен и кимна.

— Сега — наредих аз тихо — ни заведи при другите агенти. — Той не каза нищо; излезе от кабинета и пое наляво по коридора. — Мъртъв си, ако някой от войниците ти ни открие. — Леко се скова. — А ако си мъртъв, какво ли ще стане момичето? Вързано е. Всички ще му се изредят. — Чух го да ругае тихо. Независимо от испанското му презиме ругатните си бяха чисто американски. — Кое е момичето? — Той продължи да върви. — По-добре ще е да ми кажеш — уверих го аз.

Най-сетне, без да се обръща към мен, отговори:

— Дъщеря ми.

26.

— Къде са хората ти, Молинас? — попитах тихо в лявото му ухо.
— Голяма операция сте завъртели тук. Трудно е да се повярва, че не са ви прогонили от градчето.

— Мъжете не са професионалисти — отвърна с отвращение той.
— Смели са, но не са дисциплинирани.

— Вярвам ти. А сега ни кажи къде се намираме.

— Няма да ме убиеете. Сторите ли го, никога няма да измъкнете приятелите си оттук. Нищо не мога да ви кажа. В противен случай съм мъртъв, както и дъщеря ми. Малцина знаят за това място. Ако сами откриете къде сте, няма да ме обвинят. Приятелите ви са зад онзи ъгъл. Пред вратата пазят трима.

Лора вдигна пръст и го опря до устните си. Чухме мъж да говори тихо. Тя се приближи безшумно до ъгъла и надникна. После се върна.

— Отпред има трима пазачи — както той каза. Седят на пода пред вратата. Свели са глави, но не съм сигурна дали спят.

— Другите агенти са зад вратата, така ли? — поисках да се уверя аз.

— Не ви лъжа.

Беше пребледнял, но не каза нищо повече.

— Дел Кабризо стои зад цялата операция, нали? — обърна се Лора към Молинас.

— Нищо не мога да ви кажа. Убийте ме, ако трябва, но знам, че няма да нараните дъщеря ми.

— Ще направим всичко необходимо — прекъснах го аз. — Сега ще отидеш при онези мъже и ще им обясниш, че възнамеряваш да говориш с пленниците. Ще им кажеш да излязат навън и да стоят там, докато не им разрешиш да се върнат. Не го ли изпълниш точно така, Молинас, лично ще те застрелям. Няма да нараня дъщеря ти, но теб ще убия. Повярвай ми.

Погледна ме. Нещо в тъмносините му очи ми се стори познато. Вероятно формата им — леко дръпнати. Бяха като очите на сестра му

— Айлин Тарчър. Той заговори с тих глас:

— Дъщеря ми е невинна. Тя страда достатъчно. Ако освободя приятелите ви, ще се махнете ли?

— Едва ли очакваш нещата да продължават както досега.

— Не, разбира се. Ако успеете да избягате, работата ми тук е приключила. После ще се справям с последствията.

Свих рамене.

— Защо скъпата ти дъщеря е тук с теб? Да не си я довел да те гледа как помпаш хората с опиати?

— Не. Дойдохме съвсем скоро. Пристигнахме точно преди вас. Не можех да оставя Маран вкъщи. Има нужда от мен. Не ме вземайте за заложник с вас. Нечовешко е да я оставите сама. Тези мъже ще я разкъсат. Ще се самоубие. Веднъж вече опита. Ще постъпя както ми казваш, господин Макдугъл.

Умоляваше ме. За него дъщеря му беше по-важна от гордостта и определено по-важна от собствения му живот.

— Ще видя в каква форма са приятелите ми и тогава ще реша как да постъпя с теб. Само да се опиташ да ме прецакаш, Молинас, и си мъртъв. Помисли за дъщеря си, преди да ме предадеш. Между другото — говоря испански.

Молинас кимна и изправи рамене. Вървеше напред с вид на човек, свикнал да командва, да е начело. С Лора го наблюдавахме как ритна един от мъжете в коляното. Онзи извика. Другите двама се събудиха. Мъжът, когото Молинас ритна, бързо се изправи и започна да се оправдава. Молинас ритна един от другите мъже в ребрата. Третият успя да отскочи настрана.

С нисък, сърдит глас говореше на мъжете и жестикулираше. Не се съмнявах, че ако разполагаше с автомата ми, щеше да застреля и тримата. Направи им знак да вдигнат оръжието. Гледаше ги в гръб, докато се отдалечаваха бързо. Беше им заповядал да излязат навън и да го чакат там. След малко се върна при Лора и мен. Държеше голям ключодържател. Отдели дълъг месингов ключ и ми го подаде.

— Този е.

Връчих го на Лора.

— Внимавай. Не е изключено и вътре да има пазач.

Тя кимна. Останах при Молинас с опрян в тила му пистолет.

— Хубави дрехи — отбелязах аз, докато чакахме. — Явно продажбата на наркотици на деца ти осигурява чести срещи с италиански модни дизайнери.

— От пет години не се занимавам с наркотици — възрази той. — Правя това тук по други причини.

— Да, да... И държиш федерални агенти като пленници просто за забавление. — Гледах към бавно отварящата се врата. Лора влезе вътре. За миг зърнах светлина. — Хайде да вървим. Само се опитай да се нахвърлиш върху мен и ще натисна спусъка.

Савидж стоеше полуприведен, готов да нападне. Изглеждаше блед и уморен, а дрехите му бяха разпокъсани и мръсни. В очите му имаше такъв гняв, че направо изгубих желание да разбера какво са му правила.

— Надявах се да дойдете — заяви той и бавно се изправи.

Влязох в малка стая, като бутнах Молинас пред себе си. Савидж впи ръце в гърлото му и го разтресе като парцалена кукла. Молинас не предприе нищо, за да се защити.

— Савидж, престани.

Опитах се да отдалеча Молинас от него, но той не се контролираше.

Лора извика:

— Шерлок. О, Господи!

Единствено Шерлок би могла да привлече вниманието му и Лора го знаеше. Савидж охлаби хватката и се извърна, отпусвайки се на колене до жена си. Беше в безсъзнание.

Притисна я към себе си, залюля я, като целуваше мръсната ѝ коса. Савидж вдигна поглед. Имаше вид на отчаян човек. Бяха го победили. За малко да натисна спусъка.

— Господи, какво му направихте! Проклето копеле! Защо не го оставих да те удуши!

— Добре е — отвърна Молинас.

Знаех, че гърлото го боли. Но Савидж бе силен — изключително силен — независимо какво му бяха сторили.

Бутнах Молинас на пода, затворих вратата и отидох до Савидж — той продължаваше да люлее Шерлок в прегръдките си.

— Благодаря, че дойдохте. Радвам се да ви видя, ако трябва да съм откровен. Опитах се, но не успях да измисля начин да се измъкнем

оттук. Провалих се. Повалих двама; после пристигнаха четирима и здравата ме скритаха за старанието ми.

Поне говореше смислено. Беше на себе си.

— Не са те дрогирали, нали? — попитах аз.

— Не и след като се събудих за пръв път, където и да се намираме. Но взеха Шерлок. Искали са, предполагам, да съм с бистра глава, та да наблюдавам как опиатът ѝ въздейства.

— Какво става с нея?

— В будно състояние непрекъснато възстановява ужаса от времето, когато я преследваше серийният убиец Марлин Джоунс. — Кимах. Знаех всичко за Марлин Джоунс. Савидж обясни на Лора: — Беше негова пленничка. Изживяването ѝ беше ужасно. В продължение на месеци имаше кошмари. Сега опиатът връща всичко, и то в по-лош вид. Господи, усещам ужаса ѝ, объркването ѝ. — Погледна Молинас. — Ще убия този садист-негодник. — Не помръдна обаче, а продължи да люлее Шерлок. С равен тон заяви: — След като ме пребиха, ме оставиха на мира. Не са ме дрогирали.

Погледнах Шерлок и фраснах Молинас. Просто не успях да се овладеея. Вероятно съм го халосал точно както трябва, защото главата му се килна назад и той се свлече по стената. Поех си дълбоко въздух.

— Съжалявам, но си го заслужи. Ще се съвземе след малко и ще ни изведе. Наблизо има самолетна писта.

— Слава Богу — зарадва се Савидж. Все още държеше Шерлок. — Пак ли те дрогираха, Мак?

Наблюдавах как Молинас отваря очи, но му отговорих:

— По-късно ще ти разкажа. — Приклеках до престъпника. — Ще се обадиш по радиостанцията. Ще докараш самолет. Сега.

Савидж се обади:

— Искам да го вземем с нас. Искам да го съблека и сам да му бия смъртоносната инжекция.

Молинас се усмихна.

— Съжалявам, агент Савидж. Не е възможно. Самолетът е четириместен. Надявам се някой от вас да е пилот.

— Никакъв проблем — увери го Савидж. Стана с Шерлок на ръце. — Щом няма да те отведе, ще те убия тук. Не ми се мисли колко мръсни пари си натрупал за адвокати. Да, така ще бъде най-добре.

Няма да допусна да се измъкне благодарение несъвършенствата на законите.

— Съпругата ти ще се оправи — успокой го Молинас. — Ще мине известно време, преди да се свести напълно, но ще се оправи. Дрогирана е с два опиата; смесват се в различно съотношение. Срещаме известно затруднение при балансирането и дозировката. Всеки реагира различно. Някои се особено чувствителни. Съпругата ви е от тези хора.

Савидж се обърна много бавно и положи Шерлок върху скъсаното черно одеяло на дървения под. Изправи се, изгледа Молинас и се усмихна. Усмивката беше смразяваща.

Не помръднах. Оставих Савидж да действа. Хвърлих поглед към Шерлок. Лора беше приклепнала до нея и я галеше по ръката.

— Стани — нареди Савидж.

Молинас се подчини неохотно.

Не последва никаква елегантност на бойните изкуства. С цялата си сила Савидж заби юмрук в корема му, а после и коляното си в слабините му. Молинас се свлече безжизнено.

— Браво — обади се Лора. — Заслужаваше си го. Но сега се налага да го приведем в достатъчно добра форма, за да стигне до радиостанцията и да повика самолет.

— Искам Джили — заявих аз.

Савидж се вторачи в мен.

— Какво каза, Мак? Джили ли? Тук ли е?

— Дойде при мен точно когато се съвземах след поредното омайване. Предупреди ме да не ям и да не пия нищо. Поради каквато и причина да е тук, Савидж, тя спаси мен и Лора от нова доза опиат.

Лора не оспори думите ми, но отбеляза:

— Ако тя е тук, ще ни е нужен по-голям самолет.

— Джили е дребна, Шерлок — също — не се предавах аз. — Петимата ще се съберем в една чесна.

— Мак — подхвана Савидж, докосвайки леко рамото ми, — зет ти Пол също ли е тук?

— Не знам — признах аз. — Но дори да е, ще оставим негодника. Именно той е разработил лекарството с всичките му приятни странични ефекти. Искам единствено Джили.

Погледнах към Лора. Взираше се в пода с присвити от гняв очи.

Проследих погледа ѝ. Савидж бе вързан за желязна халка на пода. Молинас просто извади лош късмет, като го бутнах твърде навътре в стаята, където Савидж можеше да го достигне.

Нищо чудно, че Савидж не бе успял да избяга. Нещата бяха толкова прости.

— Савидж, не вярвам на очите си.

— Забавлявах се да гледат как безуспешно се напъвам и ругая. Смееха се. Знаеха точно докъде стига веригата. Благодаря ти, че тикна този едър негодник достатъчно близо, та да го докопам.

— Савидж — обади се Лора, докато пробваше ключовете от ключодържател на Молинас — той е зетят на Асайлъм Тарчър, Джон Молинас.

— Помня.

Най-сетне тя намери ключа. Освободи десния глезен на Савидж и той се наведе да разтърка крака си. Смъкна надолу чорапа. Мястото бе посиняло, но нямаше охлузване.

— Ще благодаря на Шерлок за дебелиите вълнени чорапи. Хубаво е, че се отървах от това нещо.

Отново говореше като предишния Савидж. Изпитах огромно облекчение.

Нямахме друг избор — трябваше да чакаме Молинас да се съвземе. Върху паянтовата маса в ъгъла стоеше кофа с вода. Лора го заля.

Савидж притисна жена си към себе си.

— Шерлок. Хайде, любов моя, събуди се. Ще го направиш. Събуди се. — Леко я шляпна по бузите. — Хайде, скъпа, отвори очи. Следващия път в гимнастическия салон ще ти позволя да ме тръшнеш на земята, но сега се събуди.

В един момент тя отвори очи и го погледна. Изглеждаше дрогирана, изтощена и едва успя да прошепне:

— Дилън?

— Разпознава те — отбеляза Лора. — Добро начало.

— Аз съм, Шерлок. Всичко вече е наред. Мак и Лора са тук. Тръгваме си.

— Той е тук, Дилън — прошепна тя прегракнало и разтри слепоочията си с ръка. — Вмъкнал се е зад лявото ми ухо. Смее се. Не

ме оставя на мира и продължава да се смее. Не спира. Моля те, Дилън, накарай го да престане.

Затвори очи и се сгуши в рамото му.

— За Марлин Джоунс ли говори? — попитах аз и сригах Молинас.

Все още се опитваше да си поеме въздух.

— Да — потвърди Савидж, без да откъсва очи от тебеширеното лице на Шерлок. — Опиатът, който ѝ давах, го върна в съзнанието ѝ, хиперболизира образа му, превърна го в още по-голямо чудовище, отколкото беше в действителност, а това никак не е малко. Обсебил е съзнанието ѝ и е така реален за нея, както вие двамата.

— И с мен се получи така — обадох се аз, — но само веднъж. Преживях повторно бомбената експлозия в Тунис. Прав си: припомнянето е несравнимо по-лошо от действителността. А Пол твърдеше, че опиатът намалявал въздействието на лошите спомени.

Молинас се надигна с усилие.

— Да, дрогата би трябвало да облекчава физическите симптоми. Уверявах ме, че действа така. Нещо обаче не е наред. Опиатът не би трябвало да изважда спомена на преден план. При повторни дози се очаква да заличава ужаса от спомените. Но не се получава. Опитах различни дози, комбинирах с прибавки, за да го докарам. Нищо не излезе.

Приклеках до Молинас.

— Какво се случи с дъщеря ти?

— Изнасилиха я преди три години, и то в общежитието на частното ѝ училище. Четири по-големи момчета. Беше едва петнадесетгодишна. Това я унищожи. Обещаха ми опиатът да ѝ помогне. Това е единствената причина да се захвана с Асайлъм и Дел Кабризо — да помогна на дъщеря си. Затова ѝ давах дрогата. Инжектирах ѝ сам. Но не дава резултат. Спомените ѝ от онази нощ стават все по-лоши и по-страшни. Опиатът направо я убива!

— Затова ли даде на Шерлок голяма доза, смесена и с други опиати? — попитах аз.

Молинас погледна Савидж и видя смъртната си присъда, изписана в очите му. Бързо се наведе и повърна върху дървения под.

Савидж носеше Шерлок на ръце. Вече беше в съзнание, но клепачите ѝ тежах, а погледът ѝ беше замъглен. Беше я увил с всички

одеяла от стаята. Тя стоеше обезпокоително смълчана, отнесена. Това ме притесняваше. Устатата Шерлок, която обикновено командваше всички наоколо — включително и съпруга си — лежеше като призрак и всъщност не присъстваше сред нас. Лора вървеше след тях; носеше два автомата. Държах Молинас пред себе си, опрял брена в гърба му, а през лявото ми рамо беше праметнат един АК-47.

— Заведи ме при Джили — наредих аз на Молинас. — Сега. Искам да видя сестра си. Тя идва с нас.

— Сестра ти не е тук — отвърна той.

Усещах колко му е трудно да говори.

Усмихнах му се.

— Не ти вярвам. Дойде при мен. Говори ми, предупреди ме.

Той отвърна бавно:

— Вероятно е било от дрогата. Сестра ти никога не е идвала тук. Никога. Нямам причина да те лъжа. Имал си халюцинации от опиата. Непредсказуем е. Лично аз не съм чувал да е оказвал подобно въздействие.

Възможно ли беше? Джили стоеше пред мен съвсем истинска. Беше при мен, говореше ми, по дяволите!

— Никога не е идвала тук — повтори Молинас.

— Познаваш ли я? — намеси се Лора.

— Знам коя е — отвърна предпазливо той.

Спряхме. На пет метра от нас говореха мъже. След около три минути стъпките им се отдалечиха по коридора.

Върнахме се в луксозния кабинет, оттам отидохме до спалнята, но открихме, че е празна. Явно дъщеря му Маран се бе развързала, защото сега се беше заключила в банята. Молинас ѝ нареди да стои там, докато се върне. Чухме я да плаче.

— Вижте какво намерих. — Обърнахме се. Лора бе отворила врата към килер, който не бях забелязал. — В него имаше пистолети, дрехи и още два автомата. — Обърна се към нас широко усмихната. В ръцете си държеше мачете. — Знае ли човек дали няма да ни потрябва? Тук всички носят ножове. Редно е и ние да имаме нещо. — Изгледа Савидж и мен. — Трябва да се преоблечете. Аз ще се погрижа за Шерлок. — Прикрепи мачетето на кръста си. — Чудесно — доволно отбеляза тя и го потупа. — Предполагам, че сега вече съм готова за всичко.

— Тук някъде имаш радиостанция. Донеси я — заповядах аз. Молинас отвори третото чекмедже на огромното си бюро и измъкна малка черна радиостанция. — Извикай самолет да дойде веднага.

Наблюдавахме го как нагласява честотата; бързо заговори на испански. Не разбрах всичко, което каза. Когато свърши, вдигна очи.

— Не ви предадох — увери ни той.

Савидж отиде до Шерлок — тя седеше на пода, а Лора я държеше за ръката. Наведе се и я вдигна.

— Да се махаме оттук.

— Моли се чесната да пристигне — прошепнах в ухото на Молинас.

— Ще дойде — увери ме той.

Видях го да хвърля поглед към радиостанцията.

Не изглеждаше щастлив.

27.

Когато се приближихме до пистата, часовникът, който взех от Молинас, показваше пет и половина, сърпът на луната избледняваше бързо, но все още висеше в сивото небе заедно с няколко звезди. В далечината островърхите планини приличаха на призраци, плуващи в светлината на зората. Скоро щеше да бъде достатъчно светло, за да използваме пистата. „Преди три дни — помислих си аз — бяхме в Едгертън, Орегон и купувахме сандвичи от кулинарния магазин на Грейс.“

Наоколо цареше тишина. Чуваше се само тропотът на ботушите ни по каменистата пътека. На стотина метра вляво започваше екваториалната гора — простираше се до далечните планински склонове на изток. Лагерът остана точно зад нас. Ако някой ни проследяваше, се криеше умело. Помислих си за снайперисти и се приближих до Молинас. Опитвах се да прикривам гърбовете на останалите — ако имаше снайперисти, се надявах, че няма да посмеят да стрелят от страх да не улучат Молинас.

Стигнахме до пистата. На изток в сивото небе се забелязваха розови ивици. Приклекнахме, но продължавахме да представляваме идеална мишена за някой стрелец.

Савидж се обърна.

— Екваториалната гора започва ей там. А тук е горещо и голо. Как се получава така?

— Хората наоколо са много бедни — обясни Молинас. — Плащаме им да я изсичат.

— С Мак вече бяхме в нея — обади се Лора. — Невероятно красива е, но влагата убива, а от безбройните същества, които чуваш, но не виждаш, направо се ужасяваш. Радвам се, че не се налага да влизаме отново там.

Шерлок се засмя.

— Ще се наложи отново да убия Марлин. Чувам кикота му, виковете. Ще го убия и ще видя дали ще се върне от света на мъртвите.

— Да, убий го — насърчи я Савидж, като я гледаше в очите. — Убий го отново, Шерлок. Само ти можеш да го направиш. Веднъж успя, и сега ще се справиш. Убий го, ритни го няколко пъти, върни се при мен и остани. Имам нужда от теб тук.

— И аз имам нужда от теб, Дилън — промълви тя и затвори очи. Погледът на Савидж ме потресе. Стиснах го за рамото.

Именно в този миг си дадох сметка, че Джили е била дрогирана, когато се е хвърлила от скалите. Опиатът я бе влудил, също както въздействаше сега на Шерлок. Когато е открила, че Лора е агент от ОБН, че я е предала, са започнали да я преследват натрапчивите образи на Лора. Не е имала сили да го понесе. Затова е насочила поршето към ръба на скалата.

Обърнах се към Лора. Още гледаше планините на изток. Искях да я успокоя, че всичко ще е наред, но нещо ме възпря. Лора се справяше чудесно. Добре беше. Усмихнах се и с цялото си съзнание си давах сметка, че тази жена, която познавах от по-малко от седмица, ще реши колко по-добре е да живее с мен, отколкото без мен.

Опитахме се да сведем до минимум риска, на който се бяхме изложили. Седяхме плътно притиснати един до друг. Не допусках, че някой от хората на Молинас ни е проследил, но не можех да съм напълно сигурен?

Приближаваше малък самолет; шумът от мотора вече се чуваше. Савидж погледна към планините със свъсени вежди. След две-три минути иззад най-близкия връх се появи малка чесна 310, спусна се и се приготви да кацне, обгърната от светлината на изгряващото слънце.

Не ми харесваше шумът от моторите: прекъсваше и боботеше неравномерно.

Дали Молинас ни беше прецакал?

Обърнах се към него, когато над хълмовете изскочиха два вертолета.

— Господи! — възкликна Савидж. — Това са „Апахи“ АН-64. Те са наши! Оборудвани са с картечници. Залегнете! Всички — ЗАЛЕГНЕТЕ!

Веднага се подчинихме. Само след секунди те откриха огън по чесната. Малкият самолет се залюля над земята. Вътре имаше двама мъже. Единият пищеше. Видях как самолетът избухна: отломките му се разхвърчаха на фона на утринното небе и се разпиляха по пистата

— изкривени парчета метал, части от двигателя, седалка, към която все още бе притиснато с колана онова, което само допреди секунди беше човек. Част от крило падна на не повече от десет метра от нас.

— Господи — промълви Савидж. — Добрите стари „Апахи“ от Съединените американски щати. По дяволите, какво правят тук?

— Някак са разбрали къде сме — предположи Лора и започна да маха с ръце.

Държах Молинас плътно до себе си.

Погледнах нагоре: вертолетите кръжаха, но не се подготвиха за кацане.

Господи!

— Лора — провикнах се аз. — Махай се от там. Бягай!

Стрелях по нас без предупреждение.

— Към екваториалната гора! — наредих аз и бутнах Молинас пред себе си.

Отново се насочиха към нас, без да престават да ни обстрелват. Със сетни сили стигнахме гората. В този момент си дадох сметка, че най-малко имаме нужда от Молинас — трябваше да го мъкнем с нас, а той само щеше да търси начин как да ни забави. Беше ни предал.

Извърнах го към себе си и изкрещях в лицето му:

— Проклет негодник!

— Не съм ви предал. — Дишаше запъхтяно насреща ми. — Видяхте ги. Свалиха чесната. Някой от моите хора вероятно се е обадил на Дел Кабризо и му е съобщил за бягството ви. Нарездането е дошло от картела, не от мен.

— Това ме кара да се чувствам доста по-добре — иронизирах го аз. — Е, ти оставащ да си поговориш с него.

Бутнах го до едно дърво, свалих колана му и завързах ръцете му за тънкия ствол. Разкъсах елегантната му италианска риза и напъхах парцалите в устата му.

Обърнах се към Савидж и извиках:

— Да се отправяме на север. После ще поемем наляво, на запад.

Слава Богу, беше вече достатъчно светло и виждахме накъде вървим. Трябваше да държим северозападна посока. Войниците на Молинас щяха да го търсят и после да тръгнат след нас.

Савидж тръгна, понесъл Шерлок на ръце. Погледнах към Лора — питах се защо не дойде да ми помогне. Стоеше на няколко метра от

мен, без да мърда. Видях я как залитна и изпусна един автомат.

— Лора? — Вертолетите летяха над главите ни. Продължаваха да стрелят. Само по някаква случайност щяха да успеят да ни уцелят през гъстите корони на дърветата, но като имах предвид как ни бе изневерявал късметът досега, не исках да поемам никакви рискове. — Лора? — провикнах се отново. — Хайде. Побързай. Ще взема другия автомат. Какво, по дяволите, ти става? — Не ми отговори. Видях я да се обляга на едно дърво и да се хваща за рамото. — Лора?

— Само секунда, Мак.

Очите ѝ бяха затворени, зъбите — стиснати.

Господи, бяха я улучили. Над главите ни продължаваха да свистят куршуми. Намирахме се прекалено близо до края на екваториалната гора. Трябваше да навлезем по-навътре. Махнах ръката ѝ от рамото.

— Мина през рамото ми — изрече тя.

Разтворих ризата ѝ и видях, че е права.

— Стой мирно. — Разкопчах ризата си и я свалих. Поне не бе потна като тениската ми. Превързах, доколкото успях, раната. Продължаваше да кърви. Лора трепереше. Кръвта течеше по пръстите ми. — Ще се задържиш ли на крака за миг? — попитах аз.

Усмихна ми се, а на мен ми идеше да заплача.

— Аз съм от ОБН. Разбира се, че ще се задържа на крака.

Усмихнах ѝ се, докато закопчавах ризата ѝ. Взех двата автомата и я вдигах на гърба си.

— Не, Мак. Сама ще вървя.

— Време е някои агенти да млъкнат — смъмрих я аз, а на Савидж, който се бе обърнал да види какво става, обясних: — Простреляли са Лора. В рамото. Засега раната е чиста, но...

Над главите ни отново се приближаваше вертолет. Растителността ни скриваше, но все пак се намирахме прекалено близо. Ако стреляха надолу, щяха да ни уцелят.

Положих Лора на земята, погалих я по бузата и промълвих:

— Не мърдай. Ей-сега ще се върна. Ще намеря аптечка, после ще си играя на доктор.

Тя ме изгледа, сякаш дрогата отново бе замъглила съзнанието ми. Само ѝ се усмихнах, грабнах един автомат и изтичах до оголено място в гората. Погледнах нагоре. Над главата ми кръжеше вертолет, а

перките му накланяха клоните в горната част на екваториалната гора. Чувах как птици пицят диво и се опитват да избягат. Различих мъж да гледа надолу с бинокъл.

— Копелета такива! — изкрещях аз и стрелях нагоре.

Свърших пълнителя; заредих нов и зачаках. Трябваше да са по-близо и по-ниско. „Апахът“ се залюля и смени посоката. Да, видяха ме. Хайде, нека да дойдат да ме хванат. Чух мъж да вика. Сега бяха точно над мен. Стрелях във вертолета.

Видях как пилотът се бори с уредите за управление, опитва се да овладее машината. Чух другият мъж да пици. После вертолетът се килна наляво. Продължих да стрелям. „Апахът“ се опита да се вдигне. В следващия миг застина на място, потрепери, насочи нос към земята и бързо се спусна. Сега вече и двамата мъже пицяха.

Вертолетът се заби в екваториалната гора, пречупвайки клоните по пътя си. В следващия миг настъпи тишина. Чух другия вертолет, но не беше наблизко. Няма ли и той да се насочи към нас като този? Или са видели първият да пада?

Изчаках малко и се втурнах към вертолета, забил нос в земята. Над главата ми крещяха маймуни. Някои прескачаха от дърво на дърво. Знаех за опасността вертолетът да избухне, но трябваше да стигна до аптечката му. Не можех да допусна Лора да стои ранена в тази адска дупка, без да разполагаме с никакви лекарства.

И стрелецът, и пилотът бяха мъртви. Носеха военни униформи като другите мъже на Молинас. Седяха в американски вертолет, но определено не бяха американци. Вероятно бяха от хората на Дел Кабризо, изпратени да ни попречат да избягаме, както предположи Молинас.

Намерих аптечката, пъхната под пилотската седалка. За моя изненада към гърба на седалката бе привързана мрежа с шишета с вода. На задната седалка имаше няколко одеяла. Грабнах ги и долових тежкия сладникав аромат от секс. Сега вече знаех какво са правили тези типове, преди да се появят.

Откачих мрежата с шишетата вода, грабнах одеялата и крещейки като луд, хукнах обратно.

Продължавахме да сме прекалено близо до края на екваториалната гора. Не чувах някой да се приближава, не чувах и другия „Апах“, но би било глупаво да рискуваме.

— Господи — посрещна ме Савидж, — носиш аптечка и вода! Ще ходатайствам да получиш повишение в службата и увеличение на заплатата, Мак.

— Ще издържиш ли още малко? — попитах Лора.

— Да, но после искам да се отпусна до плувен басейн с хубава книга в ръка.

— Ще те уредя. Чакай да видим с какво разполагаме тук. Сигурно има болкоуспокояващи, които ще ти помогнат. — Намерих ги и й дадох три. Савидж бе спрял кървенето, слава Богу. Това беше максималното, което можехме да направим за момента. Бързо се изправих. — Да се придвижим още петдесет метра на северозапад; после ще се върна да залича следите. Господ бди над нас. Вижте само с колко бутилирана вода разполагаме. И дори не е примесена с дрога.

След пет метра спряхме — беше невъзможно да продължим през преплетените клони и лиани. Все едно стояхме пред зелена стена. Първия път бяхме безпомощни, но сега разполагахме с мачете, което Лора откри.

Свалих го от колана й и я целунах по бузата.

— Изумителна си — уверих я аз. — Нищо не ти обещавам, но ми се струва, че в те има хляб за агент на ФБР.

— Сериозно?

Успя да ми се усмихне. Налагаше се Лора да върви сама; аз носех водата, аптечката, един автомат и прокарвах път през гъсталака. А той беше навсякъде. Прегърнах я през кръста.

— Определено имаш данни, скъпа. Само се дръж. Още пет метра и ще спрем за почивка. — Замахнах отново към гъсталака. — Мачетето е остро, слава Богу.

— Предпочитам коктейл „Маргарита“, Мак.

— И аз, но повече ми се иска да знам къде се намираме. Трябваше да го изкопча от Молинас.

— Той все пак удържа на думата си — измъкна ни от лагера. Сигурно сме в Колумбия. Няма къде другаде да бъдем.

Шерлок стенеше, а Савидж й говореше тихо.

Подхвана Шерлок и взе мачетето от мен. Бях му благодарен. Продължихме да вървим. Изминахме поне още двадесет метра. Савидж спря. Дишаше тежко. Нежно постави Шерлок да легне на земята и облегна мачетето и автомата на дървото до нея.

— Стига толкова, Мак. За момента съм капнал. Разстели одеялата и да сложим пациентите върху тях. Тихо, Шерлок. Всичко е наред.

Тя отвори очи, погледна мен и автоматите, които оставих до този на Савидж. Единственото лошо бе, че това въобще не бяха очите на Шерлок. Извърнах поглед, защото ми беше непоносимо да я гледам такава. Съжалих, че не убих Молинас.

Облегнах Лора на ствола на едно дърво, отметнах одеялата, с които бе завита, и ги разстлах на земята. Сложих я да легне по гръб. Очите ѝ бяха изпълнени с болка.

Наведох се и целунах сухите ѝ устни.

— Полежи тук, нека Савидж ти даде вода. — Разгънах двете одеяла, които носех на рамо, и я завих с тях. На Савидж казах: — Ще се върна да позалича следите, та да не успеят да ни проследят.

Преди да тръгна, дадох още едно болкоуспокояващо на Лора.

Върнах се след пет минути. Тя прошепна:

— Съжалявам. Наистина. Трябваше да се опитам да избегна куршумите. Вероятно ще ме понижат и ще ме направят агент от ФБР.

— За да те зачислят към нас, трябва да направиш нещо много по-лошо от неумението да избегнеш куршум — отвърна ѝ Савидж. — Хайде сега, почини си, Лора.

— И стой мирна — добавих аз. Отворих металната закопчалка на аптечката. — Сега ще си играя на доктор.

Прегледах запасите: спирт, антибиотик, аспирин, марли, бинт, анкерпласт, спринцовки, кибрит, конци, болкоуспокояващи... Слава Богу, че вертолетът не избухна. Оцених находката като най-ценното в живота си. След Лора.

Тя ме погледна.

— В момента може да сме и в Тайланд. Навсякъде, където има джунгла.

— Не и след като има градче Дос Бразос — отвърнах аз. — Стой мирно и изпий тези хапчета: антибиотик и още едно болкоуспокояващо. — Изчаках няколко минути лекарствата да започнат да действат, после оголих рамото ѝ и прегледах раната. Отпред представляваше малка дупчица с все още незасъхнала кръв по ръба. — Не мърдай.

Намокрих марлята със спирт и я поставих върху раната.

Лора не издаде никакъв звук. Очите ѝ бяха затворени. Хапеше долната си устна.

— Всичко е наред. Не съм в шок. Поне не в момента. Не ме гледай така. Простреляха ме и преди две години. Знам какво е да си в шок. Наистина — този път не е толкова зле.

— Къде те простреляха?

— В дясното бедро.

Само поклатих глава.

— Много добре се държиш. Продължавай да стоиш неподвижно. — Повдигнах я и погледнах откъде е излязъл куршумът: голяма дупка, покрита с кръв и части от ризата. — Не мога да зашия раната, Лора. Няма начин да дезинфекцирам напълно мястото. Само ще го почистя и ще те превържа. Ще сменяме превръзката всеки ден, става ли?

— Да. Но да знаеш, че ненавиждам инжекциите.

Поставих напоена със спирт марля върху раната и почистих наоколо, колкото ми бе възможно. Имахме антибиотичен крем; използвах го. Савидж отвори пакетче стерилни марли и ми ги подаде. Нежно отместих напоеното със спирт парче и закрепих с анкерпласта новото.

Повторих процедурата и с раната отпред. Измих кръвта от гърдите ѝ. На фона на бледата ѝ кожа засъхналата кръв беше тъмночервена, почти черна. Беше ми страшно неприятно да я гледам.

Бинтовах рамото ѝ и завързах краищата под гърдите ѝ. Направих всичко, за което се сетих.

— Ей, Шерлок, още ли си там, скъпа?

— Вече съм тук, Дилън.

— Добре ли се справяме според теб? Концентрирай се, Шерлок. Говори ми.

— Тук съм — повтори тя с доста немощен глас. — И полагам всички усилия да се съсредоточа.

След няколко минути попитах Лора, дали още я боли.

— Съвсем слабо — отвърна тя и аз ѝ повярвах. — Тези лекарства действат великолепно. Нещата наистина не са съвсем зле.

28.

Трябваше да я стопля някак. Навлякох ѝ отново ризата и я покрих с одеялата.

— Лежи спокойно.

Понеже е била ранявана и преди, тя знаеше каква е болката. Не се съмнявах, че ще се справи с нея. Важното беше да я опазим жива в тази проклета екваториална гора.

Савидж се обърна към съпругата си:

— Какво каза, Шерлок? Според теб добре ли си свършихме работата?

— Не знам, Дилън. Трудно ми е да се съсредоточа, съжалявам. Аз...

Отново се откъсна от действителността.

— Сега ще сънува онзи лунатик — въздъхна Савидж. — Господи, Мак, не е честно.

— Този път остана при нас по-дълго — обърнах му внимание аз.

Лора се намеси:

— Дано този път убие Марлин Джоунс. Така ще е най-добре за нея.

— Не ми се вярва подобно нещо да е възможно, но има малка вероятност... — Савидж се замисли. После се наведе към съпругата си. — Чу ли, Шерлок? Убий негодника, само да дръзне пак да се появи. Простреляй го между очите. Постарай се с всички сили да го направиш, става ли?

Замълча и вдигна поглед. В далечината чухме шум от вертолет. Не се снишаваше и не стреляше — сигурно обикаляше наоколо. Нямахме начин да ни видят през гъстата растителност — защо да стрелят?

Споделих предположенията си какво е накарало Джили да се хвърли от скалата.

— Вече изобщо не се съмнявам, че Джили е взимала от опиата. Най-вероятно през онази злокобна нощ се е опитвала да избяга от

Лора. Тя е била постоянно в съзнанието ѝ, както Марлин Джоунс е в мислите на Шерлок или както аз не спирах да изживявам случилото се в Тунис. Но има съществена разлика. Шерлок ще се отърси от това, както стана и с мен. Възможно е Джили да е взела прекалено голяма доза от опиата и да се е пристрастила към него, защото когато излезе от комата, мисълта за Лора постоянно я занимаваше. Причината за бягството ѝ от болницата е неясна — дали не иска да ме види отново, не знам. Нищо чудно. Когато я открием, ще получим отговора.

— Истината е — намеси се Савидж, — че нямаме представа какви са дълготрайните последици от опиата.

— Опасявам се, че дори Пол не е наясно — отвърнах аз.

Видях бръмбар — черен, с оранжеви и зелени краски. Спря за миг, размърда антените си към мен и се шмугна под листата. „Навсякъде щъкат всевъзможни същества — помислих си аз — и всички са гладни.“ Всичко наоколо бе живо, гладно и преследвано от друго същество; умре ли, загнива моментално или го изяждат.

Обърнах се към Лора и нежно прокарах пръсти по устните ѝ.

— Понеже засега си страшно сговорчива, ще ти дам още малко вода.

Тя изпи доста. Погледнах към оставащите бутилки. Дали трябваше да сме пестеливи? Питам се колко ли дълго ще се наложи да преживеем на това място. Лора трепереше. Понечих да сваля ризата си, но тя ме спря.

— Недей, Мак. Трябва да си покрит възможно повече. Наоколо е пълно с гадни твари, готови да те ухапят, има и пиявици.

Пиявици ли? Господи, имаше право. Прегънах едно от одеялата, пропото с миризмата от секс, и го пъхнах под врата и главата ѝ.

— Трябва да сме много предпазливи — продължи тя.

Замълча и свъси вежди. Явно се опитваше да събере мислите си.

— Всичко е наред, Лора. Не се притеснявай. За никъде не бърза ме.

— Мислех си за шефа си — Ричард Атертън; питах се дали всички от ОБН са дошли в Едгертън.

Пак млъкна. Знаех, че изпитва болка. Не издържах да я гледам как страда. Дадох ѝ още едно болкоуспокояващо.

След няколко минути тя отвори очи и ми се усмихна, но лицето ѝ беше поруменяло. Не знаех дали е от треската, от горещината или от

голямата влага.

— Дишай дълбоко, Лора — посъветвах я аз. — Мисли си каква „Маргарита“ ще ти направя. Представи си как втривам крем в гърба ти и масажирам раменете ти, докато изчезнат всичките възли. Няма ли да ти е приятно?

Прокарах леко пръсти по бузата ѝ.

Отметнах косата от челото ѝ. След няколко минути тя изглеждаше поунесена. Не исках да я убия, като ѝ давам прекалено много болкоуспокояващи. Погледнах часовника си — беше почти осем сутринта. До обяд не биваше да ѝ давам никакви хапчета повече.

— Достатъчно топло ли ти е? — попитах аз.

Замисли се, но не ми отвърна.

Шерлок бе в дълбок унес, без съмнение изпълнен с видения за Марлин Джоунс.

— Колко време мина от последното дрогиране, Савидж?

Той се замисли.

— Доведоха я при мен тридесетина минути, преди ти и Лора да пристигнете с Молинас.

— Значи от около шест часа.

Савидж гледаше към зелените клони над главите ни. Чух маймуни да пищят, птица да маха бясно с крила и други, непознати за мен звуци.

— Какво има? — попитах го аз.

— Чувам нещо — прошепна Савидж. — Някой идва насам. Знаехме, че рано или късно ще ни проследят. Питам се дали са открили Молинас.

Стиснах ръката на Лора, за да ѝ дам знак да мълчи, и се заслушах.

Да, някой идваше. Всъщност — няколко души. Търсеха напосоки, но вече не бяха много далеч. Савидж бе вдигнал един от автоматите АК-47. Аз измъкнах брена от кръста.

— Не мърдай — прошепнах в ухото на Лора.

На лицето ѝ се изписа внезапна тревога, но бързо премина и тя отново беше спокойна.

— Може и да съм легнала, Мак, но не съм безпомощна. Дай ми пистолет.

— За нищо на света. В момента си пациент. Не бива да ставаш. Представи си какво ще стане, ако раната на рамото ти се отвори. Трябва да оцелеем. Лежи кротко и...

— Не желая двете с Шерлок да умрем, защото съм безпомощна, Мак. За момента тя е извън играта. Може да се уповава единствено на мен. Дай ми брена.

Подадох ѝ го.

— Близо са, Мак — обади се тихо Савидж. — Хайде да вървим.

Преметнах другия автомат през рамо, пъгнах мачетето в колана, проверих дали имам още пълнители и тръгнах след Савидж. Ако нещо се случи с нас, Лора разполага с брена. Макар че реших да не мисля за това, все пак хвърлих още един поглед назад. Лора стискаше пистолета.

След петдесетина крачки почти налетяхме на тях. Въобще не си давах труд да пазят тишина. Говореха високо на испански, доколкото разбрах, ругаеха.

Изчаквахме, приклекли зад широки зелени листа. Горещината беше нетърпима. Въздухът ставаше толкова тежък, толкова влажен, че едва се движехме. Дишаше се адски трудно. Слава Богу за водата, която намерих във вертолета. Когато минаха на четири-пет метра от укритието ни, мъжете непрекъснато се оплакваха.

— Хайде да тръгнем след тях — предложи Савидж.

Вървяха само на десетина метра пред нас. Тежките им стъпки заглушаваха шума, който вдигахме. Зърнах профила на Савидж. Приличаше на издялан от камък. Свиреп, опасен камък.

Повали последния толкова бързо, че чух само дрезгаво изхриптяване. Мъжете отпред не чува нищо. Савидж преряза гърлото му с малък скалпел, който взе от аптечката, после бързо го издърпа настрана, за да не се вижда. Имаше още двама — съществуваше опасност да се обърнат всеки момент. Не искахме да стоим вторачени насреща им. Погледна ме и обърна трупа по гръб.

— Хайде да се справим и с другите двама.

Чувахме ги да си говорят бързо на испански точно пред нас. Спрях за миг и се заслушах внимателно. Обърнах се и прошепнах на Савидж:

— Мислят, че Леон е спрял да се изпикае.

— Да атакуваме едновременно — предложи Савидж.

Всичко стана доста бързо.

Той се нахвърли върху единия със скалпела — точно както постъпи с Леон. Аз ги подминах бързо, защото другият се извърна и на лицето му се изписа тревога. Извика и посегна да ме удари с автоматата си. Вдигнах юмрук и го забих в брадичката му. Главата му се отметна назад. Падна на колене — кашляше и се давеше. Довърших го с удар на приклада.

Вдигнах глава: огромен звяр ме гледаше втренчено, изтегнат на нисък клон. Наблюдаваше и двама ни. Наблюдаваше ни с нещо, което в най-добрия случай можеше да се определи като бегъл интерес. Дали чакаше да изяде победените?

Савидж се обади:

— Това е само ягуар, Мак. Няма да рискува да се захваща с теб. Не се притеснявай от него. Хайде да видим с какво ще се снабдим.

— Виж — възкликнах аз — няколко блокчета „Марс“. Боже, колко ни трябват. Не е зле да проверим и другия тип. Знаеш ли, Савидж, етикетите на сладките не са на испански. Точно както и на всичко в аптеката на вертолета. А и самият вертолет беше американски. Всичко е американско с изключение на хората на Молинас. По дяволите, кои са те? Какво правят тук?

Савидж само сви рамене. Беше прав. В момента нямаше значение кои са тези бандити.

Изпитвах странна незаинтересованост към тримата мъртъвци — нещастните негодници.

— Свършихме. Да се връщаме при Лора и Шерлок.

Измъкнахме се през дърветата и тръгнахме към мястото, където оставихме Лора и Шерлок. Едва не припаднах. Мъж стоеше над жените, насочил автомат към гърдите на Лора. Очите ѝ бяха затворени. Не виждах пистолета ѝ.

Той сякаш не знаеше какво да предприеме. Видя ни и обяви:

— Не мърдайте или ще застрелям жените. Точно така — оставете оръжието и отстъпете.

Това бяха последните думи, които произнесе.

Лора светкавично измъкна пистолета си и го простреля в челото.

29.

— Добре го направи, Лора — похвалих я аз.

Тя остави брена обратно върху корема си.

— Уж бяхме сами, а в следващия миг той се появи. Отвлякохте му вниманието и ми дадохте шанса, от който се нуждаех.

Взехме оръжието му и трите блокчета шоколад от джоба на панталоните му. Савидж нахлузи нови ботуши.

— Стават ми — обяви той. — А този носи и вода.

Аз се обадох:

— Изстрелът може и да е привлякъл нечие внимание. Редно е със Савидж да огледаме наоколо. Няма да се бавим повече от десетина минути.

— Вървете. Нищо няма да ни се случи.

Двамата със Савидж тръгнахме натам, откъдето бяха дошли негодниците. Зелена боа бе увила поне три пъти дърво, покрай което току-що бяхме минали. Усетих да ме побиват ледени тръпки.

— По тези места има прекалено много живи твари. Трябва да си отваряш очите на четири, да се оглеждаш наляво-надясно, нагоре и надолу. Всичко е толкова диво — въобще не контролираме нещата.

— Ако Лора не бе взела мачетето — отбеляза Савидж, — въобще нямаше да сме тук.

Проследих полета на алена птица — червените ѝ пера преливаха на гърба в жълти и сини. Кацна върху клонка на метър от нас и се залюля. Запитах се какво ли би си помислил Нолан за тази неземна птица.

— Ако имаше пътеки, щеше да е по-лесно — промърмори Савидж. — Наоколо няма никого. Да се връщаме.

Едва се дишаше от горещина. Влагата беше убийствена. Ризите ни бяха вмирисани от пот.

— Все още е сутрин — отбеляза Савидж. — Нямам търпение да разбера колко по-горещо ще стане следобед. Виж проклетата почва —

направо е като глина. Не бих искал да завали дъжд. Възможно ли е да не сме в дъждовния период?

Засмя се и поклати глава.

— Още няма десет — обадох се аз, — но не можем да останем тук. Как мислиш — ако носим Шерлок, Лора и всичките ни запаси, ще извървим ли триста метра, преди да припаднем под някое дърво?

— Най-много толкова — съгласи се Савидж. — Ако се налага да използваме мачетето, за да си пробиваме път, едва ли ще изминем повече от километър за цял ден.

— Все пак е по-добре, че жените са повалени, а не ние. Представям си как Лора би се опитала да ме носи.

Савидж се засмя, но бързо стана сериозен.

— Ако раната на Лора се инфектира, здравата ще го закъса.

— Разполагаме с още няколко ризи. Ще покрием цялото ѝ тяло. Е, не ухаят особено приятно, но са препятствие пред мръсотията и буболечките. — Погледнах към гъстите корони над главите ни: червеникава маймуна ни гледаше вторачено. — Толкова много цветове... навсякъде. Савидж, виж — манго. И е съвсем узряло. Може да изядем по един „Марс“, а после за десерт да хапнем манго.

Набрах половин дузина от най-хубавите. Изненадах се как така някое животно наоколо вече не ги е изяло.

Към един часа по обяд попаднахме на малко пространство, където нямаше такава буйна растителност. През не толкова гъстите корони на дърветата над главите ни проникваше повече светлина. Тя ни осигуряваше и повече въздух. Спрях и положих Лора върху одеяло на земята.

— Попий ги всичките — насърчих я аз. — Нека те изсушат до кости.

Издърпах през последните тридесетина метра гъстата мрежа с останалите ни бутилки вода. Две змии прекосиха пътя ми с шеметна бързина. Питам се дали някой е в състояние да ги улови и дали едно тяхно ухапване е достатъчно да те умъртви.

Разстлах одеялото. През последните два часа Лора беше невероятно тиха. Изглежда спеше — беше толкова упоена, че нямаше как да е будна. Пипнах челото ѝ — беше горещо като пещ. Дали пък не е нормално в тази адска дупка? Влажността в екваториалната гора

вероятно достига сто процента. Е, поне на пипане кожата ѝ не бе лепкава.

Шерлок най-после се събуди. Седеше по турски върху едно одеяло и гледаше Лора.

— Не ѝ позволявай да умре — каза ми тя и откъсна лента от разкъсаната си риза, за да завърже гъстата си червена коса на тила. Отделни кичури обаче продължаваха да се вият около лицето ѝ. — Не съм си представяла, че съществува подобно място. Току-що видях жаба да прескача от едно дърво на друго, а бяха на разстояние поне три метра. Беше дълга и мършава; май не съм виждала нещо по-грозно. Не съм сигурна дали беше червена или оранжева — толкова бързо прескочи. Това място не е за хора, така да знаеш.

— Знам — отвърна Савидж. — Защо да не си мислим за нашето пътуване тук като за ексцентрична ваканция? Някой ловен клуб сигурно ще се заинтересува. Двамата с Мак видяхме ягуар. Изпий това, скъпа. Не, не на малки глътки. Изгълтай го цялото. Точно така.

Тя пи до насита и Савидж избърса устата ѝ. Шерлок попила пръстите му, положени върху бузата ѝ.

— Дилън, онова, което виждам, лимон ли е?

— Браво — похвали я той. — Вече си по-добре. Да, с Мак намерихме няколко лимонени дървета. Обрахме плодовете. Ако ни свърши водата или трябва да се измием, ще ги използваме.

— Може и да ги използваме за „Маргаритите“ на Лора. Дилън, сега те виждам съвсем ясно. Не ми харесваше да съм откъсната от теб.

— И на мен — отвърна той.

— Вече не се налага да ме носиш.

Наведе се и я целуна.

— Добре. Значи ще ми помогнеш да носим бутилките с вода.

Тя се засмя; беше истинският смях на Шерлок. Пак ми се прииска да бях убил Молинас заради всичко, което ѝ причини. Причини и на мен.

Лора лежеше със затворени очи. Несъмнено изпитваше болка, но съзнавах, че трябва да внимавам с болкоуспокояващите. Дадох ѝ вода, антибиотици и два аспирина.

— Време е за обяд — обявих аз. — Ще се състои изцяло от захари и мазнини. Двете ми най-любими неща на този свят. Ако

продължаваме с такава питателна храна, ще започнем да подскачаме по дърветата заедно с маймуните.

Савидж се намеси:

— Видях половин дузина червеникави маймуни на седемдесет и пет крачки зад нас. Люлееха се високо над главите ни, гледаха ни с интерес, но не останаха във възторг от присъствието ни. Все едно сме съседи, които не одобряват. И ми хрумна нещо: тук, на своя територия, те и преди са виждали хора. Защо не допуснем, че не сме навътре в екваториалната гора на Колумбия, на стотици километри от всякаква цивилизация, а сме близо до селце или град? Макар да не съм наясно защо някой би си избрал да живее на място, което прилича на нажежена пещ.

Свъсих вежди и кимнах.

— Прав си. Онзи ягуар изглеждаше отегчен, все едно не представлявахме кой знае какво. Е, държеше ни под око, но колкото да оправдае присъствието си, и не изглеждаше разтревожен.

— Сигурно така гледат точно преди да скочат. — Савидж се засмя на изражението ми. — Не, не бих се притеснявал за котките. Хей, готови ли сте да обядваме?

— Искам си „Маргаритата“. — Лора леко заваляше думите. — Набрали сте лимони. Чух Шерлок да говори за това.

Разкопчах двете ризи и погледнах превръзката ѝ. Слава Богу, не беше избила кръв. Какво да предприема сега? Бях учил как се оказва първа помощ, но само толкова. Бях пропуснал да почистя петно кръв върху дясната ѝ гърда; сега беше засъхнала. Без да се замисля, леко го избърсах. Очите ѝ се отвориха.

— Кръв — обясних аз. — Непоносимо ми беше да я гледам върху теб, Лора.

— Как изглеждам?

Исках да ѝ кажа, че независимо от всичко все още желая да гледам гърдите ѝ, да прокарам ръце по тях със затворени очи и да ѝ повтарям колко е красива. Някакво насекомо ме ухапа по показалеца.

— Няма ново кървене. Превръзката е стегната и чиста. Поттиш се и това е добре. Хубава, гореща пот от слънцето. Според мен е най-добре да оставим нещата както са. Утре сутринта ще сменя превръзката и ще видя как изглежда раната. А сега, понеже си страшно примерна пациентка, получаваш награда. — Извадих блокчето „Марс“

от опаковката и отчупих от него. Тя отвори уста. Усмихна се, докато го дъвчеше. Дадох ѝ да изяде цялото блокче. — Ще ти се дотанцува от толкова много захар — отбелязах аз.

— Може да изкара един танц с Шерлок — обади се Савидж.

Седеше на одеялото до жена си и олизваше шоколада от пръстите си.

— Шерлок, добре ли си вече?

— Много по-добре от теб, Лора. Болката силна ли е?

— Успявам да я контролирам. Принудена съм да лежа тук и да гледам как Мак яде шоколадовото ми блокче. Много е жестоко. Устата ми е пълна със слюнка. Ако имах сили, щях да го измъкна от устата му.

Отчупих парче и ѝ го дадох. Затвори очи и го сдъвка.

Преброих ги. Имахме още пет блокчета. Трябваше да намерим и малко плодове, например манго. Очаквах да има банани, но не бях виждал. Зърнах малък мравояд и си представих какво ли ще е да го опечем. Обърнах се към всички:

— Оглеждайте се за нещо за ядене — плодове например. Ще ги наберем от дърветата, ще ги обелим и ще ги изядем. Става ли?

— Най-добре да започнем с мангото — предложи Савидж и се залови да ги бели. Раздаде на всички ни. — Добре са узрели. Хапвайте.

— Имам кибрит — обади се Шерлок, а по брадичката ѝ се стичаше сок от плода. — Следобед ще накладем огън. Така ще държим страшилищата настрана.

— Знам как да го направя — намеси се Лора. — Прекарах доста време от детството си в излети в компанията на баща ми и на по-големия ми брат. Виждала съм букове, дори и дъбове. Те са твърди дървета и са добри за огън.

Шерлок изпълзя до Лора.

— Остана ми още малко от ризата. Чакай да ти завържа косата, че се е разпиляла навсякъде.

Загледах се как тя се опитва да сплете силно сплъстените коси на Лора на френска плитка. Приглади кичурите и извади поне половин дузина буболечки. Най-доброто, което можех да кажа за резултата, бе, че косата ѝ вече не падаше по лицето ѝ.

— Как изглеждам? — попита Лора.

— Разкошно. Шерлок много я бива да се справя с коси; особено с дълги като твоите.

Прокарах навлажнено парче от ризата по устните на Лора, за да почистя лепкавия сок от мангото. Представях си как иначе ще му се зарадват всички летящи насекоми.

Усмихна ми се и затвори очи.

Изправих се и се протегнах. Събрах багажа и взех Лора на ръце. Вече бях свикнал с тежестта ѝ. Беше ми приятно. Предпазливо се огледах. Не видях нищо, което да представлява заплаха.

Слава Богу, Шерлок вървеше сама. Следваше неотклонно Савидж; носеше аптекката и автомат.

— Спи, Лора — предложих аз.

— Добре.

Облегна глава на рамото ми. Гласът ѝ звучеше съвсем немощно.

Не спирахме да вървим. Сега Лора ми се струваше по-лека. Сякаш се топеше, а нищо не можех да предприема, за да го предотвратя. Освен да намеря покой.

Савидж поддържаше равномерно темпо и сечеше растителността пред нас. Не виждахме почти нищо, но чувахме всевъзможни звуци наоколо.

Изведнъж високо над нас отекнаха крясъци и писъци. Семейство маймуни подскачаха нагоре — надолу и тресяха клоните. Кафяв изсъхнал плод удари Савидж по гърба. Замеряха ни и с други неща, но не ни нараниха сериозно. Аз ускорих ход. От усилието наврях лице в бодливо листо, изпречило се на пътя ми. Те не се страхуваха от нас — само се дразнеха, че навлизаме в територията им. Щом се отдалечихме, престанаха да ни обръщат внимание.

Следобед заваля — топъл, обилен дъжд. Бях готов да заменя две шоколадови блокчета за чадър. После открихме, че на места естественият навес над нас е достатъчно дебел, за да останем относително сухи. Покрих Лора, доколкото успях. Проливният дъжд най-после престана. От земята се заиздига пара. Влажността не намаля. Пара излизаше и от дрехите ни.

Пуснах Лора да стъпи на крака, като я подпрях на себе си.

— Представи си един студен душ, Мак — каза тя.

— В момента — отвърнах аз със затворени очи — той е сред десетте неща, които най-силно желая. Не, сред трите. Искам да си под студения душ с мен, Лора, да се смееш и отново да си добре.

Тя нищо не каза и аз се изплаших. Продължихме да вървим.

Към непроходимата растителност наоколо се прибави и превърналата се в кал земя под краката ни — хлъзгава и на места дебела не по-малко от десет сантиметра. Бяхме кални до колене. Движението ни страшно се затрудни. В един момент едва не паднах. Шерлок ми помогна да се задържа прав.

От нас се стичаше пот. Савидж сумтеше при всяко замахване с мачетето. Маймуни и птици пищяха и крякаха над нас. От време на време шумът ставаше оглушителен.

Исках да спра, да падна на колене и никога повече да не помръдна. Точно тогава видях ято пеперуди в най-изумителни цветове — червени, жълти, зелени. Успях само да посоча към тях. Една ни следва доста дълго — пърхаше с крилата около лицето ми; имаше невероятно сини краски с черно по краищата. Пеперудите изчезнаха и отнесоха красотата със себе си. Дадох си сметка, че сме се придвижили поне още десет километра на запад. Екваториалната гора беше зловеща, ужасяваща, а тези пеперуди бяха най-красивото нещо, което съм виждал.

Шерлок зърна две змии. Закова се на място, взряна в растителността на метър вляво от нея. Нямахме начин змиите да останат незабелязани. Ярките им оранжеви и бели ивици се отдалечиха от нас и потънаха в гъсталаците.

Погледнах да се уверя, че ботушите на всички са стегнато завързани, а крачолите — плътно напъхвани вътре. Трудно бе да се провери заради калта, с която бяхме наплескани. Е, поне по лицата нямахме кал. Никакви буболечки или змии не можеха да проникнат до краката ни. Но забелязах ухапвания от насекоми по ръцете. От тях нямаше никакво спасение.

„Да оцелеем — помислих си аз. — Трябва просто да оцелеем.“ Този следобед не чухме повече вертолети или шум от други човешки същества. Бяхме само четиримата, сами в тази пещ.

— Ха — провикна се Савидж, — вижте какво намерих. Узрели банани. Ще ги прибави към мангото. Сега блокчетата „Марс“ ще бъдат за десерт.

Намерихме и няколко пипас — вид зелен кокосов орех. Разцепихме ги и изпихме млякото. По време на пороя Шерлок бе направила фуния от едно огромно листо, така че празните бутилки отново бяха пълни. Набрахме няколко пипас за всеки случай.

Сега аз разчиствах пътя, а Савидж носеше Лора. След като се справих с особено гъсто преплетените листа, казах:

— Чудя се дали са намерили онзи негодник Молинас. Ако не са, дано да го ухапе змия.

— Или Дел Кабризо да се е разгневил, че сме избягали и да го е убил — допълни Савидж.

Не желяех да си представя какво е станало с дъщерята на Молинас.

Стигнахме до друго малко по-разчищено място и спряхме да си направим бивак. Застанали на слънчевата светлина, видяхме в другия край през тревата да притичват ято диви гъски. Скриха се в гората. Беше късно следобед — вече трябваше да спрем.

Лора отпаднаше все повече. Нямаше сили дори да говори. Дадох ѝ още антибиотици, още аспирин и две болкоуспокояващи. Оставаха само още четири. Нямаше треска, превръзката изглеждаше чиста, но силите ѝ се изчерпваха.

Шерлок премете малкия бивак със сноп листа. Заради пряката слънчева светлина земята беше почти суха.

Събрах изсъхнали клони и прогнили парчета дърво. Намерих и малко бук — Лора твърдеше, че е добър за огън. Шерлок започна да копае ров около бивака — щял да държи влечугите настрана.

С ножицата от аптечката Савидж приготви подпалки.

— Дядо ми ме научи как се прави — обясни той. — Огънят се разпалва по-бързо.

Намерихме и суха трева. Отдръпнах се настрана и се загледах как Шерлок трупа дърветата на камара. Подадох на Савидж кибрита от аптечката и той запали огъня. Почти не вярвах, че сме успели. Огънят лумна буен и горещ.

— По един хотдог щеше да ни дойде добре — обади се Шерлок. — А също и пържени картофи и кисели краставички.

— За мен пържени царевични питки и люта салца — обади се Савидж, потърка ръце и се ухили.

Зад него се разклати клон, кафяво гущерче надникна иззад дънера, изгледа ни и се прилепи към кората. Напълно се сля с нея.

— И малко горчица върху хотдога — продължи Шерлок.

Докато говореше, хвърли поглед към Лора — тя лежеше необичайно тихо.

Сякаш бяхме попаднали в картина на Йеронимус Бош, но успяхме поне за момент да се върнем към нормалността. С настъпването на нощта бръмбарите се раздвижиха. Чуваше се как щъкат напред-назад. Толкова много и все гладни. Усмихнах се на Лора.

— Гениални сме. Виж колко ярък е огънят.

Но Лора не гледаше нито към мен, нито към огъня. Гледаше надясно, точно отвъд рова, прокопан от Шерлок. Лицето ѝ бе по-бледо от сварен ориз. Чух я да произнася името ми. Гласът ѝ по-скоро приличаше на изхриптяване.

Изтеглих брена от кръста си и бавно се обърнах.

30.

Там, изправен на задните си крака, стоеше златистокафяв броненосец. Не от онези малките, които виждаш убити от автомобилите по магистралите на Тексас, а огромен. Такива екземпляри бях виждал само на картинка.

— Не яде хора — прошепна Лора, — а червеи.

— Това ме успокоява — отбелязах аз, окато смъквах брена.

Кой знае дали наоколо нямаше хора, които да чуят изстрела? Савидж ми подхвърли камък. Аз го запратих на сантиметри от мястото, където стоеше броненосеца. Разхвърчаха се листа и пръст. Той нададе странен съскащ звук и изчезна в гъсталака.

Въздъгнахме с облекчение.

Време беше за храна. Савидж обели мангото с ножицата от аптечката — тази ножица се оказа много полезна, — а на мен възложи да обеля бананите.

Внимателно огледах плода, преди да го изям. Надявах се да не получим хранително отравяне. Изядохме само по две манго, по един банан и по един скъпоценен „Марс“.

— Още е само осем часът — отбеляза Шерлок. — Някой знае ли кой ден сме?

— Ако е петък — намеси се Савидж, — щяхме да сложим Шон да спи, а после щяхме да седнем и да изпием по едно от хубавите кафета, които правя.

Шерлок се усмихна при тази мисъл и припълзя до Лора. Постави нежно длан върху бузата ѝ, а после върху челото ѝ.

— Мак, кога ѝ даде аспирин?

— Преди два часа.

— Отново вдига температура. Трябва да ѝ даваш течности. Така постъпвам с Шон, когато вдига висока температура. Казал ми го е лекар.

Мислех, че и преди съм изживявал дълги ноци, но тази се оказа най-дългата. Навсякъде около нас притичваха същества — чувахме ги.

Не по-малко от десетина кръжаха над главата ми. Но нищо не можеше да се сравни с концерта на бръмбарите.

Савидж поддържаше огъня. Никакви гигантски броненосци не ни посетиха повече. И змии не припълзяха да се стоплят. Бяхме само ние четиримата.

Бях се унесъл. Лора беше вдигнала висока температура и усетих да трепери до мен. Накарах я да пие вода и я притиснах силно към себе си. Изглежда помогна, защото престана да стене и спа непробудно няколко часа.

Трябваше да намерим цивилизования свят.

С нашия късмет най-вероятно щяхме да се натъкнем на лагера на поредния наркотрафикант.

На следващото утро изпихме бутилка от скъпоценната вода, ядохме манго, банани и последното шоколадово блокче.

Пригответихме се за път. Савидж ме погледна и протегна ръце. Поклатих глава и притиснах Лора по-близо до себе си.

— Дай ми я. Няма да издържиш, Мак. Случилото се в Тунис не беше толкова отдавна. Ти разчиствай пътя известно време. Ще я нося до обяд, после ще я поемеш.

Растителността не беше гъста, така че не се налагаше да използвам мачетето.

На зазоряване температурата на Лора спадна — поне така преценихме. Продължаваше обаче да е много слаба. Раната се зачерви, но не се виждаше гной. Втрих последния антибиотичен крем. Кожата ѝ пареше. Не знаех колко сериозно е положението ѝ, но съзнавах, че трябва да се измъкнем от тази пъклена дупка. Не разполагах с почти никакви запаси. Молех се на пътеката пред нас внезапно да се появи лекар, да размаха черната си чанта и да говори английски.

Докато Савидж я държеше, намокрих една риза и избърсах лицето ѝ. Тя инстинктивно отвори уста. Дадох ѝ да пие вода.

— Струва ми се, че преди да спрем вчера, се отклонихме малко на юг — отбелязах аз, когато свърших с Лора. — Хайде сега да се насочим на запад и да се придържаме в тази посока.

— Все трябва да се намираме някъде — промърмори Шерлок. — Планетата не е чак толкова голяма, нали?

— Права си — подкрепи я Савидж. — Хайде, Шерлок — ти води. Мак, ти ще вървиш най-отзад. Отваряйте си широко очите. С удоволствие бих изял още един банан, така че се оглеждайте.

По-късно заваля и Шерлок успя да събере половин бутилка прясна дъждовна вода, като направи фуния от голямо листо. С разпилени около лицето коси, изпохапана от насекоми, тя държеше бутилката, перчеше се като горд паун и се хилеше като малоумна.

Бяхме мокри, но нищо не можехме да предприемем. Все пак Савидж успя да опази раната на Лора суха.

Отново зашляпахме в калта; растителността сякаш изведнъж се сгъсти. Извадих мачетето и започнах да сека. Ръцете ми направо изгаряха. След известно време отново спряхме. Савидж положи Лора върху одеяло, сгъна друго и го пъкна под главата ѝ.

Запалихме огън. Савидж започна да бели манго с ножиците.

— Винаги съм ги харесвал — отбеляза той и подаде резен на Шерлок.

Отрязва друго парче и ми го подаде. Доближих го до устните на Лора. Тя ги отвори. Е, поне все още се хранеше. Посъвзе се малко, седна и внезапно заговори:

— Шерлок, забеляза ли някакви признаци на пристрастяване? Например да ти се е искало още от опиата?

— Господи, не. — Шерлок потрепери. — Защо питаш? А, сещам се. Ако човек не се пристрастява към опиата, няма да си струва труда наркотърговците да го продават. Няма да се сдобият с постоянна клиента.

— Точно така. А ти, Мак?

— И аз не усетих подобно нещо.

— Възможно е да не сте поели достатъчно — предположи Лора. — Ами ако са нужни повече от три дози, за да се пристрасти човек? Мислиш ли, че Джили е била пристрастена, Мак?

Неприятно ми бе да го изрека, но все пак промълвих:

— Да.

— Чудя се кой друг в Едгертън е опитвал от това чудо и какво ли прави сега — промълви Шерлок.

— Чарли Дък го е пробвал, обзалагам се. Съдебният лекар сподели с мен, че е открил странни неща в кръвта му. Смяташе да

прави нови изследвания. Нищо чудно да го е пробвал, за да разбере как точно въздейства. Все пак е бил ченге.

— Сигурно затова някой го е убил — предположи Лора.

— Има логика — съгласи се Савидж, окато дъвчеше банан.

— Мак — каза Шерлок, — ти се беше свързал някак си с Джили, когато тя се е хвърлила от скалата. Просто не си го разбрал. Възможно е отново да се е случило: Джили се е появила в съзнанието ти да те предупреди.

— Всъщност няма друго обяснение — съгласи се Савидж. — Освен ако не си я сънувал, защото си бил дрогиран.

— Че бях дрогиран — бях. Но каквото и да означава случилото се, се надявам Джили да е жива. Господи, Лора, много ми е трудно да го понеса — признах аз и се наведох да пипна челото ѝ. — Как се чувстваш?

— Нещо пълзи по крака ми... Поне е от външната страна.

Замахнах и прогоних саламандъра, който изви тънката си опашка и полетя към шубраците.

Савидж подготвяше нови подпалки с ножицата. Проклетият инструмент ми приличаше вече на произведение на изкуството.

Лора простена. Лежеше по гръб със затворени очи. Лицето ѝ бе страшно бледо, а устните — посинели. Дадох ѝ още аспирина.

Почти нищо не бе останало в аптеката. Погледнах към Савидж. То беше свъсил вежди и здраво стискаше Шерлок за ръката.

Газихме поне километър из калта, преди да спрем за нощуване.

На следващото утро нямаше промяна в състоянието на Лора: тя беше крайно изтощена, трепереше и имаше температура. Раната бе още по-зачервена. Трябваше да я закараме в болница. Станахме и тръгнахме още на зазоряване; отново Савидж носеше Лора.

— Ще вървим на запад — реших аз и започнах да си проправям път.

В девет часа намерихме узрели банани. Савидж ги събра под кръсците не маймуните — явно крадахме закуската им. Испитах облекчение, че не се нахвърлиха върху нас.

Към обяд спрях, вдигнах глава и поех дълбоко дъх. Миришеше на солена вода.

Понечих да извикам, но мъжки гласове на не повече от десет метра от нас ме възпряха.

— О, не — простена Шерлок и хвърли всичко, освен автомата.
— Как успяха да ни открият, по дяволите, не е честно!

Савидж носеше Лора — тя или спеше, или изпаднаше в безсъзнание. Не я остави. Само отстъпи назад, за да застане до Шерлок.

— Не им пука дали ще ги чуем — прошепнах аз. — Много ли са? Разгърнали ли са се в редица?

— Надушвам мирис на солена вода, Мак. Вероятно сме близо до океана.

Гласовете се отдалечиха. После неочаквано долових женски гласове. А после смях, подвиквания и отново смях. Чух и писъци, изразяващи удоволствие. Хората говореха на английски.

Нещо много странно ставаше тук.

Гъстата растителност се стопи. Поведох нашата група. Шерлок вървеше отзад, а Савидж, понесъл Лора на ръце, беше помежду ни. Придвижвахме се възможно най-тихо. Ято зелени папагали прелетяха от едно бананово дърво на друго; мяркаха се червеникавите и жълтите краски по крилата им. Мирисът на солена вода стана по-натрапчив, а слънцето грееше над нас — навесът от корони над главите ни беше изчезнал.

Усетих ветреца да гали лицето ми. Преминах през последна завеса от зелени листа и стъпих на бял пясък. Савидж излезе след мен; Шерлок сепнато си пое въздух. Стояхме вторачени напред.

Намирахме се в края на екваториалната гора, а пред нас имаше фин бял пясък, който стигаше до океана. Беше най-красивата гледка, която съм виждал.

На петнадесетина метра от нас не по-малко от двадесет мъже и жени по бански играеха волейбол.

По плажа бяха опънати хавлии, виждаха се няколко пясъчни замъка, половин дузина чадъри и шезлонги. Един тип седеше на високо столче с чадър над главата. Беше спасител.

Лора простена тихо. Отвори очи и ме погледна.

— Какво става?

— Бих казал, че извадихме късмет, скъпа. Постискай зъби още малко. Двамата с теб ще се озовем под онзи студен душ, преди да се усетиш.

Смехът постепенно затихна. Мъжете и жените ни гледаха. Двама мъже направиха знак на останалите да се отдръпнат и тръгнаха към нас. Пуснах пистолета. Шерлок направи същото с автомата и се стараяше да не изглежда съвсем ужасена.

Провикнах се:

— Нужна ни е помощ. Имаме ранен.

Жените приближиха тичешком след мъжете. Един от типовете хукна към нас. Нисък, със силен загар, носеше очила и платнена зелена шапка.

— Аз съм лекар — запъхтяно се представи той. — Господи, какво се е случило с вас? Кой е пострадал?

— Ето тук — обади се Савидж и внимателно положи Лора на одеялото, което Шерлок бързо разстла под палмово дърво.

Тя почти не реагираше. Разкопчах двете ризи и оголих превръзката. Докато лекарят коленичеше до нея, обясних:

— Прострелна рана в рамото. Получи я преди два дни. Слава Богу, че разполагах с аптечка. Не правих обаче никакви шевове от страх да не инфектирам раната. Сменях превръзките всеки ден и държах раната колкото беше възможно чиста. Но май все пак се е инфектирала.

В следващата минута поне половин дузина мъже и жени ни заобиколиха. Савидж се изправи и им се усмихна; изглеждаше свиреп, дадох си сметка аз, като видях колко е мръсен — с кал по бедрата и с набола брада. Приличаше на дивак, мръсен и опасен.

После Шерлок се засмя. Хвърли бутилките с вода и нададе радостен възглас:

— Бяхме два дни в екваториална гора. Уау!

Мъжете и жените се спогледаха. Мъж с бански на широки червени и бели райета се обади:

— Тук сме на едnodневна екскурзия. — Гледаше ни изпитателно. — Да не би да сте изгубили гида си?

— Нямаме гид — отвърна Шерлок. — Къде се намираме?

— В националния парк „Корковадо“.

— Близо ли е до Дос Бразос? — попитах аз.

— Да. Намира се в югоизточната част на екваториалната гора.

Лора отвори очи и погледна мъжа, който внимателно отстраняваше превръзката от рамото ѝ.

— Всичко е наред. Потърпи още малко. Нещата не изглеждат зле. Как се казваш?

— Лора. А ти?

— Том. Тук съм на меден месец. Мястото е фантастично. Е, на вас може и да не ви се е сторило толкова фантастично. Какво ви се случи?

— Аз съм федерален агент. Всъщност всичките сме такива. Някакви наркотрафиканти стреляха по мен. Последните два дни бяхме в екваториална гора.

Лекарят се обърна към жена висока поне метър и осемдесет.

— Гленис, кажи на спасителя, че ни е нужен хеликоптер, и то бързо. Спешен медицински случай.

— Да се обади и на полицията — добавих аз.

Том се обърна към нас.

— Лесничейството на Сирена е нагоре по брега. Няма да отнеме много време. Раната е инфектирана, но като цяло не изглежда зле. Вие наистина сте се погрижили за нея.

— Благодаря — смотолевих аз.

— Искам „Маргарита“ — промълви Лора. — С много лимон. Ние дори си носим лимоните.

Огледах струпалите се в кръг хора.

— Чувал съм за „Корковадо“ — произнесох бавно. — Не е ли в Коста Рика?

Жена с яркочервени бикини кимна и попита:

— Вие къде мислехте, че сте?

— Може би в Колумбия — отвърнах аз. — Ей, винаги съм искал да посетя Коста Рика.

— Нищо чудно, че животните ни гледаха с отегчение — подметна Шерлок. — Виждали са доста хора и преди.

Един от мъжете попита:

— А вие никого ли не видяхте?

— Само лоши типове — отвърна Шерлок. — И следи, които водеха навътре в гората. Но не искахме да рискуваме и да се загубим още повече. Затова се движехме на запад.

— И не видяхте въжената линия над главите си? — попита Том. Погледнахме го неразбиращо и той продължи: — Вчера всички минахме над екваториалната гора с лифта. Беше впечатляващо. Е,

сигурно сте го пропуснали. — Подаде ми ръка. — Добре дошли в Пляя Бланка.

31.

Лора започна да диша със затруднение и да се дави. Вторачих се в мъжа, представил се за лекар. Не разбрах как я сграбчих и я притиснах към себе си. Трепереше силно.

— Лора — промълвих аз.

— Не!

Том ме избута настрана. Вдигна клепачите ѝ, провери пулса, после извика бързо да му донесат плажни хавлии.

Мъже и жени дотичаха — носеха разноцветни хавлии с папагали, леопарди и ярки слънца по тях. Том я зави с поне половин дузина кърпи, намокри края на едната и я постави на челото ѝ. После нареди:

— Донесете ми студени безалкохолни, но да не са диетични. — Някой натика кутийка в ръката му. Той я отвори и се обърна към мен. — Повдигни ѝ главата. Трябва да налеем това в нея. — Мислех, че ще откаже, но тя го изпи. На някакво ниво на подсъзнанието вероятно знаеше, че трябва да го изпие. — Захарта ще ѝ помогне — обясни Том. — А и се нуждае от течности. Хайде да продължим да ги изливаме в гърлото ѝ. Важното е да се преборим с дехидратирането ѝ. — Тълпата наоколо малко се отмести, за да има повече пространство. — Къде е хеликоптерът? — провикна се Том, докато наливаше още от напитката в устата на Лора.

— Спасителят каза, че ще бъде тук след десет-петнадесет минути — извика някой.

Мъжете и жените сякаш си бяха разпределили задачите. Едни ни донесоха разни неща за пиене, други — храна, трети — лосиони против насекоми и пешкири. Жена със страхотни бикини примъкна чадър и го постави над Лора, за да я предпазва от слънцето.

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато Лора отвори очи и погледна право към мен. Беше смъртно бледа, но отново беше в съзнание. Усмихна ми се. Том ѝ даде още да пие.

— Страхотно се справяш, Лора — увери я той. — Дръж се още малко. Дишай дълбоко. Да, точно така. Не се оставяй отново да се унесеш. Става ли?

— Става.

Отвърна със своя глас; да — беше слаб и немощен, но беше в съзнание.

— Чувам хеликоптера — обявих аз. — Не ме изоставяй сега, Лора. Не потъвай отново в унес. Наистина ще се притесня. И Том ще се притесни. Просто ми се усмихвай на всеки две минути и се съсредоточи върху дишането. Нужно ми е това уверение. Чуваш ли ме?

— Наистина съм добре — прошепна тя. — Доста ме боли, Мак, но ще се справя. Ще приемеш ли това за усмивка?

— Не съм виждал по-красива усмивка. Съжалявам, че не разполагам с повече болкоуспокояващи. Стискай ръката ми, когато стане непоносимо.

Хеликоптерът се приземи на двадесетина метра. Двама мъже с раници на гърба и жена с черна чанта в ръка хукнаха към нас. Започнах да вярвам, че на Лора наистина ще ѝ се размине. Идеше ми да заплача от облекчение.

Хеликоптерът излетя. Държах Лора за ръка, а един от екипа прикрепил система и ѝ обяснил на гърлен английски:

— Това е само захар и солена вода. Няма за какво да се притеснявате. Лекарят каза, че е пила сода. Този разтвор е още по-добър.

— Дехидратирана е. — Младата жена, обърнала назад козирката на бейзболната си шапка, постави кислородна маска на Лора. — Алергична ли е към нещо?

Свих рамене:

— Не знам.

Жената само кимна.

— Ще ѝ инжектирам антибиотик. Той много рядко предизвиква алергична реакция. — Погледна ме и ме попита: — Съпруга ли ви е?

— Още не.

Друг от екипа преглеждаше Шерлок. Хеликоптерът се вдигна над короните на дърветата — пред нас се откри панорамна гледка към екваториалната гора. Гъста, всяваща страх, зелена... Ниска гъста мъгла като прозрачен сивкав воал се стелеше над някои части. Изглеждаше

мистериозна, неземна. Не изглеждаше никак подходяща за живот на човешки същества. Далеч на югоизток вероятно бе мястото, където се шмугнахме в гората, за да избягаме от стрелящите по нас вертолети. Сигурно и градчето Дос Бразос бе нататък, а на няколко километра югозападно от него се намираше лагерът на Молинас — негодникът, събрал безумно храбри хора, но без никаква дисциплина.

Бяхме оцелели. Странно, но удобни и безопасни кабинки разхождаха по въжени линии над екваториалната гора туристи с камери и безалкохолни напитки.

Поради шума от перките почти не се чувахме, затова седяхме мълчаливо и гледахме надолу към ширналата се екваториална гора, която бе и затвор, и убежище.

Жената леко ме докосна по рамото. Наведох се към нея.

— Отиваме право в Сан Хосе — съобща ми тя. — *Senorita* се нуждае от най-добрите условия.

— След колко време ще бъдем там?

Тя сви рамене.

— Вероятно след час.

Взех ръката на Лора. Продължаваше да говори несвързано, унасяше се. Този час се оказа доста дълъг.

Винаги бях мечтал да посетя Коста Рика, но не по този начин. Още пет минути и хеликоптерът се приземи на паркинга пред болницата в Сан Хосе.

Санитари с носилка ни чакаха. Преди да отнесат Лора, видях дългата ѝ коса — сплъстена и влажна от мокрите пешкири, които бяха слагали по челото ѝ. „Красиви коси“ — помислих си аз. Господи, бях влюбен. Дори да беше плешива, щях да се възхищавам как хубаво лъщи черепът ѝ.

Жената от хеликоптера се обърна, усмихна се и ни посъветва:

— След като ви прегледат и тримата, идете на третия етаж. Тя ще е там в операционната.

Шерлок ме хвана за ръката и ме поведе към спешното отделение.

— Успяхме — прошепна тя. — Не се притеснявай, Мак. Лора ще се оправи.

Час по-късно бяхме прегледани и донякъде измити. С наболите си бради, в мръсните, разпокъсани униформи и подутините от ухапванията на насекомите по вратовете и ръцете, двамата със Савидж

продължавахме да приличаме на диваци. Шерлок имаше вид на изоставено сираче: червените ѝ коси се спускаха около лицето, страшно бледо на местата, където не бе покрито с мръсотия, а дрехите ѝ със засъхнала по тях кал ѝ стояха като тенекиени. Наведох се и я целунах по бузата.

Поне донякъде обаче пак приличахме на човешки същества, а това бе добро начало.

Обадих се на шефа на Лора — Ричард Атертън — в ОБН. Савидж позвъни на своя шеф Джими Мейтланд и уреди конферентен разговор с моя шеф Карл Бардолино, та всички да се чуваме и да говорим едновременно. Разказахме с най-големи подробности какво се бе случило. Разговорът продължи поне час — от време на време се чуваха цветистите ругатни на Атертън. Договорихме се да съобщят за случилото се в нашето посолство и да се свържат с местните власти, за да ни осигурят закрила. Всички бяха готови да дойдат и да доведат още агенти. В края на краищата беше недопустимо отвлечането на четирима агенти и прехвърлянето им в друга държава. Нямаше да им се размине. Щяха да се договорят заедно с полицията на Коста Рика да нахлуят в лагера на наркотрафикантите. Едгертън вече бил пълен с агенти, които ни издирвали, разпитвали всички, обръщали градчето наопаки. Замислих се за сестра си. Бях притеснен и изплашен за нея.

Слушах как Шерлок и Савидж се обадиха на родителите му.

Доктор Мануел Салинас дойде в чакалнята и заговори на английски със съвсем слаб акцент.

— Много добре сте се справили. След два дни в екваториалната гора с огнестрелна рана в рамото... Трябва да ви призная, че съм изненадан, е госпожица Белами въобще е оцеляла. Много добре сте се грижили за нея. Почистихме добре раната. Лора ще се оправи, но още е под въздействието на лекарствата. Ще я видите след час — два. — Стисна ръката ми. — Отлично сте се справили. Бих искал да я задържа още два дни, за да съм сигурен, че няма да се получат усложнения. После можете да си отлетите обратно за Щатите.

Исках да го разцелувам.

След като се убедих, че Лора е добре, тръгнах с Шерлок и Савидж да си купим нови дрехи. Нямахме нито един долар, нито документи за самоличност. Помолихме доктор Салинас да ни даде пари на заем. Двамата със Савидж се обръснахме. Вече не приличахме

на окаяници и нямаше опасност да ни спрат на прага на първия магазин. Върнахме се в болницата, изкъпахме се и се преоблякохме в кабинета на лекаря. Хапнахме и зачакахме. Пристигнах местни полицаи да ни разпитват и да ни осигурят защита. Почувствахме се по-добре, защото знаехме колко упорити са бойците на Молинас. Съгласихме се да изчакат до пристигането на представители от ОБН и на ФБР. Изглеждаха загрижени и готови да ни сътрудничат. Полицейски лейтенант сподели, че е чувал за стара военна база близо до Дос Бразос. Изненада се, че някои я използват за търговия с наркотици в страната. За такова нещо в Коста Рика нямаше как да им се размине.

Денят продължи безкрайно дълго. Лора се събуди за малко, но през повечето време спа. По настояване на шестимата полицаи, дошли да ни охраняват, приехме да останем в болницата през нощта.

На следващото утро седяхме в стаята на Лора и говорехме тихо — тя продължаваше да спи. Чух мъжки глас, но не вдигнах поглед. В следващия миг вратата се отвори и Савидж скочи.

— Господи, сър, колко се радвам да ви видя!

Заместник-директорът Джими Мейтланд, шефът на Савидж, се втурна в болничната стая и се ухили широко, когато видя Шерлок и Савидж.

— О, радвам се да ви видя на крака. Но държа да ви кажа колко съм доволен, че всичко приключи.

Прегърна Шерлок и стисна ръката на Савидж.

След него влезе моят шеф, Големият Карл Бардолино. Беше човек, за когото бях готов да мина през огъня, защото беше безкрайно предан към хората си, също както Джими Мейтланд — към своите. Големия Карл бе висок почти метър и деветдесет и тежеше поне сто килограма. Още не бях попадал на агент, който да го повали в гимнастическия салон.

— Сър — поздравих аз, — добре дошъл в Коста Рика.

— Радвам се този път да те видя цял, Мак.

Непознат мъж пристъпи до леглото на Лора. Знаех, че не е от ФБР. Странно, но се досетих веднага. Знаех също, че няма да го харесам.

— Срещнахме го на летището — обясни Джими Мейтланд. — От ОБН е. Дойде с нас, защото е шеф на Лора Белами. Поне така

твърди. Казва се Ричард Атертън.

Огледах го изпитателно: висок, слаб, прекалено елегантно облечен за федерален служител, силно рус и изглеждаше доста надменен. Беше обут с мокасини. Обърнах се към него:

— Не бях в Едгертън със задача на ФБР. Отидох по лична работа — да помогна на сестра си. Вие не бяхте прав.

— Същото ми каза и по телефона — отвърна Атертън, поглеждайки към Големия Карл. Загърби ни и погледна Лора, после кимна към мен и каза на Савидж: — А вие просто сте се отбили да му погостувате там, предполагам.

— Точно така. Положително ти е споменал, че някой се опита да го убие. Ние с Шерлок не обичаме, когато някой се опитва да убие наш приятел.

Шефът на Лора погледна към Шерлок.

— Вие ли сте Шерлок? Агентката, която залови серийния убиец? Савидж се намръщи.

Шерлок трепна — досетих се, че си спомня образа на Марлин Джоунс от кошмарите под въздействието на опиатите. Без да му обръща внимание, тя заговори на Големия Карл и Мейтланд:

— Местните ченгета изгарят от нетърпение да нахлуят в лагера. Да им кажа ли, че сте пристигнали и сте готови да тръгваме?

— Всичко е наред, Шерлок — увери я Мейтланд. — Вече задвижих нещата.

— Това е работа на ОБН — намеси се Атертън. — Не е в компетенциите на ФБР. Каквото имате да казвате, го казвате на мен, а не на местните власти.

— Винаги ли се държиш като задник? — попитах го аз. Атертън пристъпи към мен, поколеба се и спря. Исках да се опита да ме удари и затова добавих: — Лора спомена, че си амбициозен, но не каза, че си задник. Това едва ли е изискване към началниците в ОБН.

Мейтланд се изкашля. Атертън пристъпи към мен.

Савидж го хвана за ръката.

— Не го прави — предупреди го. — Довери ми се, Атертън. Постъпката ти не е мъдра. И двамата сме доста ядосани от отношението ти. Предлагам ти, ако искаш да запазиш хубавите си зъби, да седнеш и да слушаш. Време е за сътрудничество. Не е игра. Погледни Лора. За малко да умре.

— Да, защото пренебрегна заповедите ми.

Знаех добре, че това е самата истина. Затова се обадох:

— Да, така е. Но повярвай — платихме си.

— И провалихте акцията ми.

— Тепърва ще се види дали е така — намеси се Мейтланд. — В Едгертън около дузина агенти обръщат всеки камък.

— Бяхме решили да извикаме помощ — обади се Шерлок, — но не ни остана време. Отвлякоха ни още първата нощ.

Мейтланд вдигна едрите си ръце.

— Стореното — сторено. С Карл сме свикнали Шерлок и Савидж да действат на своя глава. По-късно ще се занимаваме с това. Що се отнася до Мак — не е бил там по задача, а по лична работа. Сега нашите хора са в Едгертън и разследваме всяка нишка. Ще открием всичко, което свързва Тарчър и Пол Бартлет с тази наркоафера.

Атертън се отдалечи от мен, свирепо изглежда Мейтланд и въздъхна.

— Добре, по дяволите. Но ако има и най-малка възможност да открием нещо за Дел Кабризо, искам да съм с вас, когато го намерите. Според мен обаче те са побързали да ви нападнат, за да си осигурят възможност да затворят лагера и да унищожат уликите.

Мейтланд, дипломатичен както винаги, се обади:

— Ако разнищим случилото се с Дел Кабризо, ще бъде заслуга на ОБН. Готови сме да се възползваме от всяка предложена помощ.

— От този миг — обяви Големия Карл — операцията е съвместна. Нали не възразяваш, Атертън?

Той кимна. Гледаше бледата, смълчана Лора с кислородна маска на лицето и система в ръката. Пристъпи към нея и нежно докосна рамото ѝ. Май наистина му пукаше за нея.

Тя прошепна:

— Хванете Молинас. Опита се да ни се представи за изключително благороден — искал да излекува дъщеря си, — но не е такъв. Беше готов да си прави експеримент с нас. Не се интересуваше дали ще умрем, или само ще полудеем. Той не е по-добър от Дел Кабризо.

Примигна и затвори очи.

Мейтланд се изправи.

— Време е съвместната операция на ФБР и ОБН да започва. Да
вървим да видим какво става в лагера.

32.

— Хайде, Мак, изплюй камъчето. Какво става?

— Молинас е мъртъв — съобщих на Лора. — Но не го убихме ние. Хората на Дел Кабризо пристигнали преди нас и го екзекутирали.

— Той се страхуваше от Дел Кабризо.

— И с право. За жалост не открихме дъщерята на Молинас. Докато ние и полицаите на Коста Рика стигнем до лагера, те го бяха изоставили. Полицаите изгориха всичко — така предотвратяват възможността мястото отново да се използва като междинна база. Ще патрулират и във въздушното пространство.

— Някакви новини от Едгертън?

— Претърсили са къщата на Тарчър от тавана до мазето; сега преглеждат документацията му. Засега нищо — никакви финансови книжа не подсказват за връзка с наркотици. Пол е изчезнал, всичко от къщата е изнесено, включително компютърът. Тарчър се кълне, че няма представа за какво става въпрос. Поне засега не са в състояние да го задържат. Продължават да търсят Джили. Допреди два часа не се знаеше нищо за никого.

Помогнах на Лора да се поизправи върху възглавниците.

— Да, така е по-добре. А какво ново около Чарли Дък и следите от дрога, които съдебният лекар откри?

— Тарчър отрече да знае как Чарли Дък се е добрал до лекарството на Пол. Предполага, че Пол го е убил. — Целунах Лора леко по ръката. Кожата ѝ бе гладка и мека. Пръстите ѝ се преплетоха с моите. Сега вече стискаше по-силно. — Както се досещаш, местният шериф Маги Шефилд никак не е щастлива. С Атертън се бият като петли за кокошка. — Лора се засмя. — Или като кучета за кокал. Разбира се, Атертън не се изрази точно така. По-скоро се оплакваше, че това ченге от Едгертън е таралеж в гащите.

— Какво ще правим, Мак?

Целунах я по устата и по върха на носа. При третата целувка се насочих към ухото ѝ.

— Ще останем тук, докато се възстановиш напълно и си в състояние да пътуваш. После... — поех си дълбоко въздух — ще отскоча до Едгертън. Трябва да намеря Джили.

— Дай ми още два дни, Мак. Ще отидем заедно.

След четири дни четиримата кацнахме в Портланд, Орегон. Шерлок и Савидж не искаха и да чуят да отидем сами.

На летището Савидж нае тойота, а аз — форд. Помнеха ни от предишния път и ни изгледах с подозрение, но колите, които бяхме наели тогава, им бяха върнати, поправките — платени и всичко беше наред.

Поех по пътя към Едгертън след яркочервената кола на Савидж. Спряхме до алеята пред къщата на Пол на Ливърпул Стрийт след малко повече от час. Беше два часът следобед, четвъртък, в началото на май. По брега се стелеше гъста влажна мъгла. Тъй като къщата на Пол и Джили беше на не повече от двадесет метра от океана, мъглата тук беше гъста; толкова гъста, че едва различавах колата на Савидж отпред. Всичко ме болеше от влагата — спомен от нараняванията ми в Тунис, предположих аз. Запитах се дали и Лора я боли рамото при тази влага.

Наоколо нямаше кой да види как насилих ключалката.

— Не е съвсем незаконно да се вмъкнем — отбеляза Савидж, докато ме прикриваше. — В края на краищата това е домът на сестра ти.

Къщата бе неуютна както винаги.

И празна. Ако Пол бе оставил някакви документи, бележки или оборудване, то полицията ги беше взела. Предполагах, че са изнесли всичко.

— Все пак да погледаме — предложи застаналата до мен Лора. — Човек никога не знае.

Шерлок си затананика и се отправи към задната част. Стоях по средата на всекидневната и се питах къде Пол би скрил нещо, което не е взел със себе си.

Извърнах се бавно, огледах модернистичните картини, стъклените орнаменти, мебелите — все в бяло и черно, — които

изпълваха дългото помещение. Продължавах да ненавиждам тази всекидневна.

Тридесет минути по-късно се присъединих към Савидж горе, в лабораторията на Пол. Той оглеждаше празния дрешник, тананикайки си кълтри песен.

Усмихнах се, докато оглеждах внимателно дългото тясно помещение — сигурно търсех нещо, което не би трябвало да е там, нещо, което би ми се сторило необичайно.

Нищо.

Савидж си пееше. Подаде глава от дрешника.

— Дори чуках по стените да проверя за кухини. Нищо не открих. — Излезе, избърса ръце в панталоните си и продължи: — Предлагам да отидем в къщата на Тарчър да видим колко ще ни се зарадват там.

Аз отвърнах:

— Вероятно не отговаря на истината, но веднъж Маги ми подхвърли, че Джили спи с Роб Морисън. Хайде да отидем да видим дали той знае нещо.

Къщата на Морисън изглеждаше необитаема. Отпред нямаше дори кола. Не се забелязваха и пресни следи от автомобилни гуми.

Савидж пробва входната врата. Оказа се заключена. Погледна ме. Измъкна малка връзка шперцове и се залови за работа. Не успя да отвори вратата.

— Интересно — промърмори той.

— Така е — съгласи се Шерлок, пристъпила зад гърба му. — Защо някой ще сложи такава сложна ключалка на невзрачна къщурка?

— Хубав въпрос.

Заобиколих къщата и отидох до големия прозорец над мивката в кухнята. Подсвирквах си, докато чупех стъклото. Сега вече това си беше нахлуване в чужда собственост.

Промъкнах се над мивката и скочих на линолеума. Бравата на входната врата наистина се оказа сложна. Отне ми време да разбере как точно се отваря, Най-накрая изтеглих три резета и пузнах Савидж и Шерлок да влязат.

— Искате да кажете, че тук живее човек? — Шерлок смаяно се оглеждаше. — Сам? Мястото е чисто и спретнато все едно Джули — нашата чистачка, току-що си е тръгнала.

— И Морисън има човек за чистене. Пенсионирани ловец на съомга от Аляска; казва се Торн. Никога не съм го срещал, но определено се справя добре с работата.

Захванахме се със задачата си. Двадесет минути по-късно се събрахме във всекидневната, без да сме открили нищо ново. Намерихме чекмедже с папки, където бяха осигурителните му документи, медицинските досиета, разписките за поправка на кола от три различни гаража и няколко писма от роднини. Нищо интересно, нищо, което да дава информация. Тук-там имаше снимки в рамки, но само една привлече вниманието ми: снимката на Джили в позлатена рамка бе захлупена върху нощното шкафче до леглото. Стоеше на скала, широко усмихната, с лятна рокля и големи слънчеви очила.

— Бараката до къщурката — обади се Савидж. — Искам да надникна там.

Бараката изглеждаше стара колкото земята, върху която се издигаше. Прогнилото дърво миришеше на влага. Вратата беше паянтова, но заключена. За Савидж не представляваше никакво препятствие. Тя изхвърча от пантите и падна вътре. Разнесе се невероятна смрад.

— Какво има, Дилън? — попита Шерлок.

— Господи — промълви Савидж, извърна се бавно и я взе в прегръдките си. — Стой настрана.

Не бяхме намерили Джили, а Роб Морисън.

33.

Наблюдавах как Маги проследява полагането на тялото на любовника ѝ в полиетиленов чувал. Двама мъже го метнаха в пикапа на съдебна медицина и затръшнаха вратите. Маги остана неподвижна, докато колата изчезна зад завоя.

Бе погледнала тялото само веднъж; после покри устата и носа си с ръка и се отдалечи. Мълча в продължение на десет минути. После чакахме още час съдебният лекар от Салем и хората от лабораторията да се появят. Разследването водеше детектив Минтон Кастанга. До момента не бе заговорил Маги, а нас само поздрави.

Започна да вали точно когато пикапът потегли. Кастанга ни направи знак да влезем в къщурката.

— Е, какво стана? — попита той.

Разказахме му всичко; излъгахме единствено, че сме нахлули къщата, след като сме открили трупа.

Кастанга почеса брадичката си с химикалката и подхвана:

— Чакайте да видим дали правилно съм разбрал. Федерални агенти са в градчето вече от седмица, а вие четиримата пристигате тук, защото очаквате да намерите сестрата на Мак, Джили. Или защото Морисън може да знае къде е.

— Точно така — уверих го аз.

Лора седеше до мен, облегната върху рамото ми.

— Имате ли някаква представа кой е убил Роб Морисън?

Взе идеално излъскана червена ябълка от купата върху масичката, отри я в ръкава на самото си и отхапа.

— Никой от нас не знае кой е убил Роб Морисън — заявих аз. — Никой от нас не знае нищо за случилото се. Убийството му вероятно е свързано с операцията за наркотици, която се разследва, но нямаме категорични данни за това. Просто оглеждахме наоколо, видяхме, че вратата на бараката е откряната, и проверихме за какво става дума. Открихме Морисън мъртъв.

Е, всъщност вратата не беше открената. Но не смятах за нужно Кастанга да знае, че сме претърсвали собствеността на Морисън.

— Два изстрела в гърба — промълви Кастанга. — Мъртъв поне от четири дни. — Постави огризката от ябълката върху лъскавия плот на масичката, намръщи се, после я сложи върху другите ябълки. — Да не оставя петно на дървото — обясни той.

— Докато бяхме женени, не те интересувахе дали ще изцапаш — просъска Маги Шефилд.

— Тогава бях млад и глупав.

— Да, само на тридесет и пет.

Тя се изправи.

Кастанга меко изрече:

— Маги, знам, че си се срещала с Роб Морисън. Не се ли питаше къде е напоследък?

Тя сви рамене. Болката в очите ѝ не остана скрита за никого.

— Не бе известен с верността си. Не ми се обади, потърсих го два пъти, после престанах да му звъня.

— Наистина съжалявам, Маги — промълви Шерлок.

— И аз — обадих се аз. — Той спаси живота на Джили.

Маги вирна брадичка.

— Благодаря ви. Сега ще започна да разпитвам. Ще видим какво ще открия.

Кастанга изглеждаше готов да възрази, после само сви рамене.

— Бъди предпазлива, Маги! Сериозно ти говоря. На хората тук започна да им става навик да умират.

Тя въздъхна.

— По дяволите, трябваше да си остана в Южин.

Кастанга се обърна към Лора, която все още се облягаше върху рамото ми.

— Грижете се за нея — нареди той на всички ни. — Би трябвало да е в леглото. — Затвори малкия си бележник и го напъха в джоба на сакото. Изправи се и избърса длани в панталоните си. — А, да. Засега не сме открили кой ви е дрогирал. Както вероятно знаете, ОБН прекрати разследването. То и без това бе стигнало до задънена улица.

Обядвахме в кулинарния магазин на Грейс. Грейс, мисля единствената в Едгертън, се радваше да ни види. Погледна Лора, започна да я милва по ръката и я отведе да седне.

Приготвяше ни сандвичите и не спираше да говори за всичките беди напоследък.

— Май имаше поне тридесет федерални агенти наоколо. Никой не можеше да мръдне без тяхно знание. Бяха навсякъде, говориха с всички. Знаете ли какво? — Подаде на Лора сандвич с риба тон и сама си отговори: — Не, разбира се, откъде ще знаете. Вие горкичките сте били в лагера на онези наркотрафиканти, където са ви измъчвали.

— Откъде знаеш? — попитах аз и понеже нямах търпение, отхапах от сандвича с печено говеждо върху ръжен хляб.

— Всички всичко знаят. Имаше събрание на ДУПЕ и говорихме за това. Не е ли свързано с лекарството, дето доктор Бартлет е изобретил? А Роб Морисън е бил убит, защото е знаел какво става и се е готвел да издаде наркотрафикантите. Горкото момче. Котър Тарчър, разбира се, уверяваше всички, че това са глупости — лекарството само ти осигурявало страхотен секс и какво лошо имало в това.

— Страхотен секс — повторих аз и поклатих глава.

— Чудя се — обади се Лора — дали случаите на изнасилване не са се увеличили напоследък.

Свихме по алеята към къщата на Тарчър и все едно прозвуча будилник. Лора се поизправи, примигна и настоя, че се чувства изпълнена със сили след сандвича с риба тон и краткия сън.

— Спа половин час.

— Аз съм жена. Мога да изкарам и с по-малко.

Шерлок и Савидж спряха колата на алеята точно зад нас.

Почуках и вратата на къщата веднага се отвори.

— Господи, пак ли вие, клоуните? Какво искате?

Усмихнах се на Котър Тарчър, който стоеше на вратата, облечен като гангстер в черни джинси и бяла тениска. Дори носеше черни ботуши. Изглеждаше мрачен и готов да се сбие.

— Здравей, Котър — казах аз. — Помниш Шерлок и Савидж, нали? А и госпожица Скот? Помниш ги, разбира се. Със Савидж имахте малко спречкване.

Отстъпи назад, за да ни затръшне вратата.

— Няма да успееш — заявих аз и бутнах вратата. Той падна по гръб и се плъзна на пода, облицован с италиански черно-бял мрамор. — Овладей се, Котър. Дошли сме да поговорим с родителите ти. Време е да покажем малко добро възпитание. — Влязох в къщата, следван от

Лора, Савидж и Шерлок. — Наистина е време да промениш имиджа си на лошо момче.

Понечи да се изправи, за да се нахвърли отгоре ми, но женски глас го спря:

— Не, Котър, не се изправяй срещу федерални агенти. Те са четирима, а ти си един, макар че жените вероятно не са толкова жилави. Сигурна съм, че би се справил с онази с превръзката на ръката. А и не забравяй — имат право да те арестуват. — Обърна се към нас: — Дошли сте в къщата ми без покана. Тъй като имам все пак някакви обноси — доста добри при това — разрешавам ви да останете известно време. Правилно ли чух, че желаете да поговорите с мен? — След като кимнах, тя направи жест: — Предлагам да влезете във всекидневната. Твърде много федерални агенти идваха у нас напоследък. Бог ми е свидетел; съдираха каквото им се изпречи пред очите, правеха боклук, а после не си даваха труда да почистят. — Айлин Тарчър изглеждаше елегантна в тесните си бели джинси и свободния кашмирен пуловер в прасковен цвят. Гъстата ѝ кестенява коса се спускаше до раменете. Носеше кремави пантофки. Поведе ни, без да си даде труда да се обърне да провери дали я следваме. — Горката Маги — отбеляза тя, докато се настаняваше в елегантния люлеещ се стол, който изглеждаше поне на двеста години. — Много ли е разстроена от смъртта на Роб?

— Откъде узнахте? — попита Шерлок и седна по-напред.

Айлин сви рамене.

— В Едгертън новините бързо се разнасят. Вероятно пощаджията е казал на икономката ни, а тя ми го е съобщила. Нали не очаквате да помня всичко?

— Той не само е мъртъв — отбелязах аз. — Някой го е убил. С два изстрела в гърба. Хвърлили го в бараката и го оставили там. Открихме го случайно.

— Да, знам, Роб не беше никак верен на Маги. Причината не е в нея. Всъщност не помня той да е бил верен на някоя жена за по-дълго от две и половина седмици.

Облегнах се на стола.

— И на теб ли беше верен само толкова, Айлин?

— Ще има разследване, предполагам — отвърна тя и се усмихна тъжно. — Продължи точно две седмици и половина. Уверявам ви,

останах доста изненадана, когато една вечер, след като се бяхме любили, ме потупа по бузата и ми обяви, че се спасява. Говореше метафорично, разбира се, защото бяхме в неговата къщурка и трябваше да си тръгна аз. Там винаги е толкова чисто — господин Торн се грижи отлично за всичко. Никога не питах дали чаршафите са сменени, защото знаех, че са. — Въздъхна и докосна очите си с ослепително бяла кърпичка. — Роб бе такъв прекрасен млад мъж. Можех да прекарам часове с него, без да разменим думичка; изпитвах удовлетворение само като галех красивото му тяло. — Отново въздъхна. — Проявяваше изключително търпение. С течение на времето силно се привързахме. — Погледна ме за миг. — Говоря за плътта, разбира се.

— Към кого се насочи? — попита Савидж.

Стоеше прав, отпуснал леко ръка върху рамото на Шерлок, която седеше на табуретка, тапицирана със син брукат.

— Предупредих я, че бързо ще ѝ се насити, но тя само се засмя — Роб нямало да остане при мен само защото съм богата.

— Мамо, разкарай тези отрепки. Кажим им да се махат. Не разполагат с разрешително за обиск. Нямаат никаква власт да ни принудят да направим каквото и да било.

— Котър, това не е причина да се държиш грубо — смъмри го Айлин. Погледна го сякаш го обичаше, но същевременно му позволи да види родителското ѝ неодобрение. — Получи добро възпитание, забрави ли? Не знам какво стана след това. Ти си просто напрегнат, скъпи, както бях и аз на твоята възраст. Хайде, успокой се. Гостите ни и без това се готвят да си тръгват.

— Ти знаеш ли нещо за убийството на Роб Морисън? — попитах го аз.

— Абсолютно нищичко — отвърна Котър свирепо. — Но загубата не е кой знае каква. Негодникът е мъртъв. Вече никой не го е грижа за задника му.

Савидж спокойно изрече:

— Твоята грубост ми омръзна, Котър. Ти си недисциплинирано момче в тяло на мъж. Приемам го като лична обида.

Котър зяпна Савидж и отстъпи.

— Ще си говоря каквото искам, смотаняко.

— Стига! — Айлин Тарчър се изправи грациозно, за да застане пред мъжа, който бе неин син, но се нуждаеше и от освидетелстване. — Не се намираш някъде в гората с тях, Котър, а във всекидневната на дома ми.

За мое учудване и облекчение Котър отвърна спокойно:

— Извинявай, мамо. Не желая да разхвърлям във всекидневната. Имаш толкова красиви неща тук.

Беше направил правилния избор.

— Да, скъпи. Много мило от твоя страна, че го помниш. Сега иди и намери баща си.

Котър тръгна към елегантния портал на всекидневната. Там се обърна и обяви:

— Роб Морисън беше глупак. Желал те е само в продължение на две седмици и половина, мамо. Сляп ли е бил? Толкова си красива, че негодникът е трябвало да лази на четири крака пред теб. Роб е бил направо луд.

След тези думи изчезна.

— Извинявам се — обърна се към нас Айлин любезна усмивка. — Котър понякога се превъзбужда. Майка ми беше същата. Мисля, че е заради многото кафе, което пие. Но не е злобен. Е, готови ли сте вече да тръгвате? Време ви е.

Шерлок потрепери. Лора се обади:

— Госпожо Тарчър, синът ви има сериозни проблеми. Той е социопат. Наложително е да потърсите професионална помощ, преди да нарани някого или себе си. Изключено е да не го забелязвате.

— Права е — намеси се Савидж. — Опасен е, госпожо, и много скоро няма да успее да се овладее.

— Ще се справя, ако и когато този ден настъпи — заяви тя. — Не му е нужен психиатър. Това е абсурд. Всъщност смятам, че е пробвал онова ужасно лекарство на Пол. След известно време не се съмнявам, че отново всичко ще бъде наред. А сега ми се иска да си тръгнете. Защо ме гледате така, агент Савидж?

— Споменахте, че синът ви взима от лекарството на Пол — отвърна той, а ръката му продължаваше да стои върху рамото на Шерлок.

— Да, опасявам се, че е така. Не съм сигурна, но е станал по-агресивен, невинаги успява да се контролира.

— Скъпа, на Котър давахме просто успокоително, което Пол ни препоръча, нищо повече. — Асайдъм Тарчър бе влязъл в стаята. Носеше италиански панталони, шити по поръчка, и бяла риза, разтворена на врата. Колко ли бе чул от онова, което съпругата му ни съобщи? Продължи: — Ха, тези във всекидневната ми не са ли пак федерални агенти, които заплашват съпругата ми и са готови да малтретират сина ми? Горкият Котър е пред криза. Хайде, писна ми от вас. Ако нямате разрешително за обиск, искам да изчезнете!

— Сър — обърнах се аз към Асайдъм Тарчър, — дойдохме да ви питаме за Джили. Още я няма. Притеснявам се за нея. Виждали ли сте я? Знаете ли къде е?

— Не сме виждали Джили отпреди злополуката — отвърна той.

— Дали Джили е взимала от лекарството на Пол? — намеси се Савидж. — Смятате ли, че е прекалявала с дозите? То ли е причина за психическата ѝ нестабилност? Затова ли се хвърли от скалите?

— Представа нямам за какво говорите. Разстройвате съпругата ми.

Лора я болеше, усещах го, но се владееше. И тя имаше въпроси:

— Знаете ли, че Джон Молинас беше убит в Коста Рика? Поточно в лагер на наркотрафиканти, ръководен от Дел Кабризо.

— Съобщиха го по новините — отвърна Асайдъм Тарчър, като следеше под око съпругата си. Тя седеше неподвижна, загледана в пантофките си. — Ние с Айлин не сме виждали Джон от доста време. Натъжихме се, когато узнахме за смъртта му.

— За жалост и племенничката ви е изчезнала — добави Шерлок.

— Брат ми много обичаше дъщеря си — промълви Айлин и бавно се надигна, за да застане до съпруга си. — Не беше лош човек.

— Сега вече искам да си вървите — заяви Асайдъм Тарчър. — Не съм замесен в никаква търговия с наркотици; нямам нищо общо с ужасните убийства, които двамата със сестра ти и господин Макдугъл ми навлякохте. Тук няма да откриете нищо. Вървете си.

Почти бяхме стигнали до входната врата, когато той се обади:

— Ще ви изпратя сметката за ремонта, който се наложи да правя в „Къщурката на гларусите“. Оставихте я в окаяно състояние.

Държеше се нагло.

— Добре го измисли това последното — промърмори Савидж, докато си тръгвахме. — Бива си го този мъж.

Обърнах се да погледна отново къщата. Зърнах Котър на един прозорец на горния етаж. Щом забеляза, че го гледам, спусна завесите. Знаех точно как му е въздействал опиатът. Но на него вероятно му е харесало. Дали и баща му го е взимал? Или майка му? Съмнявах се. Що се отнася до Кал, никога нямаше да съм сигурен дали отговорът е положителен или отрицателен.

Чувствах се ужасно. Идването тук се оказа загуба на време. Джили изчезна и няхах никаква представа къде да я търся.

— Да прекараме нощта в моя апартамент в Салем — предложи Лора. — Искам да видя Гръбстър и Нолан. Обадох се от Сан Хосе на домоуправителя — хранели се добре, но не били щастливи. Много мило от страна на Маги да ги прибере вкъщи.

— При нас ли ще спят?

— Леглото ми е огромно — отвърна Лора. — Ще има достатъчно място за всички ни. А и разполагам с хубава стая за гости за Шерлок и Савидж.

Обадох се на Маги Шефилд, за да ѝ съобщя къде ще бъдем, ако узнае нещо, в което силно се съмнявах. Същото важеше и за нея, но бе достатъчно деликатна да не го спомене.

Заспах в изключително удобното легло на Лора, но на известно разстояние от нея, защото Гръбстър бе решил да прекара нощта сгушен до нея.

Сънувах, че виждам фарове — ярки и силни, — които пронизват гъста мъгла, покрила всичко с тежък бял воал. Но ясно виждах пътя напред. Носеше се бързо към мен; прекалено бързо. Искях да извикам и да натисна спирачките, но не успях. Ако имаше спирачки, не знаех къде са. Искях да се махна от магистралата, която се носеше насреща ми с шеметна скорост, но бях безпомощен. Бях попаднал в капан.

Не можех да си поема въздух — толкова бях изплашен. Изведнъж чух тих жален звук до себе си. Стенеше жена — сякаш нищо не ѝ бе останало, сякаш вече нищо не я чакаше, а тя го съзнава и приема.

Исках и двамата да спрем, но пътят продължаваше да се носи насреща ми пред светлината на ярките фарове. Опитвах се да ѝ кажа, че съм тук, с нея, че ще ѝ помогна, стига да успея. Но тя не ме чуваше.

Сега вече я чух да говори тихо. Молеше се. В тези моменти — когато молеше за прошка — бях почти част от нея.

Пътят изчезна. Залитнах силно напред; после всичко се стопи. Летях сред мъглата, носех се високо, после се спусках към водата.

Усещах да ме пронизва силна болка, да натиска гърдите ми. После и тя изчезна. Остана само ефирното усещане за спокойствие, за край. „Толкова е просто — помислих си аз, — всъщност се оказа толкова просто“. Усмихнах се на нежността, с която бе настъпило. Продължих да се усмихвам дори когато всичко стана черно и вече не усещах нищо.

Четиримата стояхме на скалите и гледахме към водата. Не отне много време. Мъж във водолазен костюм изскочи на повърхността на водата и извика:

— Там долу е.

Знаех, че ще се окаже Джили.

До него изплува друг мъж. Той пък извика:

— Долу има две коли една до друга. Бяло порше, а онази, в която е тя, явно е взета под наем.

ЕПИЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия

Три месеца по-късно

— Грак!

— Нека перушината ти да не настръхва, Нолан.

Напълних шепа със слънчогледово семе и пъхнах ръка в клетката.

— Грак!

— Готово.

Гръбстър се отърка в крака ми.

— Да, ти си следващият, приятел.

Ако човек погледне Гръбстър, би помислил, че изяжда всичко, което не се отмества от пътя му — толкова дебел беше станал. Но не отговаряше на истината. Гръбстър ядеше единствено подобрена котешка храна. Започна от първия ден, когато всички се преместихме в нова къща в Джорджия.

— Сега смята, че се е издигнал в обществото — уточни Лора. — Така се самоутвърждава.

Пъхнах филия хляб в тостера и извадих отварачката за консерви. Изсипах цялото съдържание на кутията от съомга и ориз в голямата бяла купичка с усмихната котешка физиономия на дъното, погалих го по гърба, почесах го зад ушите и се заслушах как мърка, докато се храни.

— Грак!

Начупих препечената филийка за Нолан.

— Сега всички ли са щастливи?

Последва блажена тишина.

Беше събота сутрин. Беше топло, а по обяд сигурно щеше да стане горещо. Лора още спеше. Тъкмо щях да се върна в леглото да я събудя с целувки и на входната врата се позвъни.

— Момент — извиках аз и отидох в спалнята да сложа джинсите.

— Препоръчано писмо. Вие ли сте господин Макдугъл?

Кимнах и попитах:

— От кого е?

— От Орегон е — само толкова знам.

Не знам какво точно очаквах, но определено не беше това. Съдържаеше кратка бележка от адвокат в Салем, Орегон; съобщаваше ми единствено, че желанието на сестра ми било това да ми бъде изпратено по пощата точно три месеца, след като смъртта ѝ бъде потвърдена.

Ръцете ми трепереха, докато четях писмото.

Най-скъпи мой Форд,

Чудя се дали ще бъдеш с мен тази вечер. Ако е така, ще знаеш какво направих. Толкова съжалявам за болката, която ще ти причиня, но ще бъда благодарна, ако си там, с мен.

Откъде да започна? От началото, предполагам. С Пол възлагахме огромни надежди на детето, което исках да родя. Успях да получа съединение, което подпомага паметта, и останах изненадана — то се оказа ефикасно. Мислехме да постигнем много с него, защото не беше токсично и даде добри лабораторни резултати. Решихме, че сме открили ключа как работи паметта, а също и сексуалния нагон. Но колкото и да се стараехме, не успяхме да контролираме въздействието му, нито да предвидим всички ефекти, и онези копелета от „БиоТек“ спряха работата ни.

Всъщност, Форд, те спряха по-нататъшната ни работа, защото двамата с Пол изпробвахме лекарството върху себе си, а те го бяха разбрали. Никога не съм правила нещо по-глупаво. Отначало беше фантастично. Сексът направо беше невероятен. Докато напуснем „БиоТек“, силно се прирастих. Макар на Пол страшно да му допадаше ефекта върху сексуалния му нагон, той се плашеше от опиата, затова поемаше минимални дози и това го спаси.

Стремяхме се обаче да постигнем и други резултати от лекарството. Искях да продължа опитите за промяна на състава и за по-добър контрол над ефектите. Обърнахме се към Котър Тарчър в Едгертън. Пол го познаваше достатъчно добре и смяташе, че ще го заинтригуваме. Когато Котър опита опиата, склони да уговори родителите си да ни подпомогнат. Той си въобразяваше, че ще стане невероятно богат. Откъде да знаем, че вуйчо му Джон Молинас е наркопласьор и Котър ще му разкаже за откритието ни? Както и не предвиждахме да ни доведе големия наркобарон Дел Кабризо.

Работата ни не напредваше, а моето състояние се влошаваше. Дрогата направо ме завладя. И в момента съм зависима.

Форд, не се гордея нито с онова, което направих през последните шест месеца, нито с хората, с които се срещах, включително и с Дел Кабризо. Той накара Молинас да ни предупреди, че Лора е от Отдела за борба с наркотрафикантите. Напълно откачих. Тази мисъл ме обсеби, тормозеше ме и аз направо не издържах. Опитах се да се самоубия, за да убия и нея.

После пристигна ти. Беше огромна утеха за мен. Избягах от болницата, защото Котър ми се обади и ми наговори ужасни неща: Дел Кабризо знаел, че си открил Лора, и се канел да убие и двамата ви. Нямам представа как го е разбрал, но фактът си е факт. Толкова се страхувах за теб. Не ми оставаше друго, освен да избягам от болницата и да се скрия. Известно време бях при Роб Морисън — още един мъж, за когото не се гордея, че ми е бил любовник. Но понеже Роб ги изигра, като ме скри през първата нощ, те го убиха.

Да, Кабризо имаше нужда от мен — искаше да продължа да работя върху лекарството, затова ми даде известна отсрочка. Поставих условие: ще продължа работата си, ако не те убият. Но не успях да им попреча да не те отвлекат. Обещаха да не те убият, ако им помогна да заличат всички улики и да преместят лабораторията в къща

в покрайнините на Спокане. Настоявах пак да се захвана за работа, когато преместим всичко там.

Те убиха и Чарли Дък — възрастен мъж, който заподозря какво става и постоянно душеше наоколо. Изразих опасенията си пред Молинас старецът да не проговори какво е открил. Така подписах смъртната му присъда. Дел Кабризо изпрати неколцина от главорезите си в къщата му — да намерят какво си е записал за откритото от него. Пол ми каза, че го натъпкали с опиата, а после, когато се опитал да се измъкне, го убили.

Толкова съжалявам за всичко, което ти причиниха, Форд. Моля те, прости ми. Чух за бягството ти. Браво на теб. Брат ми, ченгето. За мен винаги си бил герой.

На съвестта ми тежат толкова много смърт и болка. Всичко е по моя вина.

Както знаеш, успях да се измъкна от тях. Но продължават да държат Пол. Знам, че стига да решиш, ще го откриеш, но няма да се поколебаят да го убият, ако предприемеш нещо. Той не може да им помогне. Не знае достатъчно. Моля те, остави го да живее.

Исках да знаеш какво се е случило, за да забравиш за мен, да ме сложиш някъде дълбоко в съзнанието си като тъжно-сладък спомен. Независимо какво бях, в какво се превърнах, аз те обичах, Форд.

Между другото — редно е да се съберете с Лора. Тя е идеална за теб.

Сбогом, най-скъпи мой.

Джили

Сгънах листовите и ги пъгнах в плика. Запалих огън в камината. Когато се разгоря, внимателно поставих плика отгоре.

Седях на пода и го гледах как изгаря. Не помръднах докато не изчезна напълно.

— Мак, тук трябва да е поне четиридесет градуса. Запалил си огън?

Станах бавно и се приближих към съпругата си. Притиснах я силно към себе си.

— Ще ми повярваш ли, че попаднах на моя стара снимка — прегръщам гадже точно по този начин, и я изгорих, преди да я видиш и да започнеш да ме ревнуваш?

— Грак!

— Ето, Нолан ми вярва.

— И аз, Мак — увери ме тя.

Знаех, че не разбира за какво говоря, но бе склонна да приеме, че няма да ѝ обясня.

Продължих да я държа в обятията си още дълго.

Издание:

Катрин Каултър. В пропастта

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2001

Оформление на корицата: „Megachrom“ — Петър Христов

Редактор: Лилия Анастасова

Компютърна обработка: Линче Шопова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.